

Xin Chào, Thị Trưởng

Contents

Xin Chào, Thị Trưởng	1
1. Chương 1: Tiết Tự	2
2. Chương 1-2: Ngày 10 Tháng 6	3
3. Chương 2: Lam Tình	5
4. Chương 3: Chuyển Nhà	8
5. Chương 4: 7 Vạn	10
6. Chương 5: So	13
7. Chương 6: Thế Giới Rất Lớn	15
8. Chương 7: Đức Xuyên	17
9. Chương 8: Cực Phẩm	20
10. Chương 9	22
11. Chương 10	25
12. Chương 11	28
13. Chương 12	30
14. Chương 13	33
15. Chương 14	37
16. Chương 15	39
17. Chương 16	41
18. Chương 17	43
19. Chương 18	45
20. Chương 19	48
21. Chương 20	51
22. Chương 21	53
23. Chương 22	55
24. Chương 23	57
25. Chương 24	60
26. Chương 25	62
27. Chương 26	64
28. Chương 27	68
29. Chương 28: Võ Nát	71
30. Chương 29: Chôn Em Giữa Cánh Đồng Hoa	75
31. Chương 30: Đầu Thú	78
32. Chương 31: Gian Nan	81
33. Chương 32: Âm Mưu	84
34. Chương 33: Hy Vọng	86
35. Chương 34: Nếu Có Kiếp Sau	89

Xin Chào, Thị Trưởng

Giới thiệu

Tên truyện: Nhĩ hảo, thị trường đại nhânĐoạn trích: Kiếp trước (tách biệt với phần trọng sinh)Thể loại: hắc ám, chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-thi-truong>

1. Chương 1: Tiết Tự

Các em,từ nay mỗi người một nơi,ngôi trường cùng gắn bó bao năm sẽ cách các em rất xa,tương lai đang ở phía trước, mong rằng mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp, kì thi đại học tựa như một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời của mỗi con người,cho dù nó đã chấm dứt nhưng thầy vẫn hy vọng, tất cả đều sẽ đạt được thành tích tốt, có thể thi đậu vào trường đại học mà mình mong muốn,tương lai trở thành một người có ích cho xã hội.

_Cám ơn thầy.

_Cám ơn thầy Chu.

_Thưa thầy, chúng em nhất định cố gắng.

_Các em, vô luận về sau các em làm nghề gì, thực hiện lý tưởng như thế nào đều phải lấy Tề Ninh làm tấm gương mà học tập, nhiều năm như vậy Tề Ninh là người có trách nhiệm nhất mà thầy từng biết,cho dù em ấy chọn học một trường ở trong thành phố, nhưng, thầy tin rằng em ấy nhất định sẽ đạt được những thành tựu to lớn,Tề Ninh, giờ chia tay sắp tới,mời em thay mặt mọi người phát biểu vài câu.

_Tề Ninh! Tề Ninh! Mau đứng lên a.

Nam sinh đang ngủ trên bàn khẽ nhúu nhúu mày,hai mắt vẫn nhắm chặt như trước,xoay đầu tiếp tục say giấc,mãi đến khi tiếng người ồn ào không chịu dứt, Tề Ninh mới không tình nguyện chậm rãi mở mắt.

_”Thầy chủ nhiệm đang gọi người a.” Nam sinh ngồi cùng bàn với hắn nhỏ giọng nhắc nhở một câu,Tề Ninh mới lẳng lẳng buộc miệng nói “Tạ...Tạ Lượng.”

_”Làm sao vậy? Mau, mau đứng dậy nói hai câu,cả lớp đều đang chờ học sinh giỏi nhất khối như người phát biểu a.” Tạ Lượng cười thúc giục hắn,Tề Ninh thu hồi tầm mắt liếc nhìn bốn phía,những khuôn mặt quen thuộc, vẫn mang vẻ hồn nhiên như trong trí nhớ,hắn siết chặt vạt áo,ánh nắng chói chang ngày hè khiến cho nhiệt độ không khí xung quanh trở nên oi bức,chiếc quạt trần hô lập hô lập chạy hết công suất, Tề Ninh trong lúc nhất thời vẫn chưa kịp định thần,trong đầu một mảnh trống rỗng.

Thẳng đến khi giọng nói ôn hòa của thầy chủ nhiệm lại vang lên lần nữa,hắn mới từ trong mộng thức tỉnh,thanh âm không khỏi run rẩy “Mọi người, đã lâu không gặp.”

Cười vang.

Tạ Lượng khều khều tay hắn,cười đến đầy mặt sáng lạn “Đang nói gì a? Cái gì mà đã lâu không gặp,nửa tiếng trước ta còn nói với người sau khi lên đại học chúng ta nhất định phải giữ liên lạc,chẳng lẽ người phát sốt chảy hồng đầu óc rồi.”Mặt sau mọi người lại cười khúc khích,Tề Ninh cũng nhìn không được mỉm cười.

Đây là một ngày tháng sáu vào mười năm trước trong kí ức của hắn.

Kì thi đại học vừa mới kết thúc,lần họp lớp cấp ba cuối cùng trước khi mọi người bước vào đại học.

Cũng là lần cuối cùng Tề Ninh hắn được nhìn thấy những gương mặt hồn nhiên đầy sức sống này, mười năm sau,mỗi ngày hắn luôn hồi tưởng lại ngôi trường mà mình từng theo học cùng bạn bè thân thương, nhớ rằng bọn họ đã từng xuất hiện trong cuộc đời của hắn, nhớ tới nụ cười sáng lạn của bọn họ, nhớ đến những khoảng thời gian cùng nhau cố gắng học tập, nhớ...Nếu không có sự kiện kia,hắn có phải hay không cũng sẽ có một tương lai tốt đẹp như bọn họ.

2. Chương 1-2: Ngày 10 Tháng 6

Sắc trời tối dần, Tề Ninh đứng dậy, bấp bệ nói cho hắn biết đây không phải là mộng, mà là sự thật. Hắn từ hai mươi bảy tuổi trở về lúc mười bảy tuổi.

—”Mặc danh kì diệu.” Hắn ôm đầu, gục lên bàn, lớp học không một bóng người, tiếng cười vẫn mãi âm vang không dứt.

—”Tề Ninh, người còn chưa đi sao?” Phía trước đột nhiên vọng lại tiếng người khiến Lâm hốt hoảng ngẩng đầu lên, sau khi thấy rõ là Thái Linh cùng lớp mới nở nụ cười “Ta đi ngay.”

Trong tay Thái Linh ôm một chồng sách, cười nói “Sao vậy? Biết đây là lần cuối cùng được đứng trong lớp nên luyến tiếc? Đừng lo, dù sao người cũng đăng kí học trong thành phố, về sau còn có thời gian về thăm lại trường xưa a.”

Tề Ninh âm ừ hai câu, Thái Linh đột nhiên phát hiện nước mắt trên mặt hắn, kinh ngạc nói “Người đừng làm quá lên như thế, chỉ là rời trường học thôi mà.”

Tề Ninh xấu hổ che mặt, bộ dạng như vậy lại bị người khác bắt gặp, đành phải lảng sang chuyện khác “Đã trễ thế này người còn chưa đi sao?”

Thái Linh giơ giơ chồng sách trên tay, oán giận nói “Thầy Chu kêu ta ôm chồng sách này đem trả cho thư viện, hôm nay đã là ngày mười, nếu không mau trả sẽ hết hạn mất.”

—”Ngày mười? Mười tháng sáu?” Tề Ninh vội vàng bắt lấy tay nàng, khẩn trương đến mức ngay cả giọng nói cũng phát run.

Thái Linh không biết làm sao chỉ có thể thành thật gật đầu, còn chưa kịp hỏi rõ, thân ảnh của Tề Ninh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Hoàng hôn, vườn trường yên tĩnh đến dọa người, chỉ còn lại những ánh đèn lập lờ trong lớp học, Tề Ninh liêu liêu chạy ra cổng, trong đầu tất cả đều tràn ngập hình ảnh Tề Hạ nằm trong vũng máu, màu máu nhuộm đỏ cả chiếc váy trắng của nàng, phẳng phất như một đóa hoa hồng bị tàn nhẫn xé nát, không còn những chiếc gai sắc nhọn kiêu hãnh.

Nàng nắm lấy tay hắn, máp máp đôi môi đầm máu “Anh hai, mau chạy đi, bọn họ đang tìm anh, đừng báo thù, anh hai, đừng báo thù.”

Tề Ninh siết chặt nắm tay, bước chân càng khẩn trương hơn.

Trước cửa trường học là đường nhựa rộng lớn, bình thường trừ những chiếc xe tư nhân trong những biệt thự gần đó thì không có xe chạy qua nơi này, Tề Ninh đứng trên vỉa hè nhìn mặt đường thê lương, chỉ do dự vài giây liền cầm đầu chạy về phía trước, gió bên tai ào ào thét gào, trong không gian im ắng chỉ nghe thấy tiếng tim hắn thình thịch nhảy lên, lo lắng cùng tuyệt vọng đan xen lẫn lộn thành một lưới vô hình, bủa vây hắn bên trong, không có lối thoát.

Ngày này vào mười năm trước, cũng dưới một bầu trời, cùng một con đường, cùng một người, chỉ hy vọng kết cục đừng giống như lúc trước, hắn không có cuộc đời thứ ba để trọng sinh Tề Hạ cũng không có lần thứ hai thanh xuân để đem ra đánh cược.

Đánh cược với vận mệnh không phải là con bạc thì kẻ không muốn sống, hắn không muốn trở thành một trong số đó.

Con đường dài đằng đằng không có điểm dừng, một tầng lại một tầng tuyệt vọng bao trùm lên Tề Ninh, ép hắn đến mức không thể thở nổi.

Tiểu Hạ, chờ anh.

Tiếng còi xe thanh thúy vang lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng, Tề Ninh vừa quay đầu lại liền bắt gặp một gương mặt tràn đầy ý cười, người nọ một tay chống lên kính xe, một tay nắm tay lái, tóc đen dưới ngọn đèn phản chiếu hào quang, một người trẻ tuổi thật anh tuấn “Ta biết người, người là học sinh giỏi nhất Anh Lan.”

Tề Ninh nhìn hần cùng chiếc xe, “Chủ tịch Tiêu, phiền người đưa ta đến quán rượu Lam Tình,ta sẽ trả gấp đôi tiền xe,cám ơn.” Hần vừa nói vừa mở cửa xe định ngồi vào ghế sau,lúc này mới phát hiện trừ bỏ Tiêu Ngôn chủ tịch trường trung học Anh Lan ra còn có một người nữa.

Tề Ninh sững sờ tại chỗ,cánh tay mở cửa xe cũng phát run,không biết là nên lên xe hay đóng cửa chạy ra ngoài tìm xe khác.

Người phía sau thấy hần chậm chạp chưa lên xe,nhẹ nhàng quay đầu nói “Lên xe đi.” Thanh âm thật êm tai, trầm thấp từ tính gần như hoàn mỹ,buổi tối tháng sáu mùa hạ,Tề Ninh cảm thấy không khí nóng bức xung quanh tựa hồ bị hút đi,chỉ còn lại cảm giác rét lạnh đến tận xương tủy.

—”Đúng vậy, mau lên đi.” Tiêu Ngôn nhìn hần, trên mặt vẫn tươi cười như cũ.

Tề Ninh khẽ cắn môi,miễn cưỡng ngồi vào xe,Tiêu Ngôn kêu hần cài dây an toàn,tuy rằng cảm thấy không cần thiết nhưng hần vẫn ngoan ngoãn làm theo,vì thế, ngay khi xe phóng như bay về phía trước, Tề Ninh thấp thỏm lo âu rụt lui trong góc,tâm tư hoàn toàn đặt hết lên người Tề Hạ.

Đèn đỏ sáng, xe đột ngột dừng lại,Tề Ninh chậm rãi lấy lại bình tĩnh, người bên cạnh từ lúc mình lên xe tới giờ chỉ nói một câu,nhưng cảm giác tồn tại lại quá mức cường liệt,Tề Ninh trộm liếc nhìn,chỉ thấy một bóng dáng mơ hồ.

Ba mươi giây sau, đèn xanh sáng lên,Tề Ninh càng lúc càng khẩn trương hơn, không khỏi siết chặt quyền đầu,rốt cuộc mở miệng “Chủ tịch Tiêu,có thể cho ta mượn điện thoại được không?”

Còn chưa đợi Tiêu Ngôn trả lời, trước mặt đột nhiên xuất hiện một chiếc di động màu đen, logo “anycall”bảy màu mỏng manh phản chiếu dưới ánh đèn phá lệ chói mắt,Tề Ninh kinh ngạc nhìn người bên cạnh,thẳng tấp đón nhận đôi mắt đen láy trầm tĩnh của người nọ, hần chậm chạp tiếp nhận di động suy nghĩ một lát liền bắt đầu bấm số,dãy số này rất quen thuộc,quen thuộc đến mức có thể khắc vào trong tận xương tủy,mười năm qua, chủ nhân của số máy này là người bên ngoài duy nhất còn liên lạc với hần.

Điện thoại rất nhanh liền chuyển được, đầu dây bên kia vang lên giọng nói đầy miễn cưỡng của Tạ Đông “Ai vậy?”

Tề Ninh cầm di động sững sốt vài giây,sau đó cúi đầu nói “Tạ Đông, ta là Tề Ninh,hiện tại người lập tức dẫn người đến quán rượu Lam Tình,Lý Phong đã bắt Tề Hạ,nhớ kĩ phải canh giữ tất cả các lối ra vào của Lam Tình, mặt khác người dẫn người đi đến phòng 317,bọn họ đang ở trong đó, trước khi ta đến dừng hành động thiếu suy nghĩ,chỉ cần cầm chân là được,khoảng mười lăm phút nữa ta sẽ tới nơi.” Hần nói thẳng một hơi, đầu dây bên kia Tạ Đông lập tức đáp ứng sau đó gác máy.

Nghĩ đến có Tạ Đông trợ giúp, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều,Tề Ninh nhẹ nhàng thở ra,ngã xuống lưng ghế mềm mại.

Hần ở trong tù mười năm,chỉ có Tạ Đông thường xuyên đến thăm hần,cho dù đã có vợ cùng con trai cũng chưa từng gián đoạn, thậm chí Tạ Đông còn mang vợ mới cưới vào tù thăm mình, hần nhớ rõ vợ của Tạ Đông là một cô gái ôn nhu nhàn tĩnh,khỏe miệng luôn luôn mỉm cười, khiến người ta cảm thấy rất an tâm.

—”Tề Ninh, thì ra người cũng lẩn lộn quá a.” Tiêu Ngôn đột nhiên lên tiếng,Tề Ninh chỉ cười cười không có giải thích.

Hần lúc này mới nhớ tới còn có một người ngồi bên cạnh mình, Tề Ninh thông thả quay đầu,dưới ánh đèn mờ tối phẳng phất có thể cảm giác được người nọ đang nhìn mình,ánh mắt trầm tĩnh, nhìn không ra hỉ giận.

Tề Ninh cầm điện thoại đưa qua,nói câu cám ơn, người nọ cũng không nhận,chỉ chậm rãi quay đầu đi “Dùng xong rồi hần trả lại cho ta.”

Tề Ninh nghe vậy liền do dự thu tay về,hiện tại hần xác sự rất cần một công cụ có thể tùy thời liên lạc với Tạ Đông.

—”Tề Hạ là ai?” Chủ tịch Tiêu chịu không nổi tịch mịch,một lát sau liền hỏi,Tề Ninh cầm di động chậm rãi trả lời “Là em gái của ta.”

—“VẬY Ờ.” Tiêu Ngôn tựa hồ nhận ra mình có chút nhiều chuyện, cũng không nhiều lời nữa, Tề Ninh theo bản năng quay sang nhìn người nọ, người nọ vẫn ngồi lẳng lặng như cũ, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, dường như không nghe thấy bọn họ đang nói gì, lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Trước mặt thị trưởng đại nhân lại nói muốn đánh người, nghe qua quả thật có chút quỷ dị, huống chi, vị thị trưởng trẻ tuổi này vừa mới đương nhiệm không bao lâu.

Thị trưởng trẻ tuổi nhất của thành phố Kiến Ninh, năm nay chỉ mới hai mươi lăm tuổi đã ngồi vị lên vị trí khiến biết bao người phải hâm mộ cùng ghen tị, trong TV thấy thị trưởng đại nhân anh tuấn quyết đoán, ở tuổi này người bình thường hoặc là đang trau dồi học vấn nghiên cứu thâm sâu, hoặc là đang hoang phí tuổi thanh xuân, nhưng người nọ lại đạt được vị trí tối cao, một mình cai quản một phương, nếu đổi thành một thân phận khác, thì nam nhân tên Âu Dương Duệ này sẽ vẫn là một viên kim cương lóe sáng như cũ, chỉ cần gương mặt anh tuấn kia thôi đã khiến vô số cô gái phải thầm thương trộm nhớ, xua như xua vệt.

Miên mang suy nghĩ hồi lâu, xe đã dừng trước cửa quán rượu, sau cánh cửa đóng kín kia không cần xem cũng biết bên trong đang tranh cãi vô cùng ầm ĩ, Tề Ninh đẩy cửa xuống xe, thời điểm chuẩn bị đóng cửa mới nhìn nam nhân ngồi ghế sau nói “ Âu Dương tiên sinh, cảm ơn di động của ngài, ngày mai ta sẽ trả lại.”

3. Chương 2: Lam Tình

Người nọ khẽ gật đầu, trong đêm tối khó có thể nhận ra, Tề Ninh thấy hắn gật đầu liền đóng cửa xe chạy vào quán rượu.

Hiếu Xuân đang đứng canh trước cửa, vừa thấy Tề Ninh không khỏi nhẹ nhàng thở ra “Anh Đông đã vào trong đó, kêu ta ở chỗ này chờ người, thấy người đến lập tức dẫn vào.”

Tề Ninh đi theo hắn, quán rượu quả nhiên vẫn ồn ào huyền ảo như trong tưởng tượng, trên sàn đầy rẫy những thân thể uốn éo nhảy nhót theo điệu nhạc, một người đàn ông say như chết nằm bên quầy bar, bên cạnh đám thiếu nữ không ngừng quay cuồng dưới ánh đèn màu sắc sỡ, tất cả đều khiến Tề Ninh cảm thấy chán ghét, hắn yên lặng bước nhanh theo Hiếu Xuân lên lầu hai, tiếng pháo làm cho cả tầng lầu khẽ chấn động một chút, cửa phòng 317 giờ phút này đang mở rộng, Tề Ninh liếc mắt liền nhìn thấy Tề Hạ đang bị ấn ngồi trên sôpha.

—“Anh hai.” Tề Hạ thấy hắn, sắc mặt tái nhợt bỗng chốc hiện lên thần thái mừng rỡ.

Tề Ninh nhìn nàng, quả thật không thể tưởng tượng được thiếu nữ mười năm trước nằm trong vũng máu chính là em gái của mình, vẫn tái nhợt vẫn yếu ớt như vậy, phẳng phất như giọt nước ngưng kết thành thủy tinh, vừa chạm vào lập tức vỡ nát, may mắn, lúc này đây, hắn đã đến kịp.

Quần áo trên người Tề Hạ mặc dù có chút hỗn độn, nhưng ít ra vẫn còn đầy đủ, tảng đá trong ngực rốt cuộc cũng có thể buông xuống, Tạ Đông đi tới ghé vào bên tai hắn nhỏ giọng nói “May mắn người sớm gọi cho ta, nếu trễ một chút, mọi chuyện liền trở nên phiền toái.”

Tề Ninh cảm kích nhìn hắn, sau đó liếc mắt khắp phòng, Lý Phong đang biếng nhác ngồi trên sôpha đối diện, tất cả đàn em, trừ bỏ hai tên đang chế trụ Tề Hạ ra, những tên còn lại đang bày ra tư thế chuẩn bị, tùy thời làm thịt người của Tạ Đông, ngọn đèn bên trong mờ ảo, nhưng vẫn có thể thấy rõ nét mặt của từng người.

—“Năm phút sau báo cảnh sát.” Tề Ninh nhỏ giọng nói bên tai Tạ Đông, vừa dứt lời liền truyền đến thanh âm của Lý Phong “Tề Ninh, thi cử thế nào? Chuẩn bị đăng kí vào trường gì?” Ngữ khí tựa hồ vô cùng thân thiết.

Tề Ninh mím môi không trả lời, mười năm trước, hắn cũng không biết trên đời này trừ bỏ tình bạn ra đàn ông cùng đàn ông còn có một loại quan hệ khác tên là tình dục, khi đó hắn cũng không hiểu rõ lắm về hàm ý trong câu nói của Tề Hạ, chẳng đến khi vì tội cố ý giết người mà bị tống vào tù mới hiểu được.

—”Ta vốn định mời Tiểu Hạ đến đây chơi một lát, ai ngờ người lại đến nhanh như vậy, thậm chí còn dẫn theo Tạ Đông đến đây.” Thời điểm Lý Phong nói chuyện vẫn không dời mắt khỏi Tề Ninh, câu cuối cùng mới liếc mắt nhìn Tạ Đông cho có tượng trưng, Lý Phong cùng Tạ Đông luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, đều là đại ca trong thế giới ngầm của thành phố này, hai bên vẫn chung sống hòa bình, nếu không phải sự tình đêm nay quá khẩn cấp, Tề Ninh tuyệt đối sẽ không kéo Tạ Đông vào cuộc.

Tề Ninh tiến về phía trước một bước nói “Lý Phong, người người muốn tìm là ta, hãy thả em gái ta ra.”

Lý Phong nhướng mày, nụ cười trên mặt có chút mơ hồ “Tề Ninh, người hôm nay sao lại thông minh như vậy?”

Tề Ninh không nói lời nào, liễu mạng căn môi, ánh mắt trở nên tan rã, trước năm mười bảy tuổi hắn cũng từng trải qua bước ngoặt quan trọng của cuộc đời, cha mẹ bị tai nạn giao thông song song tử vong, hầu hết tài sản đều bị những người bà con xa lạ cuốn đi hết, hắn cùng em gái phải sống nương tựa lẫn nhau, trừ bỏ một mái nhà có thể che nắng che mưa cùng Tề Hạ ra, hắn hoàn toàn là kẻ hai bàn tay trắng, nhưng hắn vẫn tiếp tục cố gắng sống sót, mọi người đều nói hắn là một học sinh thiên tài, học cái gì đều rất nhanh, hằng năm đều lấy học bổng, mỗi lần đại diện trường học đi thi đều rinh về giải nhất, nhưng chỉ có mình hắn biết, sau lưng những thành công vang dội đó hắn đã phải trả một cái giá mà người bình thường không thể tưởng tượng ra được, tan học phải đi làm thêm, từ quán rượu cho đến cửa hàng tiện lợi về đêm, từ không giờ cho tới năm giờ sáng còn phải chuẩn bị bài vở cùng sách giáo khoa, vì thế ban ngày chỉ có thể nằm ngủ trong lớp, người không biết thì nói Tề Ninh là thiên tài, cho dù lên lớp ngủ gục cũng có thể đạt hạng nhất.

Cho dù có tiền thưởng, nhưng cuộc sống vẫn không khá hơn bao nhiêu, tiền học phí, tiền ăn uống, tiền điện tiền nước, tất cả đều cần tiền, cho dù có đồng thời làm song song hai công việc vẫn xa xa không đủ.

Hắn sớm đã tính toán, sau khi tốt nghiệp phổ thông sẽ tìm một công việc trong giờ hành chính, cha mẹ rời đi khi Tiểu Hạ chỉ mới mười hai tuổi, không có quần áo công chúa xinh đẹp, không có cái tóc mi lệ, không được phát tiền tiêu vặt, thậm chí ngay cả một miếng bánh kem cũng là mong ước xa vời, tất cả những quyền lợi đó nguyên bản thuộc về Tề Hạ lại đột ngột bị cướp đi, mỗi lần khi Tề Ninh nhớ tới Tề Hạ cười nói nàng không cần váy hoa xinh đẹp cùng quà bánh đắt tiền, trái tim hắn đều đau đến tốt đỉnh.

Chỉ là, ông trời cũng không đặc biệt chiếu cố cô bé hiểu chuyện từ rất sớm này, khiến cho nàng bị cưỡng bức sau đó chết oan chết uổng vào mùa hè năm mười lăm tuổi.

Tuy rằng Tề Hạ nói với hắn không cần báo thù, nhưng đến ngày thứ ba Lý Phong vẫn chết dưới lầu nhà mình, bị người trùm bao tải lên đầu, trên người đâm bảy mươi nhát dao, mất máu quá nhiều chết ngay tại chỗ.

Ngày thứ tư Tề Ninh tự thú, tòa án xét thấy tình huống đặc thù nên được giảm nhẹ tội, phán hắn mười năm tù giam.

Tội phạm giết người vốn bị bêu danh biến thái, phạm là kẻ sát nhân đều không phải là người lương thiện, Tề Ninh nhưng là ngoại lệ, những người bên trong đó thực cơ khát, đến mức lâu lắm, sự xuất hiện của Tề Ninh không thể nghi ngờ là một con cá tươi sống, nằm trên thớt tùy người mổ xẻ.

Tiếng kêu gào, cùng tiếng cười cứ mãi quanh quẩn bên tai, bọn họ thở hồng hộc vọt vào cơ thể hắn, tàn nhẫn xé rách da thịt, máu tươi cùng chất lỏng đục ngầu chảy đầy trên đất, hắn chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất, không ồn ào không chống cự thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.

Đây là sự trừng phạt, trừng phạt vì hắn không thể cứu được Tề Hạ.

Mỗi ngày những kẻ đó đều sẽ thay nhau ra trận, cao hứng mà đến, tận hứng mà về.

Những ngày như vậy vẫn liên tục tái diễn, chẳng đến khi có người nhìn không được mới báo lên, ngục trưởng đưa Tề Ninh đến nhà lao dành cho tội phạm kinh tế, đến đây mới có thể an ổn.

Mười năm địa ngục cùng cái chết của Tề Hạ đều nhờ Lý Phong ban tặng, Tề Ninh ngẩng đầu đón lấy tâm huyết của Lý Phong, trong đầu mơ hồ hiện ra tử trạng của Lý Phong vào mười năm trước, bộ mặt thống khổ dữ tợn, toàn thân không có một chỗ lành lặn, máu tươi từng miệng vết thương không ngừng trào ra, thanh âm mỏng manh cầu xin tha thứ, thần mắt trong sắc đều là van xin, tất cả tất cả đều vì muốn trả thù cho Tề

Hạ mà thôi,vì vẻ mặt tái nhợt khi chết của Tề Hạ,vì những vết sưng đỏ bầm tím cùng hạ thân huyết nhục mờ hồ của nàng.

Tề Ninh bỗng mỉm cười nói “Lý Phong,người muốn thương ta lâu lắm rồi phải không? Hôm nay ta sẽ thỏa mãn cho người,thế nào?” Tề Ninh của mười năm về trước tuyệt đối sẽ không nói ra những lời này,nhưng mà,trong thân thể này đây đã là Tề Ninh của mười năm sau,một người đàn ông hai mươi bảy tuổi đã phải sống trong tủ nhục.

Lý Phong ngây ngẩn cả người, nước mắt trên mặt Tề Hạ lặng lẽ rơi xuống,Tạ Đông tiến lên giữ chặt Tề Ninh quát lớn “Người điên rồi sao!”

Tề Ninh quay đầu nhìn hấn chớp chớp mắt, Tạ Đông thấy thế mới hiểu ý buông tay ra.

__”Thả em gái ta ra, ta cam đoan sẽ hầu hạ người thật thoải mái.” Hấn vừa nói vừa bắt đầu cởi nút áo sơ mi,quần áo mùa hè vốn mỏng manh,những ngón tay thon dài trắng nõn của Tề Ninh đặt trên nút áo mang đến một vẻ tà mị hấp dẫn,Lý Phong nuốt nuốt nước miếng,ý bảo đàn em thả người,Tề Hạ ngồi trên sôpha ngược lại không chịu nhúc nhích.

__”Tề Hạ, đi với Tạ Đông mau.” Tề Ninh nhìn nàng ôn nhu nói, Tề Hạ nhìn nhìn hấn lại nhìn nhìn Tạ Đông,cuối cùng vẫn chậm rãi đứng lên đi đến cửa,thẳng đến khi chắc chắn rằng Tề Hạ đã an toàn,Tề Ninh mới chậm rãi xoay người lại, tiếp tục tháo cúc áo.

Lý Phong đã khát vọng hấn từ lâu,nhưng vẫn không vội tiến đến,chỉ híp mắt ngồi trên sôpha thưởng thức vẻ mặt trấn tĩnh của Tề Ninh,sau đó nhìn Tạ Đông cùng Tề Hạ nói “Hai người các người còn không đi, đứng đó làm cái gì? Người đồng ý ở lại là Tề Ninh,các người hấn là không phản đối nhỉ?”

Tề Hạ nghe xong định tiến đến,lại bị Tạ Đông hợp thời ngăn cản,Tề Ninh nhắm mắt cởi bỏ nút áo,trong lòng thầm đếm thời gian cảnh sát đến.

__”U, A Phong, người thật sự càng ngày càng tiến bộ a.” Một giọng nói mang theo tiểu ý đột nhiên vang lên,làm cho tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc.

Đứng ở cửa cũng không phải ai xa lạ,mà chính là Tiêu Ngôn,Tề Ninh dừng động tác,không rõ lắm tại sao hấn lại đột nhiên xuất hiện ở trong này,nhưng nếu hấn ở đây, vậy Âu Dương Duệ...

__”Anh...anh Ngôn, sao anh lại tới đây?” Lý Phong vừa thấy hấn liền giống như chuột gặp mèo,nào có khí thế như ban đầu,Tiêu Ngôn cũng không trả lời hấn,chỉ liếc mắt ra cửa nhìn Tạ Đông cùng Tề Hạ,cuối cùng dừng lại trên người Tề Ninh, quần áo trên người hấn đã cởi hơn một nửa, thấy thế hai mắt Tiêu Ngôn liền trầm xuống “Lý Phong, ta nói cho người biết,nếu chuyện hôm nay lại phát sinh,người chắc chắn sẽ tiêu đời.”Tiêu Ngôn khó có được nghiêm túc,Tề Ninh có chút bất ngờ trước phản ứng của hấn.

Ý tứ này có phải hay không là mình cùng Tề Hạ được cứu giúp?

__”Em...Em không có.” Lý Phong bối rối giãi dụa.

Tiêu Ngôn dứt hai tay vào túi quần,khẽ cười “Hiện tại người xuống lầu nhìn thẳng một trăm thước,nhìn xem người đứng trước cửa Lam Tinh là ai?”

Dưới lầu tiếng nhạc đinh tai nhức óc đã sớm biến mất,chỉ còn lại tiếng còi xe cảnh sát làm cho lòng người bất an,sắc mặt Lý Phong trắng bệch,hai mắt nhìn chằm chằm Tề Ninh,phảng phất như muốn xác nhận lần cuối cùng.

Tề Ninh cúi đầu, chậm rãi cài lại cúc áo,trên mặt nhìn không ra biểu cảm.

Tiêu Ngôn xử lý xong Lý Phong,lại quay đầu nhìn Tạ Đông,đầy mặt âm trầm “Về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa,nếu không, ta rất khó bảo đảm về sự an toàn của người.” Rõ ràng là nửa giờ trước còn một bộ vô hại, giờ phút này lại phảng phất như ác ma làm cho người ta khiếp đảm.

Tạ Đông mới không sợ hấn,liếc Tiêu Ngôn một cái sau đó quay qua lôi kéo Tề Ninh cùng Tề Hạ ra ngoài,Tiêu Ngôn đứng bất động nhìn ba người biến mất khỏi tầm mắt mới xoay người lại,Lý Phong tiến lên rụt rè nói “Anh Ngôn,thực xin lỗi, em không cố ý.”

Tiêu Ngôn tát cho hắn một bạt tay, trên mặt Lý Phong lập tức hiện lên dấu bàn tay sưng đỏ “Ta vừa mới không nói đùa đâu, nếu người đủ thông minh thì tốt nhất nên cách xa Tề Ninh cùng em gái hắn một chút, nếu không, ngay cả ta cũng không thể bảo vệ được người.”

—”Tại sao? Em chỉ đơn thuần muốn hắn mà thôi, liên tính em không thể ôm hắn thì sớm muộn gì cũng có thằng khác ôm hắn!” Lý Phong vuốt vuốt bên má sưng đỏ, khó được kiên trì như vậy, gương mặt anh tuấn của Tiêu Ngôn trở nên phần nộ, sẽ không còn vẻ mặt tươi cười ban đầu “Lý Phong, người chán sống rồi sao?”

Lý Phong không nói lời nào, chỉ quật cường nhìn cái ghế.

Trầm mặc giằng co hồi lâu, Tiêu Ngôn lạnh nhạt nói “Là ý của anh họ người.”

Cả phòng yên tĩnh.

Trên đường, ánh đèn sáng tỏ, ngang qua quảng trường cũ kĩ, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà hơn mười năm tuổi, Tề Ninh cầm chìa khóa mở cửa, để Tề Hạ cùng Tạ Đông vào nhà, đây là nơi trong suốt mười năm ngồi tù, hắn luôn ngày đêm tưởng nhớ, trong ngôi nhà này từng có ba từng có mẹ, có em gái cùng mình, nơi mà người ta gọi là gia đình.

Tạ Đông có lần đến thăm hắn liền lờ miệng, tòa nhà này sau khi Tề Hạ chết còn hắn thì vào tù đã bị chính phủ quy hoạch biến thành khu vui chơi, mỗi đêm hắn luôn mơ tới khoảng thời gian tốt đẹp phía trước, nhưng khi tỉnh dậy lại chỉ còn hắc ám cùng tuyệt vọng.

May mắn, hiện tại hắn đã quay về, em gái còn sống, cuộc sống cuối cùng cũng có hy vọng.

—”Các người có đói bụng không? Ta đi nấu mì.” Tề Ninh đóng cửa, nhìn hai người trên sôpha nói.

Tề Hạ lắc đầu, trong đôi mắt nổi lên một tầng hơi nước mỏng manh, thanh âm ôn nhu gọi “Anh hai.”

Tề Ninh đi qua, ôm nàng vào ngực trấn an thân thể đang phát run của nàng “Không sao rồi, anh hai sẽ bảo hộ em.”

Tề Hạ liềm mạng lắc đầu, từng giọt từng giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống, thấm ướt cả áo Tề Ninh.

4. Chương 3: Chuyển Nhà

Từ lúc bị người đánh hôn mê bắt đi đến bây giờ vẫn còn khiến Tề Hạ cảm thấy sợ hãi, không bao lâu liền nặng nề ngủ, Tề Ninh cẩn thận dịch chăn cho nàng sau đó mới ra khỏi phòng ngủ, Tạ Đông đang ngồi trên sôpha hút thuốc, Tề Ninh rút điều thuốc trong miệng hắn vùi xuống gạt tàn nói “Người còn hút như vậy coi chừng sống không đến bốn mươi tuổi.”

Tạ Đông bị hắn giật điều thuốc cũng không giận, ngả người lên sôpha cười nói “Sợ cái gì, dù sao công việc của ta cũng không có ngày mai.”

Tề Ninh bắt đắc dĩ nhìn hắn, một hồi lâu mới nói “Lý Phong có thể đến gây phiền phức cho người không?”

—Sẽ không.

—Chắc như vậy?

Tạ Đông liếc nhìn hắn, bĩu môi “Có Tiêu Ngôn ra mặt, Lý Phong còn dám làm gì sao?”

—”Có ý gì?” Tề Ninh cau mày, có cảm giác như mình đang lạc trong sương mù.

Tạ Đông lấy ra một gói thuốc lá từ trong túi tiền, lập tức bị Tề Ninh nhanh tay cướp mất, nhìn lòng bàn tay trống trơn Tạ Đông nhẹ giọng nói “Tiêu Ngôn trừ bỏ là chủ tịch của trường An Lan ra còn có một thân phận khác.”

__”Thân phận gì?” Quan sát biểu tình của Tạ Đông liền biết thân phận này không đơn giản

__Là em trai cùng cha khác mẹ với Âu Dương Duệ.

Tề Ninh ngẩn ra, thân phận này quả thật không tầm thường,này đại biểu cho cái gì,là có thể đi cửa sau a,thân là anh em cùng huyết thống với thị trưởng đại nhân kiêm chủ tịch của một trường trung học nổi tiếng nhất thành phố,Tiêu Ngôn này,bối cảnh xác thực rất khó lường.

Nhưng là...

__Vậy có liên quan gì đến Lý Phong?

Tạ Đông cười cười, vỗ vai hắn “Người anh em,vừa rồi ở Lam Tình ta còn tưởng người bị kẻ nào nhập xác rồi chứ,không ngờ vẫn là người anh em mà ta quen biết, vẫn đơn thuần như vậy.”

Tề Ninh mím môi không nói,trong lòng âm thầm suy nghĩ không biết có nên kể hết mọi chuyện cho Tạ Đông biết hay không.

Dù sao, trừ bỏ Tề Hạ ra, chỉ có Tạ Đông là người thân nhất của hắn trên thế giới này.

__”Mẹ của Âu Dương Duệ họ Lý.” Tạ Đông nói, lập tức đánh gãy suy nghĩ của hắn,Tề Ninh kinh ngạc “Bọn họ là anh em họ?” Tạ Đông chỉ cười gật đầu không nói gì.

Không nghĩ tới quan hệ giữa Âu Dương Duệ và Lý Phong lại gần gũi đến thế, vậy hôm qua Tiêu Ngôn ra mặt có phải hay không là ý của Âu Dương Duệ?

Lúc ở trên xe người kia hắn đã biết chuyện gì đang xảy ra,thời điểm mình gọi điện thoại cho Tạ Đông,còn nhắc tới tên Lý phong.

Vậy Âu Dương Duệ đến cùng là có ý gì? Mượn chuyện đánh người sao?

__Đúng rồi, làm sao người biết Lý Phong bắt Tề Hạ?

Tề Ninh giật mình, không nói nên lời,còn chưa biết trả lời ra sao thì Tạ Đông đã tự nói “Có phải Lý Phong đã gọi điện cho người? Mục đích tên kia bắt Tề Hạ không phải là để dẫn dụ người tới sao?Thật sự là thăng khảo!”

__”Uy, kế tiếp người tính sao?” Tạ Đông đứng lên,một đầu tóc màu rượu đỏ dưới ánh đèn trông có vẻ phá lệ chói mắt,Tề Ninh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ,suy nghĩ một chút,phăng phắt như hạ quyết tâm nói “Chuyển nhà.”

__”Ta định bán căn hộ này, mua một căn khác gần đại học T hơn,lấy thành tích của ta thì muốn vào đại học T cũng không thành vấn đề,đại học T cách đây cũng khá xa, tin tưởng Lý Phong sẽ không nhanh như vậy tìm được,hơn nữa, người cũng nói,đã có Tiêu Ngôn ra mặt, vậy việc này hẳn là đã được giải quyết.” Hắn vì cái gì lại dám chắc rằng mình sẽ đậu đại học T,đó là bởi vì mười năm trước, trước khi hắn bị bỏ tù đã cầm giấy báo trúng tuyển trong tay,lúc ấy hắn chỉ cảm thấy tờ giấy kia như một trò cười,cười đến chảy nước mắt cũng không biết.

Trên đời này chuyện đáng cười có rất nhiều,nhưng đối với hắn không có sự châm chọc nào lớn hơn nó.

Tạ Đông nghe xong gật gật đầu,đưa ra đề nghị trọng tâm, “Chuyện bán nhà cứ để ta lo,hai ngày này người đến chỗ ta đi,lá gan Lý Phong cho dù lớn cỡ nào cũng không dám bén mảng tới chỗ ta,hơn nữa, chỗ ta ở cũng không xa đại học T,lái xe nửa giờ là tới,về sau có thể thuận tiện hỗ trợ lẫn nhau.”

Tề Ninh vốn từ chối, nhưng nghĩ một lát lại gật đầu đồng ý.

Tạ Đông nói đúng,nếu Lý Phong quả thật có lá gan xông vào,hắn cũng không sợ liều mạng với Lý Phong,nhưng không thể khiến Tề Hạ lại bị liên lụy,lúc này đây bằng bất cứ giá nào hắn cũng phải bảo hộ Tề Hạ chu toàn.

Hai người hàn huyên trong chốc lát,sắc trời đã khuya,Tề Ninh kêu Tạ Đông vào phòng mình ngủ,Tạ Đông lại không đồng ý,còn trêu chọc “Người xem bộ dạng người tươi ngon mọng nước như vậy,nếu để cho người ta biết ta chiếm giường để người ngủ ở sôpha, không biết có bao nhiêu cô gái muốn chém chết ta.”

Tề Ninh cười tròng hắt,đổi lấy Tạ Đông liên tục cầu xin tha thứ “Đại nhân, ngài tạm tha cho tiểu nhân đi,ngài tròng ta như vậy chân ta đều nhanh nhũn ra rồi,may mắn từ nhỏ ta đã quen biết với ngài,nếu không thì có lẽ ta cũng giống như tên Lý Phong khốn kiếp kia...Ách, A Ninh,ta không có ý gì khác,người đừng để ở trong lòng,ta...”

—”Không sao, ta hiểu.” Tề Ninh đánh gãy lời hắt,tâm tĩnh như nước.

Mười năm nay, việc gì hắt còn chưa trải qua,nếu còn vì mấy câu vui đùa mà so đo với người khác thì hắt đã sống uổng phí rồi.

Ôm chăn gối sạch sẽ cho Tạ Đông,Tề Ninh trở về phòng,gian phòng của hắt được bài trí rất đơn giản,một giường một tủ quần áo,một bàn học một ghế dựa,chiếc đèn bàn đã có chút cũ kĩ,nhưng bóng đèn vẫn còn rất sáng,hắt tinh tế sờ chui đèn, trong lòng cảm thấy luyện tiết.

Sau khi cha mẹ chết,trừ bỏ căn hộ này ra tất cả đều bị họ hàng lấy hết,may mắn những người đó thấy hai anh em còn quá nhỏ mới không đuổi tận giết tuyệt,nhân từ để lại cho bọn họ một chỗ che nắng che mưa.

Nằm trên giường,có cái gì đó ở giữa hai chân,lấy ra vừa thấy mới phát hiện là điện thoại của Âu Dương Duệ,ngày mai đã phải chuyển nhà,có lẽ là không còn cơ hội để gặp mặt nói lời cảm tạ,vẫn là nhờ người chuyển lời giúp,đời này hắt sẽ không bao giờ tin tưởng Lý Phong và cũng không muốn có bất cứ dính líu nào với những người liên quan đến Lý Phong.

Ngày hôm sau, mặt trời đã lên thật cao,Tề Ninh mở mắt nhìn trần nhà màu trắng ngắ người, một hồi lâu mới nhận ra mình đã trở về mười năm trước,nơi này không có song sắt lạnh như băng,không có những kẻ mặt người da thú,không có chăn đệm lạnh lẽo cùng quần áo bẩn,nơi này chỉ có ánh sáng cùng ấm áp.

—”Anh hai, anh cười...thật đẹp.”Tề Hạ thì thoà,nữ sinh cấp ba thường rất thích mơ mộng,tuy rằng ngày hôm qua thiếu chút nữa rơi vào miệng sói,nhưng trong lòng vẫn có thể ảo tưởng nếu bạn trai của mình cũng giống như anh hai thì tốt biết mấy.

Tề Ninh được em gái ca ngợi trắng trợn như vậy có chút xấu hổ,vội vàng đứng dậy đi ra ngoài,Tạ Đông đang ngồi ăn, trên bàn dọn ba cái đĩa với một cái tô lớn,trong đĩa là bánh quẩy, dưa muối, trong tô là cháo trắng,giờ phút này đây vẫn còn nghi ngút khói.

5. Chương 4: 7 Vạn

—”Thất thần làm gì? Chưa thấy qua bánh bao bánh quẩy sao, mau ăn, mau ăn,ăn xong còn chuẩn bị chuyển nhà.” Tạ Đông thấy hắt cứ nhìn chằm chằm vào bữa sáng, nhin không được lên tiếng nhắc nhở,Tề Ninh mới giật mình,ngồi bên cạnh em gái vui đầu vào ăn.

Rất nhiều năm rồi, hắt chưa từng ném qua bữa sáng ấm áp như vậy,bởi vì từng bị mất,cho nên mới càng quý trọng.

Hắt muốn hảo hảo quý trọng khoảng thời gian hạnh phúc và tốt đẹp này,muốn hảo hảo bảo hộ Tề Hạ,không để cho nàng chịu bất cứ thương tổn nào,muốn hảo hảo sửa chữa sai lầm từ mười năm trước.

—”Anh hai, anh ăn chậm một chút.” Tề Hạ Đông thấy anh mình ăn vội vàng như vậy,sợ hắt bị nghẹn mất.

Tề Ninh cười cười, tiếp tục vui đầu vào ăn.

Ăn xong bữa sáng, Tề Hạ dọn dẹp bát đĩa,Tạ Đông hỗ trợ đóng gói hành lý của hai người,kì thật thứ cần mang đi không nhiều lắm,đồ gia dụng quá mức cồng kềnh nên thứ có thể mang đi chỉ có vài bộ quần áo cùng một ít vật kỉ niệm, Tề Ninh đẩy ngăn bàn, lấy ra một cuốn album, nhìn người trong ảnh ngắ người, hạnh phúc rất giảo hoạt,luôn thừa lúc người ta bất tri bất giác mà chạy mất,ngay cả cơ hội nắm lấy cái đuôi cũng không có.

Ngón tay không tự giác sờ sờ tấm ảnh đã có chút ố vàng, hẩn nhìn thật chuyên chú, giống như cha mẹ vẫn còn sống và đang cười với hẩn, trò chuyện với hẩn, phảng phất như chưa từng rời đi.

Hẩn nhớ rõ khi mình đến bệnh viện thì cha mẹ chỉ còn là hai cỗ thi thể lạnh lẽo, hai người thân nhất của hẩn được đặt bằng khăn trắng, từ nay về sau âm dương cách biệt, bác sĩ tiếc nuối nói bọn họ đã cố gắng hết sức, lúc ấy hẩn nói gì?

Hẩn nói, van cầu các người hãy làm cha mẹ ta sống lại, van cầu các người.

Biểu tình tiếc hận cùng tiếng thở dài của bác sĩ đập sâu vào mắt hẩn, hẩn cuối cùng tin đó là sự thật.

Từ nay về sau trên đời này sẽ không còn ai quan tâm cùng yêu thương hẩn vô điều kiện nữa, không một ai.

__”Nhìn cái gì? Mau mau thu thập, để về còn kịp giờ cơm trưa nữa.” Tạ Đông kéo một chiếc thùng carton lớn qua chỗ hẩn, áo thun dính đầy mồ hôi, Tề Ninh khép lại cuốn album, nhét vào ba lô, đi qua phụ giúp Tạ Đông.

Thời điểm thu thập xong, Doãn Chu lấy điện thoại ra gọi, hơn mười phút sau dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, đều đặn hữu lực, không biết còn tưởng rằng bọn họ xuất thân từ bộ đội đặc chủng, lúc vài thanh niên chen vào, gian phòng khách không tính quá nhỏ đã bị nhét đầy, Tạ Đông ngồi trên sôpha chỉ huy đàn em dọn đồ “A Xương, người cẩn thận một chút sẽ chết sao? Đồ bên trong nếu bị vỡ thì phạt người nhin đôi một tháng!”

__Nè nè nè, đi ra ngoài đừng nói người là đàn em của ta, ngay cả bề cá cũng rình không được thì làm gì ăn đây a? Về nhà nấu cơm với bà nội người đi!

__Ai nha! Ta sớm muộn gì cũng bị các người làm cho tức chết!

Tề Ninh đứng một bên nhìn Tạ Đông khua tay múa chân mà cảm thấy buồn cười, nếu không cẩn thận để cho đám đàn em biết Tạ Đông đến tám tuổi vẫn còn tè dầm thì không biết sẽ có biểu tình gì đây, mới trước đây hẩn cùng Tạ Đông hai nhà vẫn ở chung trong cùng một chung cư, người lớn có quan hệ rất tốt, vì thế con cái dĩ nhiên là gần gũi, từ nhỏ Tạ Đông đã rất nghịch ngợm thích gây sự, Tề Ninh lại là đứa bé trầm lặng, nhất động nhất tĩnh ở chung như vậy lại vô cùng hòa hợp, về sau cha Tạ Đông phát tài liền mang gia đình dọn vào thành phố, nhưng hẩn cùng Tạ Đông vẫn thường xuyên liên lạc với nhau, Tạ Đông lớn hơn hẩn ba tuổi, tốt nghiệp trung học xong liền lang thang đầu đường xó chợ không chịu học nữa, khiến cho chú thím Tạ dù có khóc lóc van xin năn nỉ như thế nào cũng không thể kéo con trâu lì lợm này trở về.

May mắn nhà Tạ Đông có tiền, người trong thành phố bình thường đều biết hẩn, không dám tùy tiện trêu chọc, kẻ duy nhất có thể chống lại là Lý Phong lại không có động tĩnh, cho nên ba năm Tạ Đông thuận lợi thăng lên chức xã hội đen.

Chờ chất hết hành lý lên xe đã là chuyện của một giờ sau, Tề Ninh cùng Tạ Hạ ngồi trên chiếc xe thể thao đồ tươi bóng loáng của Tạ Đông, mặt sau là mấy chiếc bán tải, sau xe chất đầy những thùng carton lớn, một hàng chậm rãi chạy vào thành phố.

Tạ Đông gia nhập xã hội đen ba năm cũng không phải vô nghĩa, sau khi làm việc trong mấy quán rượu, mới quyết định lấy việc mở bar làm sự nghiệp chính, lợi nhuận giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, tiền vào túi cũng càng ngày càng nhiều, nếu không dựa vào điểm này, chú thím Tạ có lẽ đã sớm tức chết.

__”Chuyển nhiều đồ đạc vào nhà người như vậy, không bao lâu ta đã phải dọn tới đại học T, có cần bỏ bớt lại không?” Tề Ninh cảm thấy không ổn, nào ngờ vừa mới dứt lời Tạ Đông lập tức nói “Ai nói dọn tới nhà ta? Liền tính người không nói thì ta cũng không chịu đâu, đến lúc đó còn phải giúp người chuyển nhà lần nữa, cho nên, anh đây đã quyết định, trực tiếp dọn tới đại học T.”

__”Nhưng vẫn chưa có chỗ ở.” Tề Hạ khều khều vai Tề Ninh nhỏ giọng nhắc nhở.

Tạ Đông quay đầu liếc nàng một cái “Em gái, không tin nhân phẩm của anh sao, ở trên đường không ai dám làm phật ý Tạ Đông này, hôm qua anh đã kêu người tìm nhà, đó là một căn tứ hợp viện* loại nhỏ, hoàn cảnh không sai, trị an rất tốt, bảo đảm các người sẽ thích.”

Tề Ninh ngược lại không dự đoán được hẩn sẽ nhanh tay như vậy, một lát sau mới do dự hỏi “Thuê vẫn là bán? Bao nhiêu tiền?”

__Không lâu nữa cả gia đình chủ nhà sẽ ra nước ngoài,cho nên muốn bán,giá cả đã thương lượng xong, 7 vạn.

__"Giá mềm như vậy?" Cho dù là mười năm trước, vẫn có chút rẻ.

Tạ Đông cũng không cho là đúng chỉ cười cười "Quả thật không đắt,bất quá ta đã tìm người thương lượng,7 vạn là cái giá cuối cùng,về sau nhà này sẽ là của Tề Ninh người,haha."

Tề Ninh cũng cười, cảm thấy thiếu nợ Tạ Đông một cái nhân tình.

__"Đã là anh em với nhau thì đừng nghĩ nhiều quá,đợi đến lúc ta gặp khó khăn chẳng lẽ người lại ngoảnh mặt làm ngơ?" Chỉ cần liếc mắt một cái Tạ Đông đã nhìn thấu tâm tư của hắn,Tề Ninh gật đầu, cuối cùng cũng tiếp nhận ý tốt của Tạ Đông.

Đại học T nằm ở phía Đông,cách trường trung học An Lan hết nửa vòng thành phố,thời điểm đến căn tứ hợp viện mà Tạ Đông nói cũng đã bảy giờ tối,dàn em của Tạ Đông lục tục thay phiên rình thùng carton xuống xe,ngôi nhà đã được Tạ Đông cho người quét dọn trước,tùy thời có thể vào ở,Tề Hạ tựa như con chim sủ nhỏ chạy tung tăng khắp nơi,Tề Ninh đứng trong sân nhìn nàng dưới gốc cây đại thụ, hốc mắt nhìn không được nóng lên.

Cuộc sống yên tĩnh thoải mái như vậy, hắn lại bỏ lỡ một đời.

__"Thế nào? Vừa lòng sao?" Tạ Đông không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh, khoanh tay lên ngực nhìn Tề Ninh.

__"Ân, thực vừa lòng, cảm ơn người." Tề Ninh xoay người nhìn hắn,thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ có một câu có thể biểu đạt đầy đủ nhất tâm tình của hắn lúc này.

Tạ Đông cười cười vỗ vỗ vai Tề Ninh "A Ninh, chúng ta biết nhau đã mười mấy năm,ta không cần câu cảm ơn của người,chỉ cần người có thể xem ta là anh em thôi."

Tề Ninh dùng sức gật đầu, cười đánh hắn một cái.

__"Đúng rồi, căn hộ của người đã tìm được người mua." Cuối cùng, Tạ Đông mới nhớ tới chuyện này.

Tề Ninh kinh ngạc nhìn hắn "Nhanh như vậy?"

__"Ân, là một phụ nữ độc thân,nói là rất thích hoàn cảnh nơi đó." Tạ Đông cảm thấy lý do của mình quá mức gượng ép,nhưng nghĩ lại cũng không có gì vô lý, đang chuẩn bị thả lỏng,thì Tề Ninh đột nhiên mở miệng "Tạ Đông, ta không muốn bán."

__Sao?

__"Ân, không bán,giữ lại đi,nói thế nào thì nơi đó cũng là di vật duy nhất mà cha mẹ để lại cho ta cùng Tề Hạ,ta không muốn bán." Dưới ngọn đèn,về mặt Tề Ninh vô cùng bình tĩnh,thanh âm cũng mềm nhẹ,nhưng Tạ Đông vẫn cảm thấy có thứ gì đó đang lưu động trong mắt của hắn,chợt lóe lên rồi vụt tắt,không để người ta kịp nắm bắt "Ngôi tứ hợp viện này xem như ta mượn người,về sau ta nhất định sẽ trả lại."

Tạ Đông khoát tay, không muốn đề cập tới vấn đề này.

__"Anh hai, ở đây thật đẹp, về sau chúng ta thật sự sẽ ở chỗ này sao?" Tề Hạ nhô đầu ra từ cửa sổ lầu hai,nụ cười hồn nhiên thoải mái.

Tề Ninh vốn định ừ một tiếng, Tạ Đông đã mở miệng trước "Em gái, nhà anh tìm cho em có thích không?"

Tề Hạ gật đầu lia lịa, nói "Thích, rất thích,về sau sẽ không đi đâu hết, haha."

__"Tề Hạ sắp lên cấp ba phải không,đã làm xong thủ tục chuyển trường cho nàng chưa?" Tạ Đông nhẹ nhàng nhắc nhở,Tề Ninh gật đầu,cảm thấy mọi thứ giống như đang nằm mơ,Tề Hạ không chết,Lý Phong cũng không chết,hắn không giết người,còn chuyển đến nơi ở mới,chuẩn bị lên đại học,tất cả đều trở nên hư ảo không một chút chân thật.

__"Hay để ta lo luôn thủ tục chuyển trường?" Tạ Đông thấy hắn Tề Ninh thất thần,tưởng hắn gặp khó khăn,nên lập tức xung phong nhận việc.

Tề Ninh ngẩng đầu nhìn hắn,lại nhìn Tề Hạ mới nói “Không cần, ta làm được rồi,đừng quên, ta mới là người giám hộ của nàng.”

__”Biết rồi, ai muốn cướp của người đâu chứ?” Tạ Đông giơ cờ trắng đầu hàng,sau đó dẫn đàn em ra ngoài ăn cơm,Tạ Đông nói không sai,khung cảnh nơi này tuyệt đẹp,bốn phía đều là công nhân viên chức cùng người cao tuổi,hơn nữa cuộc sống nơi này thật đầy đủ,đi bộ một trăm thước đã thấy siêu thị, bên cạnh còn có tiệm thuốc cùng cửa hàng sách,Tề Ninh cảm thấy nơi này chắc chắn không chỉ có 7 vạn, nhưng Tạ Đông đã nói vậy hắn chỉ có thể mỉm cười, nuốt nghi vấn vào bụng.

Hết chương 4

*Tứ hợp viện

Quan niệm vũ trụ của Trung Quốc cổ đại cho rằng, trời có dạng hình tròn, đất có dạng hình vuông. Thành trì hình vuông, sân hình vuông đều thể hiện sự kính sợ trời đất. Tứ hợp viện là kiểu nhà truyền thống của Bắc Kinh. ‘Tứ’ đại diện 4 phía Đông, Tây, Nam, Bắc; ‘hợp’ hàm nghĩa bao quanh. Từ trên nhìn xuống, tứ hợp viện giống như một chiếc hộp lớn do 4 cái hộp nhỏ tạo hình. Nhìn từ mặt phẳng thì nó là một hình vuông ngay ngắn.

Tứ hợp viện chính thống đều có hành lang. Gian phòng trong tứ hợp viện quay mặt về hướng Nam, ánh mặt trời xuyên qua, người ta gọi là phòng chính hay phòng trên. Người sống trong phòng chính là chủ nhân của căn nhà. Phòng ở hai bên gọi là chái nhà, mặt trời chiếu rọi rất ít, không bằng phòng chính.

Tứ hợp viện đã trở thành công trình kiến trúc tượng trưng cho Bắc Kinh. Trên thực tế, từ Thái Miếu, Cố Cung cho đến bố cục toàn bộ thành Bắc Kinh đều là hóa thân của tứ hợp viện. Trong số tứ hợp viện còn tồn tại ở Bắc Kinh thì nhà ở vương phủ đẹp nhất và hào hoa nhất là Cung Thân Vương phủ và Thuận Thân Vương phủ.

6. Chương 5: So

Ăn cơm chiều xong lúc về đã là mười giờ đêm,Tề Ninh cầm chiếc di động màu đen thất thần không biết hồn vía đã bay đến nơi đâu, ngay cả Tề Hạ gọi hắn cũng không nghe thấy.

__”Anh hai.” Tề Hạ mặc một chiếc váy ngủ màu xanh da trời ngồi bên cạnh hắn,Tề Ninh lúc này mới hồi phục tinh thần, cất điện thoại đi nói “Không quen giường nên ngủ không được?”

Tề Hạ lắc đầu, thuận thế tựa vào ngực hắn,thường thức nút thắt trên áo sơ mi nói “Anh hai, về sau anh không cần phải vất vả như vậy nữa,tiền nợ anh Đông chúng ta sẽ cùng nhau trả,được không?”

Tề Ninh nhìn nàng, khẽ cười “Được, chờ Tề Hạ của chúng ta lớn lên sẽ cùng nhau trả.”

__Anh hai, em muốn lớn thật nhanh.

__Sao?

__Trưởng thành rồi sẽ giảm bớt gánh nặng cho anh.

__Ừm.

__Anh hai, lúc bị Lý Phong bắt em quả thật rất sợ,nhưng,chỉ cần nghĩ tới anh sẽ lập tức tới cứu em,thì em không còn sợ nữa.

__Anh hai, về sau chúng ta đừng bao giờ tách ra nữa...

Tề Ninh vuốt tóc nàng, người trong lòng đã ngủ.

Sáng hôm sau, Tề Ninh cầm những giấy tờ có liên quan đi đến trường trung học Anh Lan,tuy rằng kì thi đại học đã qua nhưng trường học còn chưa nghỉ,những thầy cô đang lên khóa vừa thấy Tề Ninh liền cười nói câu chúc mừng,lần này khẳng định là lại hạng nhất.

Tề Ninh sờ sờ mũi, cười gượng hai tiếng liền tiến thẳng đến phòng hiệu trưởng, bên trong đang có khách, Tề Ninh thật cẩn thận gõ cửa, trong chốc lát liền truyền đến thanh âm già nua của thầy hiệu trưởng “Tiến vào.”

Đẩy cửa vào, vẻ mặt khô khan như củi mục của hiệu trưởng lập tức xuất hiện trước tầm mắt, Tề Ninh cung kính hành lễ “Chào thầy hiệu trưởng.”

— “Là Tề Ninh a, sao đột nhiên lại chạy đến đây?” Hiệu trưởng trong cặp kính dày cộm vừa nhìn rõ người tới, liền nở nụ cười, cả khuôn mặt nhăn nhúm như một đóa hoa cúc, nhìn người khách đối diện nói “Tiểu Duệ, con xem đây là Tề Ninh, là học sinh ưu tú nhất trường, thật sự là một đứa bé lễ phép.”

Tề Ninh vừa nghe đến hai chữ “Tiểu Duệ” liền sợ ngây người, sau đó lại mắng chính mình suy nghĩ nhiều, còn chưa hoàn toàn kiến thiết tâm lý, một giọng nói trầm thấp đầy từ tính liền chui vào lỗ tai “Con đã nhìn qua tự liệu của hần, thật sự là nhân tài.”

— “Tề Ninh đây là thị trưởng của chúng ta, lúc bằng tuổi em hần đã hoàn tất chương trình đại học, hai người các người đều là những nhân tài vĩ đại a.” Hiệu trưởng không hề phát hiện biểu tình bối rối trên mặt Tề Ninh, còn Âu Dương Duệ thì đang ngồi một bên uống trà, phảng phất như đây là điều bình thường.

— “Xin chào, thị trưởng.” Tề Ninh quay sang Âu Dương Duệ chào hỏi một câu, sau đó vội vàng cúi đầu, lần trước ở trên xe ánh sáng quá mờ nên không thấy rõ ngũ quan của người nọ, vừa mới chỉ cần liếc mắt đã khiến người ta cảm thán không thôi, khí vũ hiên ngang, ưu nhã tuyệt luân, những từ này thì ra cũng không phải tự nhiên mà có, người đàn ông trước mắt này đây, chỉ cần im lặng ngồi một chỗ cũng đủ làm cho người ta cảm giác được khí thế cường đại, thân thể thon dài hợp với bộ đồ màu đen được cắt may rất tinh tế, tuy rằng trông thật gầy, nhưng lại không yếu, ngược lại lại ẩn chứa vô số năng lượng, tùy thời đều có thể áp bách người khác.

Âu Dương Duệ buông tách trà trong tay, nhẹ nhàng nói “Xin chào, Tề Ninh.”

Kì thật thủ tục chuyển trường không phải muốn đổi là đổi, nhưng xét thấy những thành tích xuất sắc mà Tề Ninh đã mang lại cho trường trung học Anh Lan, hiệu trưởng tự nhiên sẽ không nói hai lời liền tuyệt bút vung lên, Tề Ninh cầm văn kiện trong tay thầm nghĩ mau mau rời khỏi chỗ này, nào biết Âu Dương Duệ cũng đứng lên “Chú Lưu, ngày khác con lại tìm đến chú uống trà, bây giờ con còn có việc phải xử lý.”

Hiệu trưởng tự nhiên cũng vui lòng, cười tủm tỉm đưa ra cửa “Nếu con bận rộn thì cũng đừng phí thời gian đến đây, chính sự mới quan trọng a.”

— “Không sao, rảnh rồi con lại ghé thăm, chú lớn rồi phải nhớ giữ gìn sức khỏe, lần trước con kêu Tiểu Ngôn đưa trà sâm tới chú đã dùng hết chưa? Ngày mai, con lại kêu nó mang thêm vài hộp biếu chú.”

— “Không cần, không cần, số trà lần trước nhiều như vậy vẫn chưa uống hết, con có việc thì mau đi đi.” Hiệu trưởng cười nắm tay Âu Dương Duệ, thân thiết giống như con trai ruột của mình, sau đó lại quay đầu nhìn Lâm Ngôn nói “Tề Ninh, thay thầy tiễn thị trưởng nhé.”

— “Vâng” Tề Ninh cúi đầu, đi ra khỏi cửa.

Bên ngoài, ánh nắng mặt trời rất lớn, gay gắt đến mức mọi người chỉ có thể híp mắt nhìn cảnh vật phía trước, Tề Ninh đứng trên hành lang chờ đợi Âu Dương Duệ đi ra, một lát sau người nọ mới chậm rãi xuất hiện còn thuận tay đóng cửa, thấy hần đứng dưới nắng, người nọ vội vàng kéo hần vào bóng râm “Đứng dưới nắng như vậy, người không nóng sao?”

Tề Ninh quay đi chỗ khác, cầm di động đưa qua “Cám ơn di động của ngài.”

Âu Dương Duệ tiếp nhận di động, nhìn hai má đỏ rực của hần, khóe môi mỏng liền gợi lên một đường cong “Đừng khách sáo.”

— “Thị trưởng, ta đi trước.” Tề Ninh bị hần nhìn như vậy cảm thấy không được tự nhiên, đành phải bỏ của chạy lấy người, nào biết vừa định đi, Âu Dương Duệ liền không nhanh không chậm nói “Đây là lần đầu tiên ta đến Anh Lan, không bằng người dẫn ta đi tham quan một vòng đi.”

— “A... Được rồi.”

Tề Ninh cảm thấy tất cả bình tĩnh của mình đều vô duyên vô cớ mất hết, chỉ có thể bị người nắm mũi dắt đi, đứng bên cạnh Âu Dương Duệ, hắn mới giật mình phát hiện thì ra người này còn cao hơn mình cả một cái đầu, tuy rằng nam sinh 1m70 không tính cao, cũng không tính thấp, nhưng khi so với người này, lại khác đến một trời một vực.

7. Chương 6: Thế Giới Rất Lớn

”Bên này là khu cấp ba.” Từ văn phòng hiệu trưởng đi ra, chính là dãy phòng học mà Tề Ninh đã từng gắn bó trong suốt ba năm, tám bảng cấp ba nhìn phá lệ thân thiết, làm cho thanh âm của hắn cũng trở nên mềm nhẹ hơn rất nhiều.

Âu Dương Duệ đứng khoanh tay, nhìn chăm chú cánh cửa cũ kĩ, khẽ gật đầu “Người đã từng học đây sao?”

Tề Ninh kinh ngạc nhìn hắn, một lát sau mới chậm rãi nói “Đúng vậy, lớp chúng ta tổng cộng có năm mươi sáu người, thi đại học xong liền mỗi người một nơi.” Trung học là khoảng thời gian hồn nhiên nhất, không mang theo bất cứ toan tính hay dụ lợi nào, nếu con người có thể dừng lại trong giai đoạn này thì tốt biết bao nhiêu.

__Người đăng kí chưa? Trường nào?

__Đại học T.

Âu Dương chỉ gật đầu không thềm nhắc lại, hai người lẳng lặng đứng trên hành lang của khu cấp ba, im ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương, Tề Ninh đứng bên cạnh Âu Dương Duệ, cảm thấy thế giới này đột nhiên lạc mất nửa nhịp, ánh nắng gay gắt vẫn kéo cái bóng của hai người thật dài, phẳng phất như không có điểm dừng, dưới bóng cây, tầm mắt hai người nhìn về phía sân thể dục, một đám nam sinh đang chơi đá bóng, đổ xuống những giọt mồ hôi thanh xuân, nhìn qua thật hoạt bát tiêu sái.

__”Tuổi trẻ thật tốt.” Âu Dương Duệ bỗng dưng nói một câu, trong giọng nói phóng đại vài lần.

Tề Ninh khẽ gật đầu, xem như tán thành với ý kiến của hắn, Âu Dương Duệ buồn cười nhìn thiếu niên có diện mạo thanh nhã bên cạnh mình “Người mới mười bảy tuổi không có tư cách nghĩ như vậy.”

Tề Ninh mới nhận ra điều này có chút buồn cười, hắn sao có thể quên, hiện tại mình chỉ là một thằng nhóc mười bảy tuổi mà thôi.

__Kì thật ngài thị trưởng đây cũng không già.

Âu Dương Duệ hoàn toàn khác xa với hình tượng thị trưởng trong tưởng tượng của hắn, ít nhất, người trước mắt này, địa vị tuy cao, nhưng ngôn hành cử chỉ lại lộ ra sự chân thành thân thiết cùng ẩn dấu chút hài hước, người như vậy không thể đứng về phía Lý Phong, từng chút từng chút một hòa tan cảm giác phòng bị trong lòng Tề Ninh.

__Hai mươi lăm tuổi, người ta nói lớn hơn ba là đã lớn rồi, ta không chỉ lớn hơn người ba tuổi đâu.” Âu Dương Duệ đột nhiên quay đầu nhìn hắn cười, ánh mắt tràn ngập tiêu ý, Tề Ninh nhìn hơi ngẩn người một chút, sau đó cũng mỉm cười “Tám tuổi kì thật cũng không tính là cái gì, chủ yếu là xem tâm tính của họ.”

Mười năm, kì thật rất dài.

Đặc biệt là người có thân thể bị giam cầm, đối với thời gian cũng trở nên phá lệ cố chấp, trừ bỏ lúc mới tiến vào bị người hành hạ lăng ngược ra, vài năm sau Tề Ninh trôi qua cũng coi như bình thường, tội phạm kinh tế bình thường đều là phần tử trí thức, bọn họ bụng đầy tài hoa lại vì một phút sa cơ lỡ bước mà hủy cả cuộc đời, Tề Ninh học được rất nhiều từ bọn họ, nhẫn nại, kiên cường, tự tin, cùng dũng khí đối mặt với hiện thực khắc nghiệt.

Còn nhớ, lúc ở trong tù, có một người đàn ông trung niên đã nói với hắn, tuổi tác cũng không phải là chúa tể của mọi thứ, thanh xuân mất đi niên hoa không về, thứ duy nhất còn lại chỉ có sức khỏe cùng tinh thần mà thôi.

Đó là lần đầu tiên Tề Ninh chân chính hiểu được tình cảnh của mình.

Hắn bởi vì chuyện của Tề Hạ mà mất hết hy vọng, bởi vì giết Lý Phong mà cảm thấy nhân cách của mình bị bôi bẩn, bởi vì thành tội phạm giết người mà mất đi khát vọng sống, thẳng đến khi người đàn ông trung niên đó nói một câu như vậy, mới có thể làm hắn thức tỉnh.

“Người nói cũng đúng.” Âu Dương Duệ quay đầu nhìn sân thể dục, vài nam sinh đang đổ dồn về phía khung thành, quả bóng bay xẹt qua tạo thành một vòng cung nhắm thẳng đến cầu môn, thủ môn liền khom người, dang hai tay chuẩn bị tùy thời chặn bóng, tầm mắt của mỗi người đều gắt gao nhìn chằm chằm quả bóng trắng đen kia, cuối cùng, bóng thủng lưới, tất cả mọi người đều lớn tiếng hoan hô, địch ta song phương đều sát cánh bên nhau đi ra sân.

Tề Ninh không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh Âu Dương Duệ, yên tĩnh đến mức phẳng phất như không tồn tại.

Âu Dương Duệ quay đầu, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt trầm mặc của hắn, dưới hàng mi thanh tú là đôi mắt linh động, lông mi vừa cong vừa dài, run run tựa như hai cánh bướm, chiếc mũi khéo léo cùng cái miệng nhỏ nhắn, ngũ quan như vậy vốn phải thuộc về một cô gái, nhưng xuất hiện trên người thiếu niên này lại không tạo cho người ta cảm giác quá mức nhu hòa, mà ngược lại còn thêm vài phần anh khí.

“Tề Ninh.” Âu Dương Duệ đột nhiên mở miệng, Tề Ninh giật mình, lập tức quay đầu lại, thẳng tắp rơi vào bể ôn nhu trong mắt người nọ “Không biết có người đã nói cho người hay chưa, thế giới này vốn đã rất lớn, nhưng tình thân còn lớn hơn nó rất nhiều.”

Tề Ninh lẳng lặng lắc đầu, không rõ vì cái gì Âu Dương Duệ lại đột nhiên nói như vậy.

Âu Dương Duệ tự nhiên vỗ vỗ vai hắn “Ta nghĩ, người nhất định là ông anh tốt nhất trên đời này.”

Nhiều năm sau, mỗi khi Tề Ninh nhớ lại những lời này của Âu Dương Duệ liền bất giác nghĩ, người đàn ông này chứa đựng lực lượng có thể làm cho người ta mặc danh kì diệu cảm động.

Từ khi cha mẹ qua đời, mặc kệ có vất vả như thế nào hắn đều cắn răng chịu đựng, chưa từng có người nói với hắn, nói cho hắn biết những cố gắng của hắn là không uống phí, nói cho hắn biết tất cả những gì hắn làm đều đáng giá, vì Tề Hạ, vì cha mẹ dưới cữu tuyền, cũng vì chính mình.

Hai người vẫn đứng trên hành lang cầu có cầu không, thẳng đến khi tiếng chuông vang lên, học sinh dưới lầu giống như đàn cá ào ào tràn ra, náo nhiệt qua đi, khôi phục không khí yên tĩnh làm cho người ta phá lệ an tâm, Âu Dương Duệ đứng thẳng dậy, sửa sang quần áo, nói với hắn “Nhà người ở đâu? Ta đưa người về.”

“Hôm qua ta mới chuyển nhà.” Tề Ninh cúi đầu, thanh âm có chút mơ hồ.

Hắn thân thiết như vậy làm cho Tề Ninh có chút bối rối, Lý Phong là Lý Phong, Âu Dương Duệ là Âu Dương Duệ, hai người này là hai cá thể hoàn toàn khác biệt, cho dù có quan hệ máu mủ, nhưng trong tiềm thức nếu có thể thì Tề Ninh vẫn xem Âu Dương Duệ như bạn bè, về phần có thể trở thành bạn bè thật sự hay không thì hắn tạm thời không nghĩ tới.

Trong thời đại công nghiệp hóa hiện đại hóa tất bật này thì phương tiện giao thông công cộng đã trở nên vô cùng quen thuộc với người dân thành phố, Âu Dương Duệ thả Tề Ninh trước cửa một ga tàu điện ngầm, sau đó lái xe rời đi, tàu điện ngầm chật chội tấp nập người ra kẻ vào, Tề Ninh núp trong một góc hẻo lánh nhìn chiếc xe màu đen chậm rãi đi xa sau đó mới cất bước hòa lẫn vào đám người.

Hắn đã biết Âu Dương Duệ từ rất lâu.

Người này rất nghiêm túc chính trực, một lòng vì dân, nhưng lại yếu mệnh.

Hắn được người ta phát hiện chết ở nhà riêng, nguyên nhân tử vong là do lao lực quá độ, năm ấy chỉ mới ba mươi hai tuổi.

Hắn nhớ rõ, lúc đó tin này làm cả nước chấn động, người dân Kiến Ninh vì hắn mà giữ linh đường bảy ngày bảy đêm, vì vị thị trưởng yêu dân như con, vì người đàn ông trẻ tuổi vì dân quên mình này.

Từ giờ đến lúc đó, còn có bảy năm, Âu Dương Duệ có lẽ sẽ lặng lẽ chết đi trong thư phòng của mình, rõ ràng dòng người tấp nập đến mức ngay cả ruồi bọ đều không thể chen lọt, nhưng Tề Ninh lại rùng mình.

Thời điểm về đến nhà Tề Hạ đã làm xong bữa trưa, Tề Ninh nhìn những đồ ăn nóng hổi trên bàn mà mỉm cười, tiếp đó nhìn thấy Tề Hạ mang chiếc tạp dề hình hoạt họa cực kì đáng yêu bước ra, trong tay còn bưng một tô canh cá lớn, bỏ túi hồ lên sô pha, Tề Ninh đi qua đỡ tô canh trong tay nàng, đặt lên bàn cơm.

— “Anh hai, anh Đông chọn nơi này thật không tồi, đi vài bước liền tới siêu thị, rất thuận tiện.” Tề Hạ tháo tạp dề xuống, khoác lên lưng ghế, cười không khép miệng.

Tề Ninh thấy nàng vui vẻ như vậy, áy náy trong lòng liền điên cuồng dâng lên, nếu không phải năng lực của người làm anh như hắn không đủ, thì một cô bé mới mười lăm tuổi sao có thể suốt ngày ru rú trong nhà, không thể đi đâu, nghĩ đến đây hắn liền nắm lấy tay Tề Hạ “Tiểu Hạ, hai ngày nữa chúng ta đi ra biển chơi chứ không?”

Tề Hạ thật không ngờ là hắn sẽ nói như thế, trong mắt chợt lóe lên vui sướng nhưng rồi lập tức bị che giấu “Không cần đâu anh hai, hiện tại ngoài biển rất nóng, còn không bằng ở nhà ăn ngủ xem TV đâu.”

Nàng cự tuyệt quá mức thẳng thắn, trong lòng Tề Ninh vẫn nhin không được quặn đau, thật sự là cô bé ngốc, rõ ràng là lo lắng tình trạng kinh tế của bọn họ mà vẫn tìm lý do đường hoàng để bác bỏ.

Buổi chiều, Tạ Đông đến, khi đó Tề Ninh đang ở trong phòng đọc báo, cẩn thận tìm kiếm thông tin tuyển dụng, Tạ Đông đập cửa ầm ầm, chờ Tề Hạ chạy ra mở cửa thì không ít hàng xóm xung quanh đã lộ đầu ra ngoài hóng chuyện.

— “Em gái, sao lại mở cửa lâu vậy a?” Tạ Đông lắc lắc đầu thuốc, mái tóc màu rượu đỏ, bộ dáng mười phần xã hội đen.

Tề Hạ nhìn hắn cười “Em đang chuẩn bị bữa tối, anh Đông, tối nay anh ở lại dùng cơm với bọn em đi.”

Tạ Đông vốn đến đây ăn chực, nghe nàng nói như vậy liền gãi đúng chỗ ngứa, không khỏi cười vui vẻ “Được thôi, anh thật có lộc ăn a, ủa mà anh hai em đâu?”

— “Ở trong phòng,” Tề Hạ vừa đón người vào cửa liền bận rộn vào phòng bếp, Tạ Đông đẩy cửa phòng ra, Tề Ninh đang viết lại thông tin tuyển dụng lên giấy, ngay cả Tạ Đông cũng không thèm để ý, Tạ Đông đến gần nhìn, chặc chặc lưỡi nói “Ta nói A Ninh a, người đừng viết chữ đẹp như vậy được không? Nhờ người mà ta bị ông già ở nhà trách mắng hoài.”

Tề Ninh chỉ cười, gấp tờ giấy lại, “Chú Tạ chỉ là cảm thấy tiếc nuối rèn sắt không thành thép mà thôi.”

— “Ông ấy sợ ta làm mất mặt ông thì có.” Tạ Đông bĩu môi.

— “Ngọn gió nào đưa người đến đây? Chẳng lẽ là quý bang không có chuyện gì làm sao?” Ngồi trên sô pha phòng khách, Tề Ninh chậm rì rì mở miệng.

8. Chương 7: Đức Xuyên

Tạ Đông thu liễm nụ cười “Lý Phong ra nước ngoài rồi, máy bay vừa mới cất cánh hơn mười phút trước.”

Nhận được tin tức ngoài ý muốn như thế, Tề Ninh lập tức nhớ đến biểu tình nghiêm túc của Âu Dương Duệ lúc sáng, thì ra Âu Dương Duệ không phải là đang qua loa cho có lệ, Tạ Đông thấy hắn thất thần liền lấy khuỷu tay đụng hắn, Tề Ninh mới giật mình hăm hở ra tiếng, hắn vốn không biết nói dối, cho nên chỉ cần một biểu tình rất nhỏ cũng đủ để Tạ Đông đoán ra một ít manh mối, không khỏi vươn người tới cẩn thận nhìn Tề Ninh “Chuyện Lý Phong xuất ngoại, người biết trước rồi sao?”

Tề Ninh lắc đầu, thành thật trả lời “Nhờ người nói ta mới biết, chẳng qua là hồi sáng này ta đụng phải Âu Dương Duệ.”

“Ồ?” Âm tiết bị cố ý kéo dài khiến Tề Ninh có loại cảm giác có tật giat mình,tại sao lại như thế thì hẳn trong lúc nhất thời không thể nói rõ,chỉ thấy Tạ Đông cười nhìn mình “Không nghĩ tới, thị trường đại nhân của chúng ta lại là kẻ quyết đoán như vậy a.”

Tác phong trác tuyệt của Âu Dương Duệ thì hẳn đã thấy rất nhiều trên những trang mạng báo chí cùng TV,nhưng một khi tận mắt chứng kiến lại làm cho người ta không khỏi cảm thán.

Một người nghiêm cẩn như vậy,ngay cả việc riêng tư cá nhân cũng xử lý một cách quyết đoán ngoan tuyệt,khó trách thành phố Kiến Ninh dưới sự lãnh đạo của hẳn được bầu làm một trong năm thành phố giàu có nhất cả nước.

Một người như thế, không nên đoán mệnh.

Ít nhất,không nên chết rồi mới được người ta phát hiện,nếu khi đó có người ở bệnh cạnh, thì có lẽ hẳn sẽ không chết.

“Người nói Âu Dương Duệ là loại người gì?” Tạ Đông đột nhiên lên tiếng,Tề Ninh giật mình sửng sốt, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần đáp “Không biết nữa.”

Tạ Đông bắt chéo hai chân lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa, năm ngón tay thon dài gõ gõ mặt bàn,qua nửa ngày mới nói “Kì thật, chỉ cần người có khả năng mang đến cho chúng ta cuộc sống tốt đẹp,thì là loại người nào cũng không quan trọng,chúng ta không nên để ý đến những chuyện khác, đúng không?”

Tuy rằng Tạ Đông chỉ là vô tình,nhưng Tề Ninh vẫn không nhịn được nhú mày,bởi vì có quá nhiều người ôm suy nghĩ như vậy,cho nên Âu Dương Duệ mới chết lúc đang còn tráng niên ngay cả vợ còn không có nói chi đến việc được con cái chăm sóc lúc lâm chung,nhớ tới người kia lúc sáng mặc một thân quần áo màu đen,trên gương mặt anh tuấn mang theo thần nhiên tiếu ý,Tề Ninh liền cảm thấy hoảng hốt.

“Tạ Đông, ta cảm thấy hẳn là người tốt.” Tề Ninh u u mở miệng,thanh âm có chút trầm thấp,Tạ Đông khoát tay lên vai hẳn,cúi đầu nhìn vẻ mặt u sầu của Tề Ninh “Làm sao vậy? Vừa mới không phải còn bình thường sao? Ta biết hẳn là người tốt a,nghe nói có vài kẻ đến hỏi lộ đều bị thị trường đại nhân một ngụm từ chối.”

Tề Ninh biết rõ nếu muốn cự tuyệt những người đó thì cũng giống như để lại hậu hoạn cho bản thân,nếu muốn đạt thành hiệp định thì phải sử dụng thủ đoạn hối lộ,chuyện như vậy tự nhiên sẽ không thể quang minh chính đại,chỉ là,với kiểu người quyết đoán như Âu Dương Duệ thì việc đắc tội với kẻ khác cũng là chuyện bình thường.

Trong đầu Tề Ninh đột nhiên lóe lên một ý nghĩ đáng sợ,hắn ngáy ngẩn cả người, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Tạ Đông bị bộ dạng của Tề Ninh dọa không nhẹ,ngay cả việc cởi áo trước mặt người khác ở Lam Tinh cũng chưa từng thấy hẳn bối rối như vậy “A Ninh, người làm sao vậy?”

Tề Ninh chậm rãi quay đầu, bắt lấy cổ tay Tạ Đông “Tạ Đông, ta cảm thấy Âu Dương Duệ không nên chết sớm như vậy,ta cảm cái chết của hẳn không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên,nhất định là có ẩn khuất!”

Tạ Đông chớp chớp mắt, hẳn đều nghe hiểu từng câu từng chữ của Tề Ninh,nhưng khi gắn kết lại với nhau thì lại biến thành mơ hồ khó hiểu, sắc mặt Tề Ninh trắng đến dọa người làm cho đôi mắt to tròn khiến người ta yêu thích không rời mắt trở nên sáng rọi quỷ dị “A Ninh, người đang nói nhắm cái gì a? Không phải Âu Dương Duệ vẫn đang sống khỏe mạnh sao? Cái gì mà chết với chả sống?”

Bị nói như thế Tề Ninh giật mình lấy lại bình tĩnh,Âu Dương Duệ quả thật sẽ chết, nhưng đó là chuyện của bảy năm sau,hiện giờ hẳn vẫn đang sống tốt.

Nghĩ đến đây, Tề Ninh không khỏi thở dài.

Tạ Đông thấy sắc mặt của hẳn khôi phục như thường mới nhẹ nhàng thở ra,vừa mới hẳn còn lo lắng Tề Ninh bị ma nhập a.

“Người vừa nói Âu Dương Duệ...”

—”Không có gì, là ta nói bậy.” Tề Ninh cắt ngang lời hấn, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, hiện tại không phải là thời điểm để kể hết mọi chuyện cho Tạ Đông nghe, Tạ Đông chắc chắn sẽ không tin.

Tạ Đông thấy hấn không sao liền không hỏi nhiều, lại hàn huyên hai câu, sắc trời cũng đã tối đen.

Sự thật chứng minh, Tạ Đông đến là một lựa chọn chính xác, nhìn những món ăn phong phú sắc vị câu toàn trên bàn cơm, Tạ Đông thầm nghĩ về sau hấn sẽ không bao giờ về nhà ăn cơm nữa, cứ mặt dày đến ăn chực ở nhà Tề Ninh là được, không đợi chủ nhân mời khách hấn đã đặt mông ngồi xuống, thành thật không khách khí nhét thức ăn vào miệng, còn không quên ca ngợi “Em gái, tay nghề của em sắp vượt qua bếp trưởng của khách sạn năm sao rồi, có hứng thú làm đầu bếp không? Anh biết một người, tay nghề cực kì xuất sắc, nấu ăn ngon khủng khiếp.”

Tề Hạ chỉ ảm đạm cười, không lên tiếng.

Ngược lại Tề Ninh lại để bụng, quay đầu hỏi em mình “Em muốn đi sao?”

Tề Hạ thấy anh trai hỏi như vậy, khôn ngoan suy nghĩ một chút, cuối cùng mới chậm rãi nói “Em thực thích công việc nấu ăn, chỉ là, như vậy có làm xao lãng việc học không?”

—”Không đâu, người bạn kia cũng phải đi làm, đến cuối tuần mới có thời gian rảnh, để anh hỏi hấn, xem hấn có thể dành thời gian dạy em hay không, em yên tâm, bạn anh đã được cấp giấy chứng nhận làm đầu bếp rồi.” Tạ Đông vốn đang vui đầu vào ăn, vừa nghe Tề Hạ nói vậy lập tức ngẩng đầu, điểm tâm tư nhỏ này của hấn cũng chỉ có Tề Hạ đơn thuần mới nhìn không ra, nhưng trong lòng Tề Ninh lại rất rõ ràng, mục đích chính là đồ ăn người kia làm rất hợp ý Tạ Đông, nhưng lại không ăn được nên mới di chuyển mục tiêu lên người kẻ khác, cho dù khả năng của Tề Hạ không thể đảm đương nổi một đầu bếp hạng A, nhưng nếu là đệ tử của người kia thì cũng có thể miễn cưỡng giải quyết được cơn thèm ăn của hấn.

Bị Tề Ninh nhìn thấu tâm tư, Tạ Đông làm bộ như cái gì cũng không biết, tiếp tục vui đầu vào ăn cơm, trong lòng đã muốn đốt pháo ăn mừng.

Ngày hôm sau, Tề Ninh lại chạy đến một trường trung học gần đại học T, tuy so ra vẫn kém hơn trường trung học Anh Lan, nhưng cũng có thể xem là một trường có tiếng ở thành phố, hiệu trưởng vừa thấy Tề Ninh liền nhiệt tình đón tiếp, xôn xao đến mức có chút quá phận, Tề Ninh còn chưa kịp nói gì thì người nọ đã mở miệng trước “Tề Ninh a, lúc trước luôn nghe các thầy cô bên Anh Lan nói về em, hôm nay vừa thấy quả nhiên là nhất thế anh tài.”

Trên mặt Tề Ninh vẫn mang theo tươi cười, nhưng trong lòng lại oán thầm “Mười năm trước, lúc người biết rõ ta là tội phạm giết người cũng không phải là vẻ mặt này.”

Mười năm trước, khi Tề Ninh đi ra đầu thú, vụ án một học sinh cấp ba loại ưu dùng dao giết người đã làm kinh động toàn thành phố, xóa sạch hình ảnh tốt đẹp của hấn trong lòng thầy cô cùng bạn bè, đến bây giờ Tề Ninh vẫn còn nhớ như in ánh mắt chán ghét cùng vẻ mặt ghét bỏ của mọi người khi nhìn mình, mà tên hiệu trưởng của trường trung học Đức Xuyên trước mắt này chính là một trong những kẻ kêu gào “năng nổ” nhất, là người đầu tiên đứng trước tòa án chỉ trích hấn là cận bã của xã hội, bởi vì Lý Phong là cháu ngoại của hàng xóm của chú Hai nhà hấn. (=.=)

Thật buồn cười, những kẻ này vì muốn tiếp cận Âu Dương Duệ mà không tiết chế đập lên người hấn.

Xã hội thối nát này, quả nhiên là làm người ta giận sôi.

Nếu không phải Đức Xuyên có tiếng dạy tốt còn có quan hệ rất gần với Anh Lan, Tề Ninh tuyệt đối sẽ không chạy đến đây một chuyến, kẻ có tên Lý Cương trước mắt này khiến hấn cảm thấy vô cùng chán ghét.

—”Lý hiệu trưởng khách khí rồi, hôm nay em đến đây là muốn làm thủ tục chuyển trường cho em gái.” Tề Ninh rút tay lại, nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắt.

Lý Cương mời hấn ngồi xuống, tươi cười trên mặt không giảm “Thầy đã xem qua thành tích của em gái em, thầy chỉ đang suy nghĩ xem cái này có phải do di truyền, nếu không thì tại sao thành tích học tập của hai anh em đều tốt đến như vậy?”

Tề Ninh cười cười khách khí, có lệ hai câu.

Cái loại di truyền này, trừ bỏ có chút ảnh hưởng đến diện mạo bên ngoài, còn về những phương diện khác thì căn bản có cũng được mà không có cũng không sao.

Thành tích tốt chẳng qua là do chăm chỉ rèn luyện, chịu khó động não suy nghĩ mà thôi.

__”Trường trung học Đức Xuyên vô cùng hoan nghênh một học sinh có thành tích vĩ đại như Tề Hạ gia nhập vào đại gia đình này.” Thủ tục chuyển trường rất nhanh liền xong, Tề Ninh ôm hồ sơ, lễ phép khách sáo đi ra, thời điểm đi đến sân thể dục, hắn đột nhiên dừng lại, tầm mắt nhìn chằm chằm con đường cách đó không xa, một bên là kí túc xá của thầy cô giáo, bên còn lại là sân thể dục, lúc này đây có hai người đang đi tới.

Chưa đầy hai mươi bốn giờ đã gặp cùng một người đến hai lần, xác suất là bao nhiêu đây? Cho dù cách nhau hơn nửa thành phố nhưng vẫn không hẹn mà gặp có thể xem là duyên phận hay không?

Hai người đang đi trên đường rất dễ dàng phát hiện ra Tề Ninh, một trong hai vừa thấy liền hô to tên của hắn, là Tiêu Ngôn.

9. Chương 8: Cực Phẩm

__”Tề Ninh, đã lâu không thấy a.” Tiêu Ngôn một tay dứt vào túi, tay kia cầm áo khoác màu đen vắt ngang qua vai, trên gương mặt anh tuấn vẫn mang theo nụ cười quen thuộc, Tề Ninh nhìn gã gật đầu, khách khí nói “Xin chào, chủ tịch Tiêu.”

__”Sao cậu lại ở trong này?” Người đàn ông bên cạnh Tiêu Ngôn đột nhiên mở miệng, thanh âm vẫn trầm thấp êm tai như trước.

Tề Ninh nhìn về phía người kia, hôm nay anh mặc một chiếc áo bảo thủ theo kiểu Tôn Trung Sơn, làm cho một thanh niên chỉ mới hai mươi lăm tuổi trở nên già cỗi, Tề Ninh không thích anh ăn mặc như thế, hai hàng lông mày không tự giác nhíu chặt, theo tầm mắt của Tề Ninh, Âu Dương Duệ cúi đầu nhìn trang phục trên người mình, không khỏi nở nụ cười nhợt nhạt.

Bị người phát hiện, Tề Ninh bất giác có chút xấu hổ, nhiệt độ trên mặt không ngừng tăng cao “Tôi đến làm thủ tục chuyển trường cho em gái.”

__”Xong chưa?” Âu Dương Duệ nhìn cận, không nhanh không chậm hỏi.

__Xong rồi.

__Em gái cậu mấy tuổi?

__Gần mười sáu.

__Vậy à? Quả thật là sắp lên trung học, điểm thi vào trường Đức Xuyên cũng không thấp, phải cố gắng nhiều hơn mới được.

__Àn, tôi sẽ đốc thúc nó.

Tiêu Ngôn nhìn hai người, tôi một câu cận một câu nói đến bất diệt nhạc hồ, rốt cuộc cũng tìm được một cơ hội chen chân vào “Cũng đã đến giữa trưa rồi, chúng ta tìm một chỗ dùng cơm đi.”

__Không cần, em gái tôi đang chờ tôi ở nhà.

Không thể tiếp xúc quá nhiều với những người có quan hệ gần gũi với Lý Phong, tất nhiên những lời này cũng có ngoại lệ, tỷ như Âu Dương Duệ.

Nếu hôm nay chỉ có Âu Dương Duệ cùng cận, Tề Ninh hẳn là rất thích ý, nhưng Tiêu Ngôn cũng không phải là kẻ dễ đối phó, cho nên vẫn là kính nhi viễn chi đi.

__Hiện tại, đợi cậu về đến nhà cũng đã lỡ mất giờ cơm trưa, cứ ăn cơm chung chúng tôi đi rồi lại trở về.

Thời điểm người ôn nhu dùng giọng nói tràn đầy ôn nhu đưa ra một lời mời cũng ôn nhu như thế, thì người bình thường khó có thể cự tuyệt, vì thế Tề Ninh đành phải ngoan ngoãn ngồi trên xe Tiêu Ngôn, tình cảnh hiện tại làm cho cậu nhớ lại buổi tối hôm đó, Tiêu Ngôn lái xe, cậu cùng Âu Dương Duệ ngồi ở hàng ghế sau, trong xe tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình, thứ bất đồng chính là tâm tình của cậu, đêm đó là nôn nóng tuyệt vọng, hiện tại lại bình thản ung dung, trừ bỏ nhịp tim có chút nhanh ra cũng không có gì khác thường.

Thân là thị trưởng của một thành phố, hẳn phải bề bộn nhiều việc mới đúng?

Đầy ắp những hội nghị, văn kiện chồng chất, còn phải thị sát dân tình nữa, nếu không phải cậu đã sớm biết tính tình của người này công chính liêm minh, lấy lợi ích của nhân dân làm đầu, dựa vào việc cậu liên tục đụng phải anh trong hai ngày liên tiếp, cậu nhất định sẽ cho rằng vị thị trưởng đại nhân này nhàn rồi không có việc gì làm, suốt ngày chu du đó đây.

“Ăn món Quảng Đông thế nào?” Thanh âm của Âu Dương Duệ đột nhiên truyền đến, Tề Ninh lập tức hồi thần khẽ ừ một tiếng.

Tiêu Ngôn vừa lái xe vừa cười nói “Không phải chúng ta đã quyết định đi ăn lẩu rồi sao?” Trong thanh âm mang theo vô số trêu chọc.

Tề Ninh cảm thấy lời của Tiêu Ngôn mang theo ẩn ý, lại nghe Âu Dương Duệ chậm rãi nói “Mùa hè ăn lẩu dễ bị nóng, ăn đồ Quảng Đông đi, thanh lương hạ hỏa.”

“Ồ...Tuân lệnh!” Tiêu Ngôn cố ý kéo dài âm tiết khiến Lâm Ngôn bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên, cảm giác kia cũng không quá mức cường liệt, chỉ ần ần dâng lên.

Xe rất nhanh liền đến trước một nhà hàng có tên Thắm Viên Xuân, lập tức có một nhân viên mặc đồng phục chạy tới nhận chìa khóa, đưa vào bãi đỗ xe, Tiêu Ngôn cầm áo khoác tiêu sái đi vào, Tề Ninh cũng theo sát Âu Dương Duệ chậm rãi vào cửa, dáng người của Âu Dương Duệ thật không tồi, vai rộng eo nhỏ mỏng hẹp, bất cứ quần áo nào mặc trên người anh đều mang một vẻ ung dung ưu nhã, hơn nữa kết hợp với gương mặt bắt mắt kia, vô luận đi đến đâu đều sẽ nhận được vô số ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị.

Đi phía sau một người đàn ông hoàn hảo như thế, Tề Ninh cảm thấy vô cùng áp lực.

Nào biết được người đàn ông hoàn hảo đi ở phía trước đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn cậu cười nói “Có đói bụng không?”

Tề Ninh thiếu chút nữa đã há hốc mồm, thị trưởng đại nhân, chẳng lẽ anh không phát hiện người ở bốn phương tám hướng đều đang nhìn anh sao? Làm gì phải cố tình lộ ra vẻ quan tâm trong một bầu không khí nhạy cảm như thế này chứ?

“Không...không đói bụng.”

Gã thị trưởng trẻ tuổi nhìn thấy vẻ buồn bực trên mặt thiếu niên, lúc này mới vừa lòng xoay người tiếp tục đi về phía trước, Tề Ninh lê bước theo sau, dù đã đi thật xa nhưng vẫn cảm thấy được vô số ánh mắt giết người đang nhắm thẳng vào mình.

Thời điểm đi đến bàn ăn, Tiêu Ngôn đã chọn món xong, đang nhàm chán ngồi trên ghế bấm di động, thấy Âu Dương Duệ cùng Tề Ninh kẻ trước người sau tiến đến, mới nheo mắt lại, nhìn nhìn Tề Ninh, trong mắt mang theo nồng đậm hứng thú.

“Tề Ninh, cậu không cảm thấy còn nợ tôi một lời cảm ơn sao?”

Gặp Tề Ninh ngồi xuống, Tiêu Ngôn lập tức nhào tới.

Tề Ninh vươn tay đặt túi hồ sơ lên bàn, sau đó không nhanh không chậm mở miệng “Chủ tịch Tiêu là chỉ chuyện lần trước ở Lam Tình sao? Nói đến cảm tạ, tôi quả thật phải cảm ơn chủ tịch Tiêu vì đã ra mặt giúp đỡ, chỉ là, tôi cảm thấy người tôi nên cảm ơn hẳn phải là thị trưởng Âu Dương đây mới đúng, nếu không có ngài ấy, chủ tịch Tiêu cũng sẽ không nhúng tay vào, chỉ sợ hôm nay Tề Ninh cũng không thể bình an ngồi ở đây nói chuyện với ngài.”

Tiêu Ngôn vốn định đùa giỡn thiếu niên đó diện mạo thanh tú kia, nào biết lại tự rước lấy nhục.

Một bên, Âu Dương Duệ đang rót trà cũng ngừng lại động tác, khẽ cười một tiếng.

—”Chủ tịch Tiêu, cảm ơn ngài.” Tuy rằng vừa mới nói như vậy, bất quá Tề Ninh vẫn thận trọng nói lời cảm tạ, Tiêu Ngôn có chút ngượng ngùng, sờ sờ cái ót, nụ cười có chút cứng ngắt “Đừng khách sáo, quả thật đúng như lời cậu nói, người chân chính nên cảm tạ chính là thị trưởng đại nhân của chúng ta a.”

Tề Ninh xoay người thăm nghĩ nói lời cảm ơn, ai ngờ Âu Dương Duệ lại cầm tách trà đưa qua, hoa văn vô cùng tinh xảo, mơ hồ có thể nhìn thấy đồ án long phượng trình tường, chiếc tách được những ngón tay sạch sẽ thon dài của Âu Dương Duệ nhẹ nhàng cầm lấy, mặc danh kì diệu làm cho trái tim của người ta thổn thức.

Yên lặng tiếp nhận tách trà từ trong tay thị trưởng, Tề Ninh đành phải nuốt lời cảm ơn bên miệng trở vào bụng.

Người này một khi giúp kẻ khác liền không cần lời cảm tạ, anh chỉ cầu không phải thẹn với lương tâm mà thôi.

10. Chương 9

Trước đưa lên là canh, là canh bí mà Tề Ninh thích nhất, thanh đậm thơm ngát, làm người ta yêu thích không buông tay.

Mẹ Tề Ninh là người Quảng Đông, cho nên nhất kiến chung tình với đồ ăn Quảng Đông cơ hồ là do trời sinh. Tiêu Ngôn là một kẻ hào phóng, theo cách hắn gọi món có thể nhìn ra đến. Từ canh cho tới các món chính, đủ đầy mọi thứ, mười phần xa xỉ hoàn toàn có khả năng.

Không để người bên cạnh hầu hạ, Âu Dương Duệ cầm cái chén trước mặt Tề Ninh giúp cậu múc canh. Tề Ninh cảm thấy có chút xấu hổ, thời điểm bắt gặp ánh mắt Tiêu Ngôn thối qua, tràn đầy trêu tức cùng hứng thú khiến cậu hận không tìm cái lỗ chui vào.

—”Cảm ơn.” Thẳng đến khi Âu Dương Duệ múc xong, đặt cái chén trở lại trước mặt mình, Tề Ninh mới không được tự nhiên nói một câu

Âu Dương Duệ chỉ nhìn cậu, sau đó không nói, bắt đầu cầm đũa ăn cơm. Tề Ninh vừa uống canh, ánh mắt bất giác liếc qua, thấy rõ những ngón tay thon dài cùng gương mặt nghiêng của người nọ. Người trước mặt, cử chỉ ưu nhã, diện mạo tuấn mỹ, trẻ như thể đã ngồi trên chiếc ghế thị trưởng, vị trí luôn làm kẻ khác sục sôi, người như vậy sâu không lường được, làm cho người ta nhìn không thấu. Tề Ninh kinh ngạc nhìn đối phương xuất thần, đột nhiên bị lời nói của Tiêu Ngôn kéo trở về “Tề Ninh, canh của cậu đều chảy vào lỗ mũi rồi.”

Ách ...

Kích động mở to mắt, không phát hiện bát canh đã nghiêng, muốn bổ cứu cũng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn nước canh nóng bỏng trong chén sái ra ngoài. Thời điểm toàn bộ nước canh sắp đổ lên người thì thân thể lại được người dùng sức kéo, một tiếng thanh thúy vang lên, chén sứ tinh mỹ từ nay về sau trở thành ngọc nát, không thể trở lại.

Cánh tay bị một bàn tay to lớn giữ chặt, thân thể cơ hồ nằm trọn trong lòng người nào đó. Tề Ninh kinh hồn chưa định ngẩng đầu chống lại ánh mắt đầy gợn sóng của Âu Dương Duệ. Người ta thường nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, Tề Ninh cảm thấy giờ khắc này cậu phải phát như thấy được thế giới nội tâm của vị thị trưởng trẻ tuổi trước mặt, vừa thâm thúy lại sâu thẳm.

—”Bị thương sao?” Âu Dương Duệ nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm không khỏi nôn nóng

Tề Ninh lắc đầu, thuận thế ngồi thẳng dậy, lúc này rất không cẩn thận

—”Tề Ninh, cậu thế nào?” Tiêu Ngôn khoanh tay trước ngực, bàng quang đứng nhìn, thờ ơ lạnh nhạt.

Âu Dương Duệ liếc hắn một cái, Tiêu Ngôn lập tức làm như không thấy.

Tuy giữa đường khúc chiết, nhưng bữa cơm vẫn chấm dứt trong hài hòa. Khi ăn, Âu Dương Duệ đi ra ngoài một lần, đợi đến lúc tính tiền mới được thông báo là đã có người thanh toán. Tiêu Ngôn nhét ví tiền vào túi, miệng đầy kinh thường nhìn người nào đó: “Thị trưởng đại nhân quả nhiên nhiều tiền.”

Lời này cũng không biết là khen hay chê, Tề Ninh nghe chứ không nói, một kẻ ăn không ngồi rồi như cậu cần bản không có lập trường.

Chỉ biết nhà hàng xa hoa trước mắt này, không biết tới bao giờ mới có thể mang Tề Hạ đến đây ăn cơm.

Ra khỏi cửa, Tề Ninh cơ hồ cấp tốc không kịp rời đi, lại bị Âu Dương Duệ bắt lấy cổ tay. Giữa trưa ngày hạ, đường xá mông lung dâng lên độ nóng, hơi nước trong không khí phảng phất như đã bị hấp cạn, chỉ còn lại khô nóng khó chịu, bàn tay người nọ đặt trên da thịt dường như cũng bị khí trời ảnh hưởng, ấm hơn bình thường, Tề Ninh yếu ớt rút tay về, hai má đỏ ửng, cũng không biết là say nắng hay khác.

Âu Dương Duệ nhìn mặt cậu ửng hồng, vui sướng nhếch miệng, cầm gói to đưa qua “Nhà hàng tặng kèm bánh ngọt và nước giải khát, tôi cùng Tiêu Ngôn đều không thích thứ này, vừa lúc mang về cho em gái cậu ném thử.”

Tề Ninh nhìn gói to trong tay người nọ, qua hồi lâu mới e dè tiếp nhận.

Cảm kích trước sự cẩn thận và săn sóc của người nọ, lại một câu cũng không nói nên lời. Cổ họng giống như bị nghẹn, nuốt không xuống, nhả không ra.

Trên đời tuy còn nhiều người tốt, chân chính có thể gặp gỡ lại chẳng mấy ai. Tề Ninh cảm thấy bản thân nhất định là cứt chó vận, mới có thể gặp được người ôn nhu chu đáo như thế. Cho dù đối phương cao cao tại thượng, ngay cả như vậy, vẫn không tự chủ nghĩ, có thể gặp được anh chính là chuyện tốt đẹp nhất đời này.

— “Tôi thay Tiểu Hạ cảm ơn ngài.” Hơn nửa ngày mới có thể mở miệng, kia lại có chút không giống chính mình.

Âu Dương Duệ hiền hòa nở nụ cười, ánh nắng sau lưng nở rộ quang mang. Trong mắt Tề Ninh nụ cười trên môi người nọ đang tỏa sáng, giống như kim cương mê loạn lòng người.

Trên đường trở về, đi ngang qua một cửa hàng đồ chơi. Bên trong cửa kính trong suốt bày một loạt đồ chơi cùng búp bê, góc trong cùng, là một chú mèo nhỏ khoác áo bành tô, ánh mắt diêm dâm đáng yêu, hai tay bế một chiếc cốc chân dài, chất lỏng màu đỏ trong cốc bị thái dương chiếu rọi lấp lánh quang mang. Tề Ninh chợt dừng lại, bình tĩnh ngắm nhìn, rốt cuộc không nở bước đi.

Chú mèo này đã từng trở thành người bạn tốt nhất của cậu trong ngục, luôn ở bên cậu từ đêm tối đến bình minh. Ngốc ngốc ngồi trên đầu giường suốt bảy năm, cậu còn nhớ rõ, đó là món quà Tạ Đông tặng mình, nói rằng đáng yêu liền mua.

Sự thật cố ý bị xem nhẹ lại một lần nữa mặc danh kì diệu gợi lên, hắc ám cùng tuyệt vọng, ánh sáng và tương lai, nhất nhất ồ tới, hô hấp dần dần trở nên dồn dập, Tề Ninh run rẩy lui về sau hai bước, không cần thận dụng phải một người, cậu vội vàng xoay qua cúi đầu giải thích “Ngượng ngùng.”

Đối phương không lên tiếng, Tề Ninh cúi đầu bắt gặp chiếc quần tây phẳng phiu cùng giày da bóng lũng, cậu kinh ngạc ngẩng đầu, thanh âm có chút run rẩy “Thị... thị trưởng.”

Âu Dương Duệ giơ tay xoa xoa tóc cậu, ngữ khí mềm nhẹ như nước “Thích chú mèo đó sao?”

Ngài ấy ở đây đã bao lâu? Không phải lên xe Tiêu Ngôn rồi sao? Vì cái gì lại xuất hiện trong này?

Vô số nghi vấn lén lút mọc lên trong đầu, Tề Ninh trì độn lắc đầu, cuối cùng tầm mắt vẫn dừng nơi chú mèo nhỏ, đột nhiên, cậu nheo mắt lại, hình như trên tai chú mèo thiếu mất một thứ, một chiếc hoa tai bằng bạc.

Thời điểm Tạ Đông đưa cậu, trên đó có một chiếc hoa tai, mà con trước mắt lại không có.

Không biết tại sao, Tề Ninh chợt thở ra, tâm tình phập phồng cũng theo đó bình lặng.

Âu Dương Duệ gặp cậu yên tĩnh trở lại, mới chậm rãi mở miệng “Tôi cùng Tiêu Ngôn vừa vặn có việc chỗ này, thấy cậu nên mới đi qua chào hỏi.” Anh vừa nói vừa chỉ chiếc xe đang đậu ven đường cách đó không xa, Tiêu Ngôn quả nhiên đang ngồi ở tòa điều khiển, ngoác tay cười với cậu. Tề Ninh khẽ gật đầu, xem như

đáp lễ,lúc này mới tập trung nhìn Âu Dương Duệ, “Tuy còn trẻ,nhưng thị trưởng vẫn phải bảo trọng thân thể.” Không cần làm lụng quá mức vất vả.

Bỗng nhiên nhớ tới cái chết của Âu Dương Duệ,Tề Ninh lập tức cảm thấy căng thẳng,cứ như vậy nói không đầu không đuôi.

Âu Dương Duệ đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười đáp ứng.

Thời điểm về đến nhà, Tề Hạ đang ngủ trên sôpha,mặc dù rất cẩn thận nhưng vẫn đánh thức cô.

Tề Hạ xoa xoa đôi mắt,chạm rãi ngồi dậy, nhìn mặt anh trai đỏ hồng,kinh ngạc thốt lên “Anh hai, anh bị cảm sao?”

—”Không có, tại bên ngoài nóng quá.” Tề Ninh cười, ngượng ngùng trả lời,đưa gói to trong tay cho cô “Mở ra xem thử đi.”

Tuy sớm hiểu chuyện, nhưng dù sao vẫn còn trẻ con. Tề Hạ bắt gặp trong gói tràn đầy điểm tâm cùng nước ngọt,lập tức cười híp mắt như vầng trăng khuyết,trên gương mặt xinh đẹp đều là vui vẻ thoải mái, nhưng rất nhanh liền suy sụp “Anh hai, chúng ta hiện tại không có dư, anh đừng...”

—”Yên tâm ăn đi, đây là người khác mua.” Tề Ninh cắt lời,đau lòng xoa xoa đầu cô.

Tề Ninh hồ nghi nhìn cậu,cuối cùng vẫn không thể chống cự lại mỹ thực.

Năm đầu trung học, thời gian nghỉ hè khá dài,suốt hai tháng Tề Hạ đều ở nhà nghiên cứu thực đơn. Đầu bếp Tạ Đông đưa tới quả nhiên không tầm thường,Tề Hạ mới theo dõi phương chưa đầy một tháng,tay nghề đột nhiên tăng vọt. Tạ Đông cơ hồ mỗi ngày đều có mặt,cũng không biết vì công ty dầu mỏ đóng góp bao nhiêu,ngay cả một kẻ chưa bao chú ý tới ăn mặc như Tề Ninh cũng dần dần ý lại vào tay nghề của Tề Hạ. Mùa hè này tuy rằng nóng bức,nhưng nội tâm lại ấm áp vô cùng.

Tề Ninh nhìn vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc của em gái mình, vui buồn lẫn lộn.

Vui vì có loại cảm giác con gái đã lớn,buồn là mọi chuyện đang ùn ùn kéo tới.

Ngôi nhà do Tạ Đông tìm,anh em Tề Ninh sống thật an tâm. Hàng xóm đều là người dễ gần,đối với hai anh em mới dọn tới này, tương đương vừa lòng. Vừa ở chưa đầy hai tháng,người đến gõ cửa càng ngày càng nhiều,đa phần đều là người cao tuổi. Tề Hạ đặt một bộ bàn ghế dưới bóng cây,chạng vạng nhiệt độ không khí hạ thấp,gió mát lù lù lướt thổi đến, quét trúng cành lá nghe lạo xạo,phảng phất như đang nhẹ nhàng thì thầm.

Một đám người ngồi dưới tàng cây râm mát,nói chuyện phiếm, bàn nhân sinh. Tề Hạ mang sang chút điểm tâm tự mình làm lấy lòng các lão nhân.

Tề Ninh vừa đẩy vừa vào liền bắt gặp hình ảnh hài hòa như thế,nếu cả đời này có thể bình yên như vậy, đã đủ rồi.

Tề Hạ ngẩng đầu lập tức phát hiện anh trai đang đứng ở cửa,không khỏi vui vẻ gọi “Anh Hai, anh về rồi!”

Một đám theo tiếng hô của Tề Hạ nhìn về phía thiếu niên, ẩn trong bóng râm, thanh tú tuyệt luân.

—”Chào ông, chào bà.” Tề Ninh bước nhanh tới, lễ phép chào hỏi

Được một đứa bé xinh đẹp như thế ngọt ngào thưa hỏi,trong lòng các ông các bà giống như lau mật,ngọt!

Tề Ninh ngồi giữa nghe bọn họ liên miên cần nhẩn một đồng chuyện lông gà vỏ tỏi, con trai nhà ai cưới vợ,con dâu nhà ai vừa sinh bé trai bụ bẫm, con cái nhà ai thông minh lanh lợi,ngôn ngữ bình tĩnh an dật khiến Tề Ninh cảm thấy an tâm. Đời người ngắn ngủi,năm rộng tháng dài,nhưng đôi khi lại cảm thấy thời gian thấm thoát mấy chục năm nháy mắt đã qua. Nếu cha mẹ còn tại,bọn họ hẳn cũng giống như mọi người ở đây, khẽ mỉm cười, lắng lặng thì thầm, quá nhiều thứ không thể đoán trước diễn biến thành cục diện như ngày hôm nay. Tề Ninh bất giác nắm tay Tề Hạ, thật lâu không tha.

Chút mưa rào sau giờ Ngọ (12 h trưa), Tề Ninh ngồi bên ban công lâu hai đọc sách. Cơn mưa mùa hè chợt đến chợt đi, chính là hôm nay vẫn kéo từ sáng tới trưa,mở sách ra, cậu lại không đọc nổi một chữ.

Trong đầu tất cả đều là vẻ mặt mỉm cười của Âu Dương Duệ, quả thật — yêu nghiệt.

Hai chữ bỗng toát ra khiến cậu không khỏi nhảy dựng.

Phảng phất như làm chuyện đui lý, Tề Ninh cúi đầu kinh hồn chưa định nhìn hàng chữ trên trang giấy, lại không thể tập trung nữa phần.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, cậu ngó xuống nhìn thấy Tề Hạ đang mở cửa. Người đến mặc một bộ đồ màu xanh biếc, trên đầu đội chiếc mũ, không thể nhìn rõ diện mạo, chỉ mơ hồ bắt gặp ý cười trên môi y. Tề Hạ đầu tiên im lặng nghe, sau đó bỗng đứng thét lên, Tề Ninh nghe thấy vội vã đẩy ghế chạy xuống lầu, đã thấy Tề Hạ giơ phong thư trong tay gọi cậu “Anh Hai! Anh Hai! Anh đậu Bắc Đại rồi!”

Thanh âm vui sướng kia dường như lệnh màn mưa càng thêm mờ ảo, Tề Ninh ngơ ngác đứng tại chỗ, trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

Này không giống như trong ký ức của cậu.

Thật sự sai biệt quá xa.

11. Chương 10

Tuy quay về mười năm trước, tuy Tề Hạ vẫn bình an, hết thấy thoát nhìn phi thường tốt đẹp, nhưng, Bắc Đại cách nguyện vọng của cậu quá xa, xa đến mức không thể nào giao hòa, vậy thì, lá thư thông tri trúng tuyển trong tay Tề Hạ từ đâu mà đến?

Đầu óc bị chuyện này lấp đầy, Tề Ninh đứng bất động trên ban công hồi lâu.

Tề Hạ hồn nhiên như chú chim sẽ nhảy nhót chạy lên lầu, quơ quơ phong thư trước mặt cậu “Anh hai, mau mở ra đi.” Trong thanh âm nói không nên lời vui sướng.

Tề Ninh ngơ ngác cầm lá thư được dán kín, hai tay cậu nhẹ nhàng xé niêm phong ra. Bên trong là tờ giấy, ghi rõ Tề Ninh trúng tuyển đại học Bắc Đại, yêu cầu đến trường báo danh trước ngày một tháng chín, dưới cùng là con dấu chính thức của trường đại học Bắc Đại.

— “Anh hai, anh thiệt lợi hại nha, Bắc Đại đó! Nếu như ngày xưa, anh hai chính là trạng nguyên rồi, ha ha!” Tề Hạ hoan hỉ vỗ tay, thoát nhìn cao hứng hơn Tề Ninh rất nhiều. Đây quả thật là sự kiện khiến cô vui vẻ nhất trong mấy năm qua. Anh hai gần gũi từ nhỏ thì đậu vào trường đại học mà bao người hằng mơ ước. Tiền đồ một mảnh quang minh, đổi lại bất luận kẻ nào đều sẽ phấn chấn như vậy.

— “Anh hai, anh làm sao vậy?” Tề Hạ rốt cuộc phát hiện anh mình khác thường, không khỏi lo lắng kéo tay cậu, như thế nào biểu tình anh hai nhìn qua... không hề vui vẻ?

Tề Hạ gọi tới ba lượt cậu dường như mới hồi thần, sắc mặt quái dị, nhưng vẫn khẽ mỉm cười “Anh không sao, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái thôi.”

— “Có gì mà kỳ quái? Với thành tích của anh, đậu Bắc Đại là chuyện không thành vấn đề.” Tề Hạ dẫu sao cũng còn nhỏ, suy nghĩ chưa đủ thâm sâu, chưa đủ triệt để. Cô nơi nào hiểu được nỗi khiếp sợ cùng nghi hoặc mà Tề Ninh chôn giấu trong đáy lòng. Cậu nhớ rất rõ cả ba nguyện vọng của mình đều là T Đại, như thế nào tự nhiên lại toát ra một cái Bắc Đại. Nhìn giấy trúng tuyển trong tay hẳn không phải giả, như vậy, trong lúc cậu không biết đã xảy ra chuyện gì?

Nguyện vọng bị bóp méo?

Xác suất phát sinh loại chuyện này cao lắm sao?

Hơn nữa, giấy thông tri trúng tuyển T Đại đến tận bây giờ vẫn chưa nhận được, không phải tỏ vẻ nguyện vọng đã bị thay đổi?

Tề Ninh qua loa gấp lại phong thư không nhắc tới chuyện này. Tề Hạ gặp sắc mặt cậu có chút không xong liền thông minh không nhiều lời, kiếm có chạy đi. Bữa tối phá lệ phong phú, Tề Ninh choáng váng nhìn một bàn tràn đầy thức ăn, Tề Hạ cười cười bưng món cá chiên cuối cùng lên bàn, ngồi đối diện cậu nói “Anh hai, chúc mừng anh, em gái không có gì tặng anh, liền dùng bàn đồ ăn này tạm thời biểu lộ tâm ý, anh nhất định phải nhận nha.”

Tề Ninh cười cầm tay cô, tay nữ sinh mềm mại nhẵn nhụi, nắm trong lòng thậm chí có thể cảm nhận được lỗ chân lông đang nhẹ nhàng hô hấp. Dưới ánh đèn sáng rọi, trước mắt Tề Ninh bỗng nhiên tối sầm, nhìn Tề Hạ gần từng chữ “Tiểu Hạ, anh tính toán ở lại nơi này.”

— “Tại sao vậy? Bắc Đại không tốt sao? Nhiều người học ngày học đêm, chưa chắc gì đậu được vào đó? Anh hai lo chuyện học phí chứ gì? Không sao đâu, em hiện tại đã trưởng thành, có thể vừa học vừa đi làm, trên cơ bản không cần lấy tiền của anh. Anh hai chỉ cần chăm chỉ học tập, nếu thật sự không được, không phải còn có anh Đông sao? Chúng ta có thể mượn anh ấy trước một ít, chờ ngày sau chúng ta đi làm rồi trả lại. Anh Đông nhất định sẽ không để ý, anh vào Bắc Đại được không anh?” Nhìn phản ứng của Tề Hạ khiến Tề Ninh không khỏi kinh ngạc, cậu không ngờ em gái lại kích động như vậy.

— “Không phải anh lo lắng về vấn đề tiền bạc, anh chỉ không nỡ xa em mà thôi.” Vốn dĩ, không muốn ném trái cảm giác chia lìa chua xót cùng bất lực.

Tề Hạ há hốc mồm, một lúc lâu mới hồi thần, trong đôi mắt đẹp tẩm đầy nước mắt “Anh hai, em không thích anh như vậy, em có thể tự chăm sóc cho mình.”

Tề Ninh lắc đầu, ôn nhu mỉm cười “Anh hai biết, anh chỉ không muốn cách em xa như vậy.” Thời điểm nói chuyện, Tề Ninh nhìn không được xoa xoa hai má cô. Tề Hạ thừa kế vẻ đẹp của mẹ, mới mười lăm đã có thể nhìn ra dung nhan tuyệt mỹ, thanh nhã động lòng người. Một cô gái như vậy, cậu thật sự không dám bỏ lại một mình.

— “Em cũng không muốn xa anh đâu, nhưng mà, em càng không muốn bởi vì em mà chậm trễ tiền đồ của anh.” Tề Hạ phá lệ kiên trì với chuyện này, thời điểm nói chuyện ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm anh mình, không hề có ý thỏa hiệp.

Tề Ninh thở dài, cầm đũa bắt đầu ăn cơm, bỏ qua không tiếp tục nhắc tới đề tài này.

Nhìn bộ dạng cậu thực không muốn nói, Tề Hạ đành thôi. Nghĩ thầm còn thời gian, âm thầm dự định thường xuyên tiến hành tư tưởng giáo dục với anh mình.

Năm ấy lúc ba Ninh mẹ Ninh qua đời, Tề Hạ vẫn là một cô bé thiên chân sáng sủa, trong đầu chứa đầy búp bê cùng váy bông xinh đẹp. Hy vọng mỗi ngày đi học có thể cột những kiểu tóc đáng yêu, diện những bộ váy kiều sa. Hy vọng mỗi ngày về nhà được gặp ba gặp mẹ, hy vọng anh trai vĩnh viễn không rời khỏi cô. Chính là, tưởng tượng quá mức tốt đẹp, ngay khi hiện thực đánh úp lại, hậu quả tạo thành nghiêm trọng hơn bình thường rất nhiều.

Tề Hạ nhớ rõ ngày đó anh trai dắt tay mình, ba mẹ hạ tạng dưới trời mưa to. Cô nhìn anh trai bốc từng nắm đất ném xuống huyết, hai bàn tay anh đầy máu, màu đỏ xen lẫn trong bùn đất vô cùng chói mắt. Tề Hạ cảm thấy đau, trái tim nhỏ giống như bị kim đâm, chua xót tê dại. Nước mưa thấm đẫm khiến tầm mắt cô trở nên mơ hồ, giờ phút này chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu, cô không cần quần áo xinh đẹp, chẳng cần búp bê, cũng không muốn đồ ăn vặt, cô chỉ cần... Anh trai không khổ sở nữa thì tốt rồi.

Nguyên vọng tưởng chừng như đơn giản, lúc thực hiện lại vô cùng khó khăn.

Vài năm này, bọn họ sống rất chật vật. Tề Ninh yêu thương Tề Hạ tự nhiên muốn dành mọi thứ tốt nhất cho em gái, trái lại chính mình chịu tội.

Thân thể khô quắt như que củi, trên mặt không nặn ra hai miếng thịt.

Đây là cái giá phải trả.

Nước trong bồn tràn ra ngoài, tích tích đát đát chảy xuống sàn. Tề Hạ không hề hay biết, hai tay ôm cái đĩa, hôn đã sớm không ở nơi này. Tề Ninh vừa tiến vào lấy nước liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy. “Tiểu

Hạ, Tiểu Hạ.” Lay Tề Hạ hai lần, cô mới giật mình hồi thần, bắt gặp tình trạng hỗn loạn trong bếp, lập tức ôm đầu thét chói tai.

—”A a a!!! Bực quá đi, em bắt quả chỉ thất thần trong giây lát liền biến thành như vậy, ai nha!!!” Trong lúc hốt hoảng cánh không cẩn thận đụng phải rổ chén, thời điểm rổ chén ngã xuống không quên mang theo thái dao, thái dao rơi xuống lại trượt nghĩa kéo theo chồng bát đĩa sạch. Lập tức, toàn bộ phòng bếp như gà bay trứng vỡ, vô cùng náo nhiệt. Tề Ninh lôi Tề Hạ trốn sau cánh cửa, chỉ nghe tiếng loảng xoảng không dứt bên tai.

Tề Hạ buồn bực nhú mày, trong mắt đều là hình ảnh phòng bếp cực kì hỗn độn.

Chờ hai người thu dọn sạch sẽ đồng chiến trường đã mệt đến mức không thể động đậy. Có tình lúc này chuông cửa vang lên, Tề Ninh nhận mệnh đứng lên mở cửa. Tạ Đông đứng ngoài cửa nhìn thấy bộ dạng hữu khí vô lực của cậu không khỏi hoảng sợ “Cậu làm sao vậy? Mới bị chó rượt hả?”

Tề Ninh liếc y một cái, không thèm nói gì xoay người vào phòng, Tạ Đông vội vàng đuổi kịp cậu, miệng không ngừng lải nhải “Chúc mừng nha, A Ninh, Bắc Đại đó! Ông già nhà tôi vừa nghe tin cậu thi đậu Bắc Đại liền cao hứng không khép miệng được!”

—”Lúc trước không phải cậu bảo chọn T Đại sao? Như thế nào biến thành Bắc Đại? Cậu đổi ý cũng nhanh quá đi? Bất quá cũng không tồi, Trạng Nguyên ơi Trạng Nguyên, cậu nói thử xem tôi quen cậu bằng cách nào nhỉ? Tôi quá may mắn rồi, ha ha ha!!!!” Tiếng cười không dứt vang vang sau lưng khiến Tề Ninh càng thêm vô lực, vừa vào nhà lập tức bổ nhào lên sofa.

Tạ Đông nhận thấy Tề Hạ bên cạnh cũng một bộ hữu khí vô lực, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ. Sau khi biết được thăm kịch phát sinh trong phòng bếp liền cười thất cả bụng. Tề Hạ lườm y một cái “Anh Đông, hành động bỏ đá xuống giếng của anh quá trắng trợn rồi?”

Tạ Đông không nói lời nào chỉ cười điên dại, cười đến mức ngay cả Tề Hạ cũng không chịu nổi, trực tiếp trốn vào phòng làm bài tập.

Gấp cửa phòng Tề Hạ khép chặt, Tề Ninh mới mở miệng nói “Tạ Đông, chí nguyện của tôi căn bản không điền Bắc Đại.”

Tạ Đông gấp vẻ mặt cậu vô cùng nghiêm túc, dần dần thu điểm ý cười nói “Không điền Bắc Đại thì sao lại có giấy báo? Hiện tại toàn bộ khu nhà đều biết cậu bé tên Tề Ninh thi đậu Bắc Đại rồi.”

Tề Ninh lắc đầu, cảm giác vô lực như sóng ngầm ập đến “Tôi cũng không biết, tôi không nghĩ học xa như vậy, tôi lo cho Tề Hạ.”

—”Không chừng là nhầm lẫn? Từ T Đại chuyển thành Bắc Đại?” Tạ Đông trầm ngâm trong chốc lát, hỏi

—”Không biết, tôi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.” Tề Ninh cong chân lên, hai tay ôm đầu gối, biểu tình trên mặt tràn ngập nghi hoặc. Tạ Đông nhìn vậy nhú mày hồi lâu, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Một lát sau, y dường như nhớ ra chuyện gì đó, đột nhiên nói “Không phải cậu quen với Âu Dương Duệ sao? Chuyện này nói không chừng anh ta có thể hỗ trợ.”

Tề Ninh ngẩng đầu, mình như thế nào không nghĩ tới nhỉ?

Thị trưởng muốn xem nguyện vọng của các thí sinh, hẳn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng ý tưởng này chỉ duy trì được ba giây liền tuyên bố bỏ mình.

Tạ Đông bắt gặp cậu nháy mắt trở nên ảm đạm, không khỏi khó hiểu “Tìm anh ta hỏi một chút không phải liền ra sao? Cũng không mất miếng thịt.”

Tề Ninh lắc đầu ngã xuống “Âu Dương Duệ làm người rất chính trực. Nếu nhờ ngài ấy hỗ trợ, thì cho dù được đáp ứng nhưng bản thân tôi cũng cảm thấy không ổn, thôi, mặc cho số phận đi.”

Nghe câu cuối cùng của cậu, Tạ Đông nhin không được bật cười, vỗ vỗ vai Tề Ninh nói “Tôi nói A Ninh này, cậu mới 17 đúng không? Sao tôi cứ cảm thấy cậu như ông già 71 vậy?”

Tề Ninh cười cười không nói lời nào.

Tuy rằng bề ngoài 17 không sai,nhưng linh hồn đã 27 rồi. Ở trong kia mười năm, khắc khoải ngày này qua tháng nọ, tưởng niệm Tề Hạ,tưởng niệm Tạ Đông, tưởng niệm cha mẹ,tưởng niệm ngôi nhà cùng thành phố mà mình từng sinh sống,nhớ rõ từng nhánh cây ngọn cỏ nơi ấy.

Thật vất vả mới được trở về, quay lại nơi ban sơ,sao cậu có thể dễ dàng rời đi?

Bắc Kinh tuy lớn,là thủ đô của một quốc gia,nhưng, cậu vẫn cảm thấy nơi mà cậu sinh ra và lớn lên mới là quê hương thật sự của mình.

Thành phố Kiến Ninh nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chuyện Tề Ninh thi đậu bất hính nhi tẩu (tiếng lành đồn xa), đi đến đâu đều có người thân thiết chào hỏi, vui vẻ chúc mừng,mặc kệ quen hay không quen,Tề Ninh nhìn nụ cười chân thành trên gương mặt của bọn họ liền hoan hỉ.

Sau khi nhận được giấy báo trúng tuyển,Tề Ninh bắt đầu tìm việc. Chỗ làm nằm trong trung tâm thành phố, một nhà hàng Pháp tên “Forever”.

Thời cấp ba, Tề Ninh từng tự học tiếng Pháp,tuy không thể nói hoàn toàn thông thạo nhưng giao tiếp bình thường vẫn có thể vận dụng tự nhiên, đó cũng là nguyên nhân nhà hàng Pháp này dám tuyển một nhân viên chưa đầy mười tám tuổi như cậu. Tuy rằng mười sáu tuổi đã có chứng minh nhân dân, chính là độ tuổi lao động hợp pháp phải trên mười tám.

Quản lý nhà hàng là một người đàn ông trung niên hiền lành, bình thường đối với Tề Ninh chiếu cố có thêm,sau khi biết Tề Ninh thi đậu Bắc Đại liền cao hứng muốn chết.

Tề Ninh ngượng ngùng cười cười, bận rộn tiếp đón khách hàng.

Mọi người đều tươi cười,chúc mừng nói ra tất nhiên khiến người nghe không khỏi vui vẻ,nhưng, đó cũng là đối với người khác, không phải Tề Ninh.

Cậu sớm quyết định, cả đời này, nên vì Tề Hạ mà sống.

Vì cô mà hạnh phúc, vì cô mà bi thương.

Đây cũng là cậu nợ em gái mình.

12. Chương 11

Tử trạng của Tề Hạ quá mức khắc sâu, phảng phất như xâm nhập vào cốt tủy không thể nào quên được. Cho nên, Tề Ninh sẽ dùng mọi cách khiến Tề Hạ hạnh phúc, thẳng đến khi cô tìm được người đáng để phó thác cả đời mới thôi.

Tề Ninh tựa vào cửa bếp, sư phụ truyền đồ ăn phải kêu cậu vài lần mới hồi thần.

__”Đây là cửa bàn số 3, vị khách ngồi bàn đó rất quan trọng, phải phục vụ cẩn thận.” Sư phụ cầm khay nhét vào tay Tề Ninh, tỉ mỉ dặn dò.

Tề Ninh nghiêm túc gật đầu,bưng khay thức ăn ra ngoài,bàn số 3 được xếp trong một góc tối,u tĩnh hẻo lánh,ngọn đèn nhỏ trên đỉnh đầu tản ra ánh sáng mờ người,không gian sắp đặt có chủ đích,đóa hồng kiêu diễm ướt át cùng tiếng đàn dương cầm réo rắc cách đó không xa,này hết thấy thuyết minh, là nơi hẹn hò của những đôi tình nhân.

__”Quấy rầy một chút, đây là món các vị gọi,chúc ngon miệng.” Tề Ninh cúi đầu, cẩn thận bày thức ăn tinh xảo trước mặt khách, thanh âm vì cúi đầu, trầm thấp sâu thẳm.

__”Xin hỏi nơi này được yêu cầu bài hát sao?” Đang chuẩn bị rời đi, một giọng nói đột nhiên vang lên,người nọ vận dụng Pháp ngữ cực kì lưu loát,thanh âm cũng thật tinh mỹ.

Tề Ninh rút chân về,không hề nhìn mặt đối phương,chỉ hơi cúi đầu dùng tiếng Pháp trả lời “Có thể, xin hỏi quý cô yêu cầu bài nào?”

Vị khách nữ phảng phất như không có chủ ý, hỏi người bên cạnh “Rey, anh thấy sao?”

— “Ánh trắng.” Thanh âm của một người khác thản nhiên vang lên, trong giọng nói hỗn loạn tràn đầy ý cười.

Tề Ninh lập tức ngẩng đầu, dưới ánh đèn mê ly, người nọ ngồi trên ghế hiên hòa nở nụ cười, hàng mi đen dày nhợt nhạt che mất cảm xúc nơi đáy mắt. Tề Ninh cơ hồ muốn xoay người chạy trốn, lại nhìn người phụ nữ ngoại quốc đối diện Âu Dương Duệ, miễn cưỡng nhin xuống xúc động.

Người phụ nữ vừa mới yêu cầu bài hát có gương mặt cực kì tinh xảo lại không không mất vẻ trang nhã, cao quý. Một bộ váy dài thuần trắng, tóc búi nhẹ nhàng, trừ bỏ chuỗi vòng tay bạch kim thật nhỏ trên cổ tay trái, toàn thân không hề dư thừa một món trang sức nào. Âu Dương Duệ cũng một thân quần áo thoải mái, xem tình hình hơn phân nửa là đang hẹn hò.

Tề Ninh bình tĩnh đón nhận ánh mắt của vị khách nữ, cô ta nhìn trong chốc lát liền dùng tiếng Pháp nói với người đàn ông đối diện “Rey, đứa bé này xinh đẹp quá.”

Âu Dương Duệ vẫn như cũ mỉm cười khách sáo, nghe cô nói từ chối cho ý kiến, lúc nhìn về phía Tề Ninh mang theo ánh mắt nồng đậm hứng thú “Cậu làm trong này đã bao lâu?”

— “Hơn một tháng rồi.” Tề Ninh hơi hơi cụp mắt, thành thật trả lời

— “Mệt không?”

Tề Ninh kinh ngạc nhìn anh, phát hiện đối phương đang nhìn mình, lập tức bình tĩnh trả lời “Cám ơn thị trưởng quan tâm, không mệt.” Trong giọng nói phảng phất một tia buồn bực nhưng ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

— “Ai nha nha, cậu bé, thì ra cậu là người quen của Rey.” Người phụ nữ ngoại quốc sánh vai thực nữ đột nhiên thốt lên một câu tiếng Trung, dọa Tề Ninh nhảy dựng, khi quay đầu lại, rõ ràng nhìn ra vẻ giảo hoạt trên mặt cô ta, Tề Ninh khẽ lùi về sau một bước, lễ phép nói “Chúc ngon miệng, không quấy hai vị dùng bữa.” Nói xong lập tức xoay người bỏ đi, không cho hai người phía sau có bất cứ cơ hội mở miệng nào.

Thời gian công tác của Tề Ninh bắt đầu từ cuối giờ chiều cho đến mười giờ đêm, là thời gian nhà hàng đóng cửa. Tề Ninh thay đồ men theo lối dành cho nhân viên ra ngoài. Bầu trời đã đen như mực, ánh đèn nông mờ ảo kéo dài vượt tầm mắt, vài chiếc xe đơn độc trên đường nhanh chóng lướt qua. Tề Ninh kéo áo khoác, trong đầu không tự chủ được hồi tưởng tình cảnh mấy tiếng trước, Âu Dương Duệ cùng một người phụ nữ...

Trong ấn tượng của Tề Ninh, cho dù có được một gương mặt họa quốc ương dân như vậy, Âu Dương Duệ cũng chưa từng dính líu tới bất cứ cô gái nào. Thị trưởng đại nhân một lòng vì nước vì dân càng không có tâm tư hao tổn vào chuyện nam nữ. Bất quá hôm nay gặp được lại là chuyện khác, Âu Dương Duệ ăn mặc cực kì tùy ý, nơi nơi đều lộ ra vẻ thưởng thức bất phàm, vị khách nữ kia vừa nhìn đã biết phi phú tức quý, hai người đứng chung một chỗ như vậy, khiến người ta cảm thấy không thể không xứng.

Càng nghĩa càng xa, Tề Ninh vội vã vẫy vẫy đầu, muốn bỏ đi những suy nghĩ kì quái kia.

— “Nếu cậu cứ đi như vậy, tối sáng cũng chưa về tới nhà.” Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng cười, Tề Ninh sững sờ nhìn người trong đầu từ trong bóng tối bước ra, dưới ngọn đèn, vừa vặn soi rọi tiểu ý nhợt nhạt trên môi người nọ, nụ cười ảm áp khiến người ta không khỏi an tâm.

— “Thị... thị trưởng, ngài làm gì trong này?”

Từ lúc nhìn thấy anh cùng người phụ nữ kia cũng đã qua năm sáu tiếng, như thế nào người này lại xuất hiện gần cửa sau nhà hàng? Hơn nữa luôn ở phía sau?

— “Tôi có chút chuyện muốn hỏi cậu, cho nên đành đứng đây chờ.” Âu Dương Duệ cũng một bộ bình tĩnh, chậm rãi nói

Tề Ninh âm thầm thả lỏng “Thị trưởng muốn hỏi gì?”

— “Tiếng Pháp khá tốt.”

— “Thị trưởng cũng vậy.”

Âu Dương Duệ đột nhiên quay đầu nhìn Tề Ninh “Cậu làm sao vậy?”

—”Không có gì.” Tề Ninh không nhìn y, chỉ thẳng tấp cúi đầu quan sát mũi chân của mình, cảm nhận được đầu ngón tay đang run rẩy, cậu bị gì vậy? Ngay cả bản thân cũng không biết vì sao.

Âu Dương Duệ nhìn cậu trong chốc lát liền tiến về phía trước, Tề Ninh yên lặng đi bên cạnh anh, nghe anh nhẹ giọng hỏi “Khi nào nhích người lên Bắc?”

Tề Ninh ngược lại không ngờ anh sẽ hỏi cái gì, nghĩ một chút, mở miệng nói “Tôi không tính toán đi Bắc Kinh.”

—A? Tại sao?

—”Chỉ là không muốn đi, tôi thích quê hương của mình.” Tề Ninh không nhìn anh trả lời, ánh sáng dưới chân phình ra, kéo thật dài thật dài, phẳng phất như hai ngọn núi liên tục di động. Tại một giao điểm nào đó, hai đỉnh núi bên nhọn đột nhiên dây dưa với nhau, Tề Ninh bình tĩnh nhìn hình ảnh mặc danh kì diệu kia, nhiệt độ trên mặt dần dần dâng cao.

Âu Dương Duệ dừng chân lại, quay qua nhìn cậu “Người trẻ tuổi hẳn nên ra ngoài trải nghiệm.” Trong giọng nói tưởng chừng như rất bình thản, nhưng ngữ khí lại vô cùng nghiêm khắc.

Tề Ninh sửng sốt không nói nên lời, còn đang nghĩ tới cảnh tượng thân ảnh hai người dây dưa cùng nhau.

—”Tôi không muốn rời đi vì không yên lòng em gái mình, so với tiền đồ của nó, tôi căn bản không đáng nhắc tới.” Thanh âm của Tề Ninh thật lâu sau mới truyền tới, vắng vắng nơi ngổ nhỏ có vẻ bồi hồi tịch liêu. Trong mắt Âu Dương Duệ bỗng xẹt qua một tia phức tạp, lập tức tiến lên, lồng ngực ấm áp ngay sau đó chạm vào thân thể Tề Ninh, tiếng tim đập cách vật liêu may mặc gần sát, ban đêm mát mẻ lại khiến người ta không khỏi khô nóng.

Trong đầu Tề Ninh trống rỗng, chỉ có thể tùy ý đối phương ôm lấy, không tự hỏi nổi.

—”Đứa ngốc, nếu cậu không có năng lực, làm sao có thể khiến em gái mình hạnh phúc?” Giọng nói của Âu Dương Duệ vang lên trên đỉnh đầu, đầu óc trống rỗng thoáng khôi phục chút thần trí. Tề Ninh thuận theo tựa vào ngực đối phương lẳng lặng không nói gì.

Có lẽ, Âu Dương Duệ nói đúng, chỉ là, nếu bỏ lại Tề Hạ cô độc một mình, cậu không làm được

Cậu đã mất cô một lần, không muốn mất lần thứ hai.

Loại tuyệt vọng cùng thống khổ khắc cốt ghi tâm này, suốt cuộc đời khó có thể quên được.

Người trong lòng nửa ngày không có động tĩnh, Âu Dương Duệ nhẹ nhàng ôm lưng cậu kéo mở khoảng cách giữa hai người “Trở về hảo hảo ngẫm lại lời tôi nói.”

Tề Ninh choáng váng gật đầu muốn đi, lại bị đối phương giữ chặt. Thanh âm mang theo sùng nịnh của Âu Dương Duệ phiêu đảng bốn phía “Trề như vậy để cậu một mình tôi không yên lòng, tôi đưa cậu về.” Nói xong liền kéo Tề Ninh đi đến bãi đỗ xe cách đó không xa.

Âu Dương Duệ lái một chiếc Audi màu đen, trầm tĩnh, ổn trọng, hết như chủ nhân của nó khiến người ta cảm thấy rất an tâm.

Ngồi trên ghế phó điều khiển, Tề Ninh nhìn Âu Dương Duệ khởi động động cơ, đạp chân ga, hướng ra con đường đông đúc. Tề Ninh ngẩng đầu muốn ngược nhìn bầu trời đêm, nhưng đập vào mắt chỉ là một mảnh u ám, trong không gian phong bế thần nhiên hương vị, hình như là của một loại hoa, giống hệt mùi hương đang tràn ngập nơi cánh mũi, là hương vị thuộc về Âu Dương Duệ.

13. Chương 12

Mùi hương nơi cánh mũi yên tĩnh tường hòa như chủ nhân của nó, khiến người ta không khỏi an tâm.

Tề Ninh cúi đầu nhìn mười đầu ngón tay, hình ảnh Lý Phong khi chết chợt lóe qua, mười năm trước, cậu mười bảy tuổi.

Lúc đó, cậu đã nhận thức Âu Dương Duệ, tuy chưa từng chân chính gặp mặt hay trò chuyện cùng nhau. Vị thị trưởng trẻ tuổi vừa hai mươi lăm thường thấy trên báo chí TV cứ như vậy xa xa, cao cao không thể với tới. Không biết thời điểm Âu Dương Duệ hay tin em họ Lý Phong của mình bị giết sẽ có biểu tình như thế nào?

Phần nộ hay trấn tĩnh?

Hẳn là phần nộ rồi, dù sao, Tạ Đông từng nói Lý Phong là em họ duy nhất của ngài ấy.

Mặc dù chỉ là quan hệ thân thích, huyết thống còn nhạt hơn nước trà bị ngâm vô số lần, nhưng, Âu Dương Duệ chắc chắn sao có thể vì một người ngoài như cậu mà làm khó Lý Phong?

Nghĩ đến đây, Tề Ninh vô lực cười cười, đột nhiên phát hiện bản thân lại rối rắm vì một chuyện đã không có khả năng phát sinh.

Quả nhiên, cậu càng ngày càng quái dị.

Trong lòng không ngừng tự giễu, Tề Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ. Biển quảng cáo nhiều màu rực rỡ đã đi xa, để lại một mảnh ảm đạm u ám. Cảnh tượng quen thuộc trước mắt khiến cậu không khỏi giật mình, đến nơi rồi sao?

Xe ngừng, không gian yên ắng làm Tề Ninh có chút không được tự nhiên, Âu Dương Duệ bên cạnh tắt máy, rút chìa khóa cầm trong tay “Không định mời tôi vào nhà ngồi à?”

Tề Ninh ngơ ngác nhìn anh, phảng phất như chưa kịp tiêu hóa những lời ấy, một lát sau mới đáp “Được.”

Nói xong Tề Ninh liền đẩy cửa xuống xe. Cửa chính tứ hợp viện to lớn sừng sững, có chút điệu thấp, dấu vết loang lổ thuyết minh tuổi của nó không hề nhỏ. Tề Ninh đứng nhìn Âu Dương Duệ khóa xe, từng bước đến gần, chỉ một quãng ngắn ngủi, nhưng trong mắt Tề Ninh lại mạc danh kì diệu không có điểm dừng. Cậu theo bản năng mím môi, bỗng xuất hiện một ý niệm mơ hồ, mạnh mẽ chui lên từ lòng đất.

— “Đã trẻ thế này, quấy rầy em gái cậu không?” Thanh âm của Âu Dương Duệ gần ngay trước mặt, ôn nhu mềm mại như bầu trời đêm.

— “Con bé hẳn còn đang xem TV.” Tề Ninh xoay người đút chìa khóa vào ổ, nhẹ nhàng chuyển động một vòng, cánh cửa liền bật ra. Phát hiện ngọn đèn mỏng manh trong phòng, Tề Ninh không ngờ Âu Dương Duệ sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, chỉ nghĩ hiện tại không phải đã quá muộn sao? Ngài thị trưởng đích thân ghé thăm hẳn xá không biết vì chuyện gì?

Âu Dương Duệ theo chân Tề Ninh vào trong, nương ánh sáng mờ nhạt đánh giá cảnh vật trong viện. Tầm mắt chợt dừng nơi cây cổ thụ không lồ giữa sân, sau đó làm như không có việc gì đi theo Tề Ninh vào nhà. TV đang hát, một thân ảnh cuộn tròn trên sôpha, Tề Ninh cầm điều khiển giảm nhỏ âm lượng, thật cẩn thận ôm Tề Hạ ngủ say vào phòng. Thời điểm đi ra, bắt gặp Âu Dương Duệ đang ngồi trên sôpha xem TV.

Tư thế kia hệt như em bé trong trường mẫu giáo, đoan đoan chính chính.

Tề Ninh đột nhiên cảm thấy buồn cười, người đàn ông này nghiêm túc đến mức khiến người ta giận sôi.

— “Tôi đi pha tách trà cho ngài.” Tề Ninh nhẹ giọng, xoay người vào bếp

Lấy hộp trà trong tủ ra, lá trà là do Tạ Đông mang đến lúc chuyển nhà. Nói cái gì sợ có khách không tìm thấy trà, mở tủ ra mới biết quên chuẩn bị. Bình thường trong nhà chỉ có cậu và Tề Hạ, trừ bỏ Tạ Đông thỉnh thoảng đến cộ cơm cũng không còn ai khác, cho nên trong nhà chỉ có ba cái ly, nhất thời tìm không thấy ấm pha trà. Tề Ninh suy nghĩ một chút, cầm ly thủy tinh màu đen, đổ lá trà vào, thêm nước sôi. Lá trà héo khô dường như được rót vào chất lỏng sinh mệnh, chậm rãi sống lại, quay cuồng trong nước.

Cuối cùng rót cho mình một ly nước sôi, Tề Ninh mới cầm hai cốc nước ra ngoài.

Âu Dương Duệ còn đang chăm chú xem TV, Tề Ninh đặt ly trà lên bàn, liếc mắt nhìn màn hình TV, nhin không được cười khê.

—”Cậu không thích xem cái này?” Âu Dương Duệ quay đầu hỏi Tề Ninh, quang mang trong con ngươi đen láy không ngừng biến ảo vô chừng.

Tề Ninh lắc đầu, cười nói “Tôi thích xem mấy tiết mục phỏng vấn tiêu điểm, trò chuyện linh tinh, về phần loại này...À, giải trí thường rất ít xem.”

Âu Dương Duệ gật đầu, vươn tay cầm ly nước sôi, nước trong ly đã nguội một chút vừa lúc uống. Tề Ninh nhìn anh từng ngụm từng ngụm uống cạn lẳng lẳng không nói một lời. Thị trưởng đại nhân uống nước xong mới phát hiện thiếu niên đang nhìn mắt không chuyển mắt chiếc ly trong tay mình “Làm sao vậy?”

—”Không...không có gì.” Tề Ninh thì thào, hai má dần dần nóng rực khiến cậu không khỏi ảo não.

Rõ ràng đã đặt ly trà đến trước mặt anh, vì cái gì còn muốn lấy ly nước trước mặt cậu. Vừa nghĩ tới Âu Dương Duệ uống ly nước của mình, Tề Ninh lập tức cảm thấy hít thở không thông.

Âu Dương Duệ lại không biết ý tưởng trong lòng Tề Ninh, thả ly rỗng xuống, cười nói “Trước khi ngủ, có thể lẳng lẳng uống một ly nước, thật sự là điều hạnh phúc.”

Tề Ninh mở to hai mắt, không dám tin nói “Ngài không uống nước buổi tối sao?”

—Uống a, nhưng bình thường đều là cà phê.

—Cà phê uống nhiều không tốt.

Âu Dương Duệ gật đầu cười nói “Tôi biết, chính là không có biện pháp, nếu không uống cà phê chỉ sợ làm được nửa chừng đã ngủ gục.”

Chức vị thị trưởng này quả thật không phải người làm!

Không đúng, một thị trưởng nghiêm túc trong công việc, có trách nhiệm như Âu Dương Duệ đây mới một sống một chết như thế, nếu đổi thành người khác, chỉ sợ đều ngồi chờ nhận lì xì.

—”Chuyện không quá quan trọng có thể để ngày mai làm.” Tề Ninh nôn nóng nói, bất giác tầm mắt của Âu Dương Duệ không khỏi ảo não chính mình lắm miệng, loại chuyện này hẳn không đến phiên cậu bận tâm. Dù sao, Âu Dương Duệ là người đàn ông thành thực, ngài ấy có nguyên tắc riêng của mình, vô luận làm gì đều đã cân nhắc trước sau, không một người khác chỉ trở hay nhắc nhở.

—”Đối với tôi mà nói, chỉ cần có liên quan đến nhân dân, bất cứ chuyện gì cũng quan trọng như nhau.” Âu Dương Duệ thản nhiên mở miệng, dưới sự phụ trợ của tiếng nhạc xập xình trong TV, giọng nói kia càng thêm trầm thấp uyển chuyển. Tề Ninh nhìn mặt nghiêng tuấn mỹ của anh, đột nhiên cảm thấy đau lòng, người này quá khắt khe với bản thân, xa xa còn tàn nhẫn hơn bất luận kẻ nào.

Y theo hành động làm việc điên cuồng không muốn sống của Âu Dương Duệ, ba mươi hai tuổi lao lực đến chết cũng không lạ.

—”Chuyện gì đều có thứ tự trước sau, nếu đường đường là một thị trưởng lại vì công tác vất vả mà sinh bệnh, này không phải phúc của quần chúng nhân dân. Vì vậy, thị trưởng Âu Dương vẫn phải chú trọng sức khỏe, thân thể là tiền vốn cách mạng, nền móng đã không tốt, lại lấy cái gì cam đoan với dân chúng?” Tề Ninh nhìn người nọ cười nhạt, thật cẩn thận chằm chằm nói, Âu Dương Duệ nghe xong quay đầu nhìn cậu, thật lâu sau mới sung sướng ừ một tiếng.

Khóe môi mỏng khẽ nhếch dưới ánh sáng mờ ảo, ra vẻ ảm áp thâm tình.

Tề Ninh giật mình, bối rối dời tầm mắt.

Lại ngồi trong chốc lát, Âu Dương Duệ đứng dậy cáo từ. Tề Ninh tiễn anh ra cửa, Âu Dương Duệ đi ở phía trước đột nhiên dừng lại, xoay người nói với cậu “Vô luận như thế nào, tôi cảm thấy cậu không nên vì cái lợi trước mắt mà buông tha cơ hội tốt như vậy, tôi nghĩ em gái cậu khẳng định cũng có cùng ý tưởng như tôi.” Anh nói xong liền lên xe, nhắc chân đạp ga, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi tầm mắt Tề Ninh.

Tề Ninh kinh ngạc đứng bên cửa, gió đêm nhẹ lướt qua, đùa giỡn lọn tóc đen trên trán cậu. Quyết tâm một đời chậm rãi bị phá vỡ, chỉ vì vài câu nói của Âu Dương Duệ liền dễ dàng tan rã. Sự thật này khiến Cố Ngang không khỏi sửng sốt, đôi mắt đen như mực dưới ánh đèn đường càng thêm u tối.

Cách ngày một tháng chín càng lúc càng gần, Tề Hạ thật sự nóng vội. Kế hoạch nhõng nhẽo lạc mềm buộc chặt mà cô đặt ra hoàn toàn không có tác dụng với Tề Ninh, vô luận cô khuyên can như thế nào, anh trai vĩnh viễn chỉ cho cô một loại phản ứng — Mặt lạnh như tiền.

Cô cảm thấy muốn thúc đẩy anh trai học ở Bắc Đại hơn phân nửa đã không thành. Chính là, trong lúc phiên chán không thôi, Tạ Đông đột nhiên tìm đến cửa, phía sau y còn dẫn theo một thanh niên thanh tú.

Người nọ mặc áo thun có mũ trùm đầu, quần bò tẩy trắng bệch. Đôi giày thể thao màu trắng phảng phất như không hề lây nhiễm một hạt bụi. Tề Hạ vừa thấy lập tức cao hứng hô to “Sư phụ! Sao ngài lại tới đây!”

— “Làm sư phụ của trò lâu như vậy, tự nhiên muốn xem nhà của đồ đệ như thế nào a.” Thanh niên được Tề Hạ gọi bằng sư phụ nở nụ cười, lộ ra răng nanh trắng nõn, ý cười trên mặt tinh thuần tựa như trời xanh không mây.

— “Này, em gái, không được như vậy a, có sư phụ liền quên anh Đông!” Bị bỏ qua một bên, Tạ Đông có chút bất mãn. Tề Hạ lập tức một tay kéo y, một tay kéo sư phụ mình vào nhà.

— “Anh hai không ở nhà sao?” Tạ Đông miễn cưỡng ngồi trên sôpha, không phát hiện thân ảnh Tề Ninh

Tề Hạ rót trà đi ra “Vâng, anh hai đi làm rồi, hẳn sắp trở lại, anh ấy gần đây nhận dạy thêm.”

— Ừ.

Mấy người đang nói chuyện, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân. Tề Hạ vội vàng chạy ra, quả nhiên bắt gặp Tề Ninh đang tiến vào, trong tay còn cầm theo một túi to.

14. Chương 13

“Anh hai, anh Đông tới chơi, còn có sư phụ em nữa.” Tề Hạ vui vẻ kêu lên, gương mặt xinh đẹp hơi hơi ửng đỏ. Tề Ninh sững sờ, cậu chưa thấy qua sư phụ của Tề Hạ, chỉ nghe Tề Hạ nói là người rất tốt. Tề Ninh nhanh chân bước vào, quả nhiên bắt gặp một thanh niên xa lạ đang ngồi trên sôpha, bộ dạng khoảng 24 25 tuổi, ăn mặc chỉnh tề, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt trong suốt như nước, Tề Ninh thả túi xuống, vội vàng đi qua, lễ phép vươn tay “Xin chào, tôi là Tề Ninh, cảm ơn anh đã nhận chăm sóc em gái tôi trong thời gian qua.”

Người nọ cũng mỉm cười, vươn tay “Tôi là Bạch Vũ, Tiểu Hạ rất có thiên phú, tôi bắt quá chỉ hướng dẫn trò ấy thôi.”

— “Vẫn phiền anh lo lắng.” Về mặt Tề Ninh vô cùng chân thành, Tạ Đông lại không nể mặt, mỉm cười trên gheo “A Ninh a, cậu như vậy khiến tôi thật sự không quen, đừng ngày nào cũng một bộ ông cụ non như vậy có được không.”

Tề Ninh nhìn y không nói lời nào, khách khí mời Bạch Vũ ngồi xuống.

— “Bạch Vũ, tôi nói với anh, Tề Ninh trước đây rất ngoan, sai đâu đánh đó a. Hiện tại, trưởng thành rồi, càng ngày càng không được tự nhiên, ngay cả nữ sinh tỏ tình cũng có thể không chớp mắt cự tuyệt. Anh nói, bộ dạng cậu ta đẹp trai như vậy, không phải có điểm tàn phá vũ vật hay sao?” Tạ Đông bưng tách trà, thời điểm nói chuyện trong mắt tràn ngập tiểu ý. Tề Ninh nghe y nói, bắt đắc dĩ nhưng vẫn không phản bác. Dù sao, đây cũng không phải là lần đầu tiên Tạ Đông nói như vậy, ngược lại Bạch Vũ không khỏi kinh ngạc, hai mắt nhìn Tề Ninh “Thật sao? Tôi cứ tưởng Tề Ninh là mẫu người tương đối ôn nhu.”

Tề Ninh ngượng ngùng cười cười, đối với nữ sinh cậu đương nhiên biết phải đối xử ôn nhu, nhưng vừa nghĩ đến một khi ôn nhu sẽ mang đến càng nhiều phiền toái, liền cắn răng bắt đầu triệt để cự tuyệt. Sự thật chứng minh lựa chọn của cậu là đúng, cho nên mỗi lần bị Tạ Đông trên chọc, Tề Ninh đều làm như không nghe thấy.

__”A Ninh của chúng ta tất nhiên ôn nhu, ngoại trừ những lúc đó mà thôi.” Tạ Đông ngồi dậy, một tay khoát lên người Bạch Vũ, cử chỉ cực kì thân mật. Không biết có phải ký ức trong ngực quá mức khắc sâu, gặp động tác của Tạ Đông, Tề Ninh theo bản năng căng thẳng.

Tạ Đông rất nhanh thu tay về, tươi cười không giảm “Bạch Vũ, chẳng phải anh có chuyện muốn nói với Tiểu Hạ sao?”

Vẻ mặt tự nhiên của Bạch Vũ khiến trái tim Tề Ninh bình tĩnh không ít, trên thực tế, cậu không để ý, Tạ Đông thích đàn ông, cậu chỉ lo lắng sau khi bác trai và bác gái biết tính hướng của đứa con trai duy nhất gặp vấn đề, có phải sẽ chịu đả kích rất lớn hay không.

__”Phải, Tề Hạ, ngày mai thầy đi công tác, bởi vì không biết phương thức liên hệ nên mới đến nhà tìm trò. Trong khoảng thời gian này, trò tạm thời không cần qua chỗ thầy, chờ thầy trở lại sẽ báo cho trò biết.” Bạch Vũ vừa nói xong, Tề Hạ lập tức hỏi “Sư phụ, thầy đi công tác ở đâu? Đi bao lâu?”

Bạch Vũ suy nghĩ một chút, biểu tình thoáng do dự, Tạ Đông lập tức giải vây “Bạch Vũ phải ra nước ngoài bốn tuần, nếu thuận lợi không chừng chỉ mất nửa tháng.”

Tề Hạ nghe xong chỉ “Ừm” một tiếng, không nói nữa. Tề Ninh gặp Bạch Vũ nghe Tạ Đông nói xong nhẹ nhõm một ít, trực giác cho thấy quan hệ giữa hai người rất không bình thường. Tạ Đông cùng cậu lớn lên, phần lớn bạn bè của y Tề Ninh đều nhận thức, nhưng cậu lại hoàn toàn không biết gì về Bạch Vũ này. Có lẽ, vì bận mưu sinh, bận chăm sóc Tề Hạ, cho nên cậu đã xem nhẹ Tạ Đông?

Ý tưởng này chợt lóe lên trong đầu, lập tức bị Tề Ninh gạt qua một bên, dù sao, Bạch Vũ không nằm trong phạm vi quan tâm của cậu.

__”Đúng rồi, chuyện ra Bắc tính tới đâu rồi?” Tạ Đông đột nhiên nhắc

Tề Ninh giật mình, sau đó lắc đầu. Bạch Vũ hiểu kì hỏi “Sao không muốn học Bắc Đại vậy? Đó là giấc mộng của rất nhiều người a.”

__”Tôi không yên lòng Tề Hạ, vì vậy tính toán ở lại, kì thật T Đại cũng không tồi, hơn nữa tôi đã chọn chuyên ngành rồi.

Bạch Vũ không ủng hộ lắc đầu, phản bác “T Đại đương nhiên không tồi, nhưng vẫn có một khoảng cách nhất định với Bắc Đại. Nếu muốn tiền đồ sau này càng tốt, chọn Bắc Đại hợp lý hơn. Dù sao hai trường đại học này không cùng một đẳng cấp.”

Tề Ninh hàm hồ lên tiếng, không nghĩ tiếp tục thảo luận đề tài này.

Mọi người đều đang giúp cậu lựa chọn, Tề Hạ, Tạ Đông, Âu Dương Duệ, mà ngay cả một người mới quen mới quen biết như Bạch Vũ cũng thế, khiến Tề Ninh cực kì mệt mỏi, cậu chỉ muốn sống yên ở chỗ này, khó như vậy sao?

Vì đáp tạ một tháng Bạch Vũ hết lòng dạy dỗ, Tề Ninh mời Bạch Vũ nán lại dùng cơm chiều. Tạ Đông tất nhiên mặt dày đáp ứng. Một bữa cơm, Tề Ninh phát hiện Bạch Vũ là kẻ khó lường. Cầm đũa gấp đồ ăn đều chậm hơn người bình thường rất nhiều, trong mắt cất giấu vô vàn cảm xúc, nháy mắt lại một mảnh thanh minh. Người như vậy khiến Tề Ninh cảm thấy vô cùng phức tạp, không nghĩ thâm giao, nhưng nghe thấy giọng nói thân thiết nhiệt tình của Tề Hạ, đành miễn cưỡng áp chế cảm giác bất an trong lòng.

Bữa chiều khoái trá qua đi, trò chuyện trong chốc lát, Tạ Đông cùng Bạch Vũ đều đứng dậy ra về. Tề Hạ và Tề Ninh nhìn xe hai người đi xa, lúc này mới xoay người vào nhà. Tiệc tàn, để lại sau lưng không gian trầm lắng, Tề Ninh giúp Tề Hạ dọn dẹp bát đĩa, đột nhiên hỏi “Bình thường Bạch Vũ dạy em những gì?”

Tề Hạ ngẩng đầu nhìn anh mình “Anh hai, anh không thích sư phụ.” Gọn gàng, dứt khoát

Tề Ninh sững sốt, cười nói “Không phải anh không thích thầy ấy, anh chỉ cảm thấy người nọ che giấu quá sâu.”

Trợn mắt liếc một cái, Tề Hạ bắt mồm bĩu môi “Anh hai, anh cùng lắm chỉ lớn hơn em hai tuổi, học được cách nhìn người sao? Sư phụ là người tốt, thầy ấy không chỉ dạy em nấu ăn, còn dạy em cả nhân nghĩa đạo lý.

Em ở trong nhà thầy ấy gặp qua rất nhiều tác phẩm nổi tiếng, hơn nữa thưởng thức của thầy rất cao, em nghĩ một người như vậy không có khả năng là người xấu, ít nhất, thầy sẽ không hại em.”

Lời của Tề Hạ quá mức rõ ràng, ngược lại khiến Tề Ninh càng thêm xao động, nhất thời không thể phản bác, sợ làm Tề Hạ không vui.

Vài ngày sau, tất cả đều thật bình tĩnh, cuối tuần Tề Hạ không cần đi học nấu ăn, liền ở nhà, Tề Ninh tiếp tục đi làm thêm, bỏ qua sau đầu chuyện học đại học.

— “Anh hai, anh Đông tới.” Vừa vào cửa, Tề Hạ liền chạy ra, Tề Ninh nhú mày, gần đây số lần Tạ Đông ghé thăm càng ngày càng nhiều, không ngại đường dài sao.

Vào nhà quả nhiên bắt gặp Tạ Đông đang bắt chéo chân ngồi, vừa ăn điểm tâm Tề Hạ làm vừa nói chuyện điện thoại “Được, tôi biết rồi. Yên tâm, tôi sẽ đưa Tề Ninh đến, ừ, cứ như vậy, bye.”

Tề Ninh nghe thấy tên mình không khỏi cau mày, không biết Tạ Đông lại bày trò gì.

Sau khi Lý Phong đi, thành phố này không còn ai dám chống lại Tạ Đông. Có lẽ bởi vì những ngày thanh nhàn quá mức buồn chán, cho nên vừa nghe hợp mặt, Tạ Đông lập tức đáp ứng.

— “Vừa rồi anh nói chuyện với ai vậy?” Tề Ninh vừa đổi giày vừa hỏi

Tạ Đông gặp Tề Ninh tiến vào, lập tức lộ ra nụ cười lấy lòng “Là như vậy, còn nhớ Lý Lượng chứ? Chính là tên mập mập, sống ở cuối hẻm, gần vừa về nước, muốn hợp mặt thăm lại bạn bè cũ, còn đặc biệt nhắc tới cậu, bảo tôi nhất định phải dẫn cậu theo.”

— “Tôi phải đi làm, không rảnh.”

— “Thời gian hợp mặt là buổi tối, không trùng, dạo này không phải cậu đổi lên ca sáng rồi sao?” Tạ Đông vì rủ được Tề Ninh đi cùng, đã mất không ít công phu.

Người bạn khắc sâu nhất trong trí nhớ của Tề Ninh chỉ có Tạ Đông, trừ y ra hoàn toàn không có ấn tượng với bất kì kẻ nào, cho nên tự nhiên không muốn tham gia những buổi hợp mặt nhàm chán như thế này. Nhưng bắt gặp biểu tình tràn trề hy vọng trên mặt Tạ Đông, lại không nỡ cự tuyệt.

Hợp mặt lúc sáu giờ tối, tại khách sạn Caesar.

Tạ Đông thường xuyên ra vào nơi này, tự nhiên vô cùng thuần thục. Tề Ninh dù sao cũng không phải Tề Ninh lúc trước, giống như nếu có một tỷ đặt trước mặt, cậu vẫn có thể mặt không đổi sắc lướt qua. Vì vậy, nhìn tòa khách sạn năm sao tự nhiên không có gì đáng để kinh ngạc. Hai người ăn mặc tương đối tùy ý, cũng may Tạ Đông là khách quen của nơi này, bảo vệ nhìn quen mặt, tất nhiên cho qua. Toàn bộ khách sạn theo phong cách ấm áp, hai bên là dãy sofa bằng da xa xỉ, giữa sảnh sừng sững suốt phun hình tròn, nước bắn tung tóe trông rất lóa mắt, đá lát cẩm thạch dưới chân sáng bóng phản quang. Tạ Đông lôi kéo Tề Ninh tiến vào thang máy thẳng đến lầu mười sáu.

Lầu mười sáu là nhà hàng kiểu Tây, bố cục hợp lý, sắp xếp cũng thực dụng tâm. Tề Ninh theo Tạ Đông ra thang máy, rất xa từ chiếc bàn trong góc hẻo lánh bắt gặp vài gương mặt quen thuộc. Vừa thấy bọn họ, có người lập tức đứng lên tiếp đón “Tạ Đông, Tề Ninh, nơi này.”

Đến gần mới phát hiện chân lý — thời gian như dao mổ heo.

Bộ dáng mập mập lúc trước của Lý Lượng giờ đã biến thành thanh niên trí thức điển hình, từ đầu đến chân đều thoát thai hoán cốt.

— “Ai, Lý Lượng, chú mới đi phẫu thuật thẩm mỹ về sao?” Tạ Đông vỗ vai Lý Lượng trêu chọc

Lý Lượng đắm y một quyền, cười mắng “Khốn kiếp, tôi là tên phá sản sao? Nếu tôi muốn chỉnh hình, trực tiếp tìm anh đánh một trận không được? Cần gì phí tiền vào bệnh viện?”

Một câu chọc bần người cười khanh khách, chỉ mình Tề Ninh ngồi trên ghế, cúi đầu uống trà.

— “Tề Ninh, còn nhớ tôi sao?” Lý Lượng nhìn về phía Tề Ninh, thanh âm bất giác trở nên ôn hòa

Tề Ninh nhìn gã, gật đầu,nhẹ nhàng cười nói “Nhớ rõ, mới trước đây chúng ta còn đá cầu chung.”Đây là ấn tượng duy nhất của cậu đối với người tên Lý Lượng này,bởi vì lần đó cậu đã lỡ tay đánh bể đầu Lý Lượng,về nhà còn bị ba ba cho một trận nhớ đời. Sau chuyện này, mỗi lần nhìn thấy cậu, Lý Lượng đều tránh rất xa,sợ cậu lại vô tình làm gã thụ thương.

Lý Lượng tựa hồ không hài lòng về câu trả lời của Tề Ninh,cau mày nói “Hồi đó chúng ta chơi với nhau một thời gian khá dài,cậu đừng nói, cậu chỉ nhớ mỗi sự kiện kia.”

Xấu hổ cười cười, Tề Ninh trầm mặc thừa nhận phán đoán của Lý Lượng.

Không khí trên bàn nháy mắt trở nên xấu hổ,cuối cùng vẫn là Tạ Đông ra mặt hòa giải “Gọi đồ ăn, gọi đồ ăn,tôi đặc biệt để dành bụng đến đây càn quét bữa tiệc của Lý Lượng chú a.” Lúc này, bầu không khí chậm rãi chuyển biến tốt đẹp,Tề Ninh như cũ không mở miệng,trừ khi có người hỏi mới ngắn gọn trả lời.

Cậu không thích trường hợp như vậy.

Cho dù có Tạ Đông bên cạnh,nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái, ăn cơm với những kẻ xa lạ khiến Tề Ninh càng nuốt không trôi.

Cái tên Lý Lượng kia, tuy rằng trước đây có cùng nhau chơi đùa,chính là tổng mang đến cho cậu cảm giác bất ổn,nhất thời không nói nên lời.

Bạn bè nhiều năm không gặp,trên bàn ăn tự nhiên không thể thiếu rượu. Rượu đế, bia,vang đỏ, đầy đủ mọi thứ. Rượu quá ba tuần,mọi người đều đã có chút men say, Tạ Đông bên cạnh mặt đỏ hồng,ánh mắt mê mang. Tề Ninh muốn mang y đi lại bị vài người giữ chặt,nói cái gì không say không về. Lý Lượng đương nhiên là kẻ hô to nhất,lôi kéo Tề Ninh cứng rắn muốn cụng ly với cậu. Tề Ninh ngăn trở ly rượu gã đưa qua, bình tĩnh cự tuyệt “Tôi không uống rượu.”

Trong mắt Lý Lượng chợt lóe lên một tia không vui, lập tức cười cười “Điều sắp lên đại học rồi, đừng so đo nhiều như vậy. Chúng ta lâu lắm không gặp,ly này cậu nhất định phải uống.”

Nói đến đây, nếu lại cự tuyệt chứng tỏ mình hẹp hòi, Tề Ninh tiếp nhận ly rượu giữa đầu uống cạn. Nụ cười trên mặt Lý Lượng càng sâu,còn muốn đưa rượu qua,lần này Tề Ninh tử thủ trận địa không chút thỏa hiệp. Lý Lượng hết cách,đành mở lời bắt chuyện, Tề Ninh một lòng một dạ đặt lên người Tạ Đông,làm sao có thời gian nghe gã, nói vài câu cũng không biết nên tiếp tục như thế nào,đáy mắt Lý Lượng càng phát ra không rõ cảm xúc.

Tạ Đông đứng lên, lão đảo nói “Tôi muốn...Đi toilet một chút.” Dứt lời liền đi về phía trước,Tề Ninh muốn qua diu lại bị Tạ Đông cự tuyệt,chỉ có thể lo lắng nhìn thân ảnh Tạ Đông lay động biến mất trong góc.

“Tề Ninh, nghe nói cậu thi đậu Bắc Đại,sắp khai giảng đúng không? Chuẩn bị đi chưa?” Lý Lượng nắm lấy cơ hội nói chuyện với cậu,Tề Ninh thu hồi tầm mắt,thản nhiên trả lời “Bây giờ còn chưa xác định.”

Lý Lượng thở hắt, lập tức nói “Tôi nghe nói cô chú đều đã qua đời,mấy năm nay cậu cùng Tề Hạ vẫn ổn chứ?”

Tề Ninh ngẩng đầu đón nhận tầm mắt của gã,khó được gã còn nhớ rõ Tề Hạ “Sinh hoạt thường thường,không có gì tốt hay không.”

Tề Ninh nói như vậy thực không khách khí,Lý Lượng vẫn điềm tĩnh cười cười “Tề Hạ hẳn sắp lên trung học?”

Tề Ninh qua loa gật đầu, phớt lờ không nói.

Lúc này, Hạ Đông loạng choạng trở lại,mặt vẫn ửng hồng,lôi kéo Tề Ninh muốn đi. Lý Lượng đột nhiên đứng dậy đề tay y,cười nói “Tạ Đông, chúng ta nhiều năm không gặp,sao có thể chỉ một bữa cơm liền tan,không bằng tìm chỗ nào vui chơi đi.”

“Không cần, Tạ Đông say,tôi đưa anh ta về trước.” Tề Ninh đứng lên nâng Tạ Đông dậy, nắm cánh tay y khoát lên vai mình,biểu tình lãnh đạm không thôi.

Lý Lượng này, cậu thật chán ghét.

Nói không nên lời chán ghét.

Cả thân thể Tạ Đông ghé lên người cậu, Tề Ninh cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ. Hình ảnh của Lý Lượng phóng đại trước mắt, miệng không ngừng mở ra khép vào “Tề Ninh, cậu vẫn cao ngạo như trước, trách không được khiến người ta vừa yêu vừa hận.”

Tề Ninh lắc đầu, ý thức chậm rãi tan rã.

Đặt Tạ Đông lên ghế, Tề Ninh xoay người chạy vào toilet, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, cậu cắn răng cố gắng bước đi, nói không chừng rửa mặt xong sẽ thanh tỉnh không ít. Toilet trong Caesar được trang hoàng xa xỉ như vẻ bề ngoài của nó, có thể lớn bằng phòng khách của một gia đình. Hai tay chống lên bồn rửa mặt, nhìn vào chính mình trong gương, đôi mắt phấp phồng, ánh mắt vô thần, húng một vốc nước rửa mặt, không có tác dụng gì.

Cửa toilet đột nhiên mở ra, Tề Ninh quay đầu, mơ hồ nhìn thấy Lý Lượng đi đến.

Trên mặt gã không hề mang nụ cười ôn hòa, đứng dưới ánh đèn có vẻ phá lệ dữ tợn.

“Tề Ninh, có biết anh muốn em bao lâu rồi không?” Lý Lượng tới gần, ngón tay nâng cằm đối phương. Nhìn hai mắt thiếu niên sưng mù đầm lệ, khiến dục vọng trong cơ thể gã tăng vọt, thậm chí hung hăng xâm phạm cùng chà đạp mới có thể bình ổn ngọn lửa trong lòng.

Tề Ninh muốn giãy dụa, nhưng tay chân lại không có khí lực, chỉ có thể mềm mềm nói “Người cho ta... ăn cái gì?”

“Ha ha, ăn cái gì? Tất nhiên là thứ khiến em toàn thân yếu đuối vô lực.” Lý Lượng kề sát vào cậu, dưới ngọn đèn khuôn mặt tinh xảo của Tề Ninh càng phát ra mỹ lệ, bộ dáng mềm mại vô lực thực dễ dàng gợi lên thú tính trong lòng gã, thậm chí lập tức giữ lấy người trước mắt, hung hăng xâm phạm thân thể.

Gã thích Tề Ninh từ lâu, chỉ là khi đó đồng tính luyến ái quá mức kinh dị, khiến gã hoảng hốt xuất ngoại. Trong mấy năm bên ba nước ngoài, gã dần dần tiếp thu tính hướng của mình, khát vọng đối với Tề Ninh tăng dần theo năm tháng, càng ngày càng cuồng liệt, vì thế liền có buổi họp mặt ngày hôm nay.

Tề Ninh cảm giác ý thức dần dần tan biến, cậu cắn chặt môi, muốn dùng đau đớn giữ cho bản thân tỉnh táo. Lý Lượng dễ dàng nhìn thấu ý đồ của cậu, vươn tay cạy mở khớp hàm Tề Ninh, đưa môi qua.

15. Chương 14

Ngọn đèn trên đỉnh đầu không quá cường liệt, phát ra ánh sáng nhu hòa. Tề Ninh liếc mắt chống đẩy người đàn ông đang ép lên người mình, nhưng vô dụng. Cậu thực hối hận, lúc này đồng ý uống ly rượu Lý Lượng đưa. Nếu cậu biết gã có ý đồ như vậy, đánh chết cậu cũng không uống. Chính là Lý Lượng che giấu quá sâu, cho dù cực kì cẩn thận cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi cái bẫy của đối phương.

Thời gian phẳng phất như trở về mười năm trước, cậu còn là thiếu niên mười bảy tuổi.

Tề Ninh thanh tú tinh thuần.

Những kẻ đó cuồng tiểu tiện vào cơ thể cậu, tiếng vải vóc rách bén nhộn vang lên, linh hồn cũng theo đó mà tiêu tán.

Cậu là Tề Ninh, vô luận mười bảy tuổi hay hai mươi bảy tuổi. Vận mệnh cơ hồ không tính toán buông tha cho cậu. Tề Ninh biết rõ chuyện kế tiếp sắp phát sinh, mãnh liệt muốn né tránh nhưng lại bất lực.

Ý thức càng ngày càng hỗn loạn, cảm giác đầu lưỡi Lý Lượng đang tiến vào miệng mình, ghé tởm đến mức dạ dày không ngừng quay cuồng.

Cứ tưởng trọng sinh rồi có thể xoay chuyển mọi thứ, nào biết, cuối cùng vẫn không ngoài cái này.

Tề Ninh không chống cự nữa, hai tay mềm nhũn vô lực đặt lên sàn nhà băng lãnh. Lý Lượng neho mắt nhìn cậu nhắm chặt hai mắt, hàng mi khê run rẩy tựa như hai cánh bướm mĩ lệ vô cùng, môi bị cắn phá, để lại dấu răng rất sâu. Tròng lòng Lý Lượng càng đặc ý, tầm mắt âm u vài phần. Tề Ninh phát hiện quần áo đang bị thô lỗ kéo lên, trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt của Âu Dương Duệ, trầm tĩnh lại u nhã, một người đứng ở nơi rất cao rất xa, cao đến mức ngửa đầu vẫn không thể nhìn rõ, xa đến mức có cố gắng như thế nào cũng không thể với tới. Một người như vậy, giờ phút này lại trở thành chấp niệm mãnh liệt trong lòng Tề Ninh. Đang lúc xuất thần, cửa toilet chợt mở ra, Lý Lượng hoảng hốt quay đầu bắt gặp hai người đàn ông xa lạ đang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn qua, gã vội vàng nâng Tề Ninh dậy, ngược lưng cười nói “Người anh em của tôi uống quá chén, cứng rắn đòi ngủ dưới sàn, a... Ha ha.” Vừa nói vừa đỡ Tề Ninh ra ngoài.

Bên ngoài huyền não không giảm, theo thời gian trôi qua, người ngược lại nhiều hơn vừa rồi.

Lý Lượng nhìn Tạ Đông say không biết gì đang chờ người cách đó không xa, không chút do dự ôm Tề Ninh rời đi.

Toilet cách thang máy một đoạn ngắn, hành lang rộng mở rực rỡ ánh đèn, ánh sáng chiếu xuống tô điểm cho tấm thảm dưới chân càng thêm mĩ lệ tinh quang. Lý Lượng bình tĩnh tiến về phía trước, cảm giác người trong lòng khê giãy dụa, gã nghiêng mặt, đặc ý cười, Tề Ninh, cuối cùng em cũng thuộc về anh!

“Tề Ninh?” Một giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên, Lý Lượng giật mình hồi thần, trước mắt bỗng dưng xuất hiện vài người.

Người đàn ông cầm đầu mang theo gương mặt anh tuấn, hai hàng lông mày xinh đẹp khê nhíu lại, con ngươi đen thẳm nhìn chằm chằm không chớp mắt Tề Ninh trong lòng gã. Hai người đàn ông đứng hai bên đồng dạng cao lớn, đều là một bộ tinh anh lịch lãm. Lý Lượng nhìn ba người, lập tức tìm được kẻ ứng đối, cười nói “Các vị nhận thức Tề Ninh sao? Tôi là bạn của cậu ấy, từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Tôi vừa về nước, hôm nay mời cậu ấy cùng Đông Tử tới đây thay tôi đón gió tẩy trần, nào biết từ lượng Tề Ninh không tốt uống mấy chén đã say. Hiện tại tôi đang chuẩn bị đưa cậu ấy về, các vị cũng đến đây dùng cơm? Vậy tôi đây không quấy rầy nữa, chúc ngon miệng.”

Lý Lượng đang muốn ôm Tề Ninh ra ngoài, lại bị người đàn ông đứng giữa thân thủ ngăn trở.

Người nọ nhìn gã, thần nhiên mỉm cười “Xin hỏi Tạ Đông đâu rồi?” Ngữ khí không nhanh không chậm, đôi mắt trầm tĩnh như nước. Trong lòng Lý Lượng lập tức hốt hoảng, trực giác cho thấy người này không đơn giản.

“Anh... anh ta cũng say rồi, còn ngồi tại bàn, tôi định đưa Tề Ninh về xong sẽ đưa anh ta về.”

“Vậy sao? Tề Ninh và Tạ Đông cách nhau không xa, không bằng ngài cùng đưa hai người bọn trở về, để Tạ Đông một mình ở đây chung quy không tốt.” Người nọ vẫn như cũ ung dung mở miệng, hai tay tùy ý cắm vào túi quần, nụ cười bên môi lại khiến người ta không khỏi kinh sợ.

Lý Lượng khựng một chút, dần dần trấn định “Nhà Tề Ninh gần nhất, cho nên tôi tính toán trước đưa cậu ấy về rồi đón Tạ Đông. Hơn nữa bàn chúng tôi còn có vài người, Tạ Đông ở đây không sao cả.”

Người nọ không nói gì gật gật đầu, Lý Định vừa định thả lỏng, lại nghe đối phương mở miệng “Tề Ninh chuyển nhà rồi, ngài đây hẳn chưa biết? Như vậy đi, chuyện đưa cậu ấy về cứ để tôi lo.” Còn chưa dứt lời đã vươn cánh tay thon dài qua, Lý Lượng khê lui về sau hai bước, tránh đi đối phương, vừa định mở miệng, thiếu niên trong lòng đột nhiên lên tiếng “Âu... Âu Dương... Duệ.” Giọng khiếp nhược yếu ớt, dưới hành lang im ắng đặc biệt rõ ràng.

Tề Ninh vừa nói xong, mấy người không khỏi sửng sốt, thanh âm mang theo nồng đậm quần bách lại nói không nên lời quẩn rũ mê loạn.

Con ngươi đen lập tức âm trầm, Âu Dương Duệ tiến lên cướp Tề Ninh ôm vào ngực. Lý Lượng chưa kịp kháng nghị đã bị người đàn ông bên phải Âu Dương Duệ tóm lấy bả vai “Tiên sinh, đã trễ thế này, nếu ngài không ngại theo chúng tôi đến cục cảnh sát một chuyến.”

Thân thể Lý Lượng cứng đờ, miễn cưỡng nói “Không cần, tôi đột nhiên có chút việc, đi trước.” Nói xong không chờ mấy người Âu Dương Duệ phản ứng đã bỏ chạy.

Người đàn ông bên trái muốn đuổi theo,Ấu Dương Duệ lại thần nhiên nói “Không cần đuổi theo,tôi biết gã ở đâu.”

—”Tề Ninh khẳng định bị chuốc thuốc,hiện tại không bắt gã sẽ không còn cơ hội.” Người nói chuyện là Tiêu Ngôn,hắn bình thường luôn một bộ cà lơ cả phát,giờ phút này hắc mặt, hỏa khí tích tụ trong lòng không chỗ phát tiết,đặc biệt thời điểm nhìn người đàn ông tóc đỏ ngã trên bàn rượu, tức giận đến mức mặt đều tái xanh.

Ấu Dương Duệ không để ý tới bọn họ, vội vàng phân phó Tiêu Ngôn cùng Tiểu Kỳ đưa Tạ Đông về, liền ôm người trong lòng tiến vào thang máy.

Từ tầng mười sáu xuống lầu một,Lý Lượng sớm không thấy. Ấu Dương Duệ ra cửa,nhân viên công tác đã sớm lấy xe giúp anh, thật cẩn thận đặt Tề Ninh lên xe,lúc này mới vòng qua bên kia vào chỗ ngồi. Ấu Dương Duệ cũng không lập tức khởi động máy,mà xoay người lật lật mí mắt Tề Ninh, nào biết đối phương còn chưa hoàn toàn hôn mê, đôi mắt mở ra một chút, mơ hồ thấy đó là anh mới an tâm ngủ.

Ấu Dương Duệ vô thanh cười cười,lập tức thay cậu thắt dây an toàn, hướng về phía phố xá tấp nập.

Thứ Lý Lượng dùng chỉ là thuốc mê bình thường, được kết luận sau khi quan sát Tề Ninh nằm trên giường hai giờ nhưng vẫn không có phản ứng gì. Ấu Dương Duệ ngồi bên giường,thay Tề Ninh lau mặt,trừ bỏ khe nhú mày mê mang, Tề Ninh hoàn toàn không có bất cứ chỗ nào khác thường. Ấu Dương Duệ thần thờ nhìn cậu thật lâu,thẳng đến khi chuông điện thoại vang lên, anh cầm di động đi ra phòng ngủ,cửa đóng lại, bên trong một mảnh yên tĩnh.

Thiếu niên trên giường khẽ mở mắt, tầm mắt dưới ánh sáng mỏng manh có vẻ mờ mịt, một hồi lâu mới hoàn toàn tỉnh táo.

Cậu lại được Ấu Dương Duệ cứu lần nữa.

Lần đầu tiên là lúc Tề Hạ bị Lý Phong bắt, trên đường từ trường học đuổi qua liền gặp anh, người nọ lẳng lẳng ngồi trong xe,đối với sự xâm nhập bất ngờ của cậu không chút bất mãn,ngược lại tốt bụng cho cậu mượn di động riêng của mình, cũng không sợ cậu rập tâm bắt lương đánh cắp cơ mật của thị trưởng.

Lúc này đây,vẫn như vậy.

Kỳ thật Ấu Dương Duệ hoàn toàn có thể mặc kệ cậu,vì cậu kết thù kết oán với bọn người đó không phải là hành động sáng suốt. Xuất hiện thường xuyên trên TV, áp phích đại chúng, hình ảnh của Ấu Dương Duệ càng là đề tài nổi bật, hấp dẫn hơn cả các ngôi sao, anh tuấn, trầm ổn, cơ trí.

Cho nên, Lý Lượng nhận thức anh tự nhiên là chuyện quá đổi bình thường.

Nếu Lý Lượng có gan bỏ thuốc vào rượu, vậy rất khó cam đoan gã sẽ không ngấm ám toán.

Người bạn đơn thuần ngày xưa nay lại trở nên âm hiểm, gương mặt gã hòa lẫn với đám người từng xâm phạm cậu, bàn tay đột nhiên siết chặt Tề Ninh bật dậy, nhảy khỏi giường, thẳng tắp xông ra ngoài.

16. Chương 15

Ấu Dương Duệ đứng trước cửa sổ chấm đất phòng khách nói chuyện điện thoại,vừa nghe tiếng cửa mở liền quay đầu lại,lập tức bắt gặp một bóng người từ trong phòng vọt ra. Anh bước đi qua,ấn chốt trên tường bật đèn. Dưới ánh sáng của ngọn đèn,sắc mặt Tề Ninh tái nhợt như tờ giấy,Ấu Dương Duệ giữ chặt cánh tay cậu,thanh âm có chút nôn nóng “Làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Tề Ninh nhìn anh, gian nan gằn từng chữ “Toilet ở đâu?”

Trong mắt Tề Ninh giao tạp quá nhiều cảm xúc,Ấu Dương Duệ nhìn ngây người,sao đó nhẹ nhàng dắt tay cậu hướng tới toilet. Tề Ninh cơ hồ phóng vào,dùng sức văng vói nước,tiếng nước ào ào vang lên trong gian phòng yên tĩnh. Tề Ninh lấy tay hứng nước súc miệng,liên tục vài lần vẫn chưa dừng lại.

Thấy vậy, ánh mắt Âu Dương Duệ tối sầm,ngữ khí mềm nhẹ như cũ “Người kia hôn em?”

Nghe anh nói, thân thể Tề Ninh lập tức cứng đờ,ngay cả dững khí ngẩng đầu cũng không có,chỉ có thể chống tay lên bồn thở dài.

Âu Dương Duệ xuất hiện một khắc kia, cậu biết rõ bản thân mình kinh hãi. Trái tim tràn ngập một loại cảm xúc ngọt ngào, phẳng như như có rất nhiều bong bóng bay trong căn phòng trống, nghiêng ngả lão đảo muốn thoát ra,loại cảm xúc này xa lạ lại mạc danh kì diệu quen thuộc. Người nọ cố ý muốn đưa cậu về, cố ý muốn cướp cậu khỏi tay Lý Lượng,người nọ...thế nhưng ngay cả giọng nói cũng có thể khiến cậu say mê.

Tề Ninh rõ ràng ý thức được, cậu xong rồi.

Cậu ngẩng đầu nhìn tấm gương gắn trên tường,người trong gương hai má ửng hồng,gương mặt trẻ hơn mười tuổi tràn đầy cảm xúc,nhiều đến mức chính cậu đều cảm thấy bất khả tư nghị. Tề Ninh cứ tưởng cả đời này cậu đã bình lặng như nước, gợn sóng không sợ hãi.

Một người đàn ông 27 tuổi từng trải qua quá nhiều biến cố trong cuộc đời sẽ không còn tinh lực để yêu thương,quả nhiên cậu có chút coi thường mình.

—”Làm sao vậy?” Âu Dương Duệ nhìn Tề Ninh nghiêng mặt mỉm cười,nhìn không được hỏi

Tề Ninh quay đầu nhìn anh,trấn định không biết nên nói gì,thật lâu sau mới nghe thấy giọng nói mềm mại của mình vang lên “Chuyện hôm nay cảm ơn ngài.”

Về mặt Âu Dương Duệ trong bóng tối chuyển biến không ngừng, hồi sau mới mở miệng “Sao cậu lại ở đó? Người đàn ông kia là ai?”

Xấu hổ xoay đi, Tề Ninh không biết có nên nói cho đối phương chính mình bởi vì nhất thời bất cẩn nên mới gây qua hậu quả như vậy,còn chưa kịp nghĩ ra câu trả lời,Âu Dương lại nói “Người kia kêu Lý Lượng đúng không? Gã nói là bạn từ nhỏ với cậu?”

—”Chuyện trước đây tôi không nhớ rõ,chỉ biết hồi xưa từng đá cầu chung.” Tề Ninh gục đầu thành thật trả lời,cậu lúc này mới ý thức được bản thân đang đứng cạnh bồn tắm. Chung quanh căn những hình vuông nhỏ,mặt trên còn khắc một đóa hoa mẫu đơn mĩ lệ,cách đó không xa là hai song cửa sổ, an tĩnh có thể nghe thấy tiếng người cùng còi xe inh ỏi.

Tề Ninh cảm thấy không được tự nhiên, bên tai văng vẳng thanh âm của Âu Dương Duệ “Lần sau chú ý một chút,lòng người khó dò.”

—Vâng.

Theo toilet đi ra, Tề Ninh mới có cơ hội đánh giá căn phòng. Nơi này hẳn là nhà của Âu Dương Duệ,từ cách trang hoàng đến bố cục sắp xếp có thể nhìn ra chủ nhân là người rõ ràng, dứt khoát. Duy độc bức tranh lớn chiếm hơn nửa bức tường có vẻ xa xỉ, các món đồ khác đều khá bình thường.

Tề Ninh nhìn bức tranh không khỏi thân thiết. Trước khi cha mẹ qua đời, cậu có tham gia một lớp mỹ thuật,cậu trời sinh rất mẫn cảm với màu sắc,cho nên rảnh rỗi liền luyện tập một chút. Từ phác họa đến chọn màu rồi hoàn chỉnh bức tranh,nếu không phải gặp chuyện không may, Tề Ninh nghĩ cậu thật sự có khả năng không chút do dự theo đuổi con đường hội họa,cứ như vậy chậm rãi già đi.

—”Cậu cũng thích tranh sao?” Âu Dương Duệ đột nhiên lên tiếng,Tề Ninh quay đầu phát hiện nụ cười thần nhiên trên mặt anh,tiếp nhận cái ly đối phương đưa “Lúc trước có học qua.”

—A? Khi nào?

Tề Ninh cẩn thận nghĩ nghĩ “Khoảng ba bốn năm trước.”

Đúng vậy,cha mẹ qua đời cách đây ba năm,thời gian trôi đi bất giác lại vòng trở về, Tề Ninh nhớ tới là chuyện của mười năm trước, hiện tại mới nhận ra cha mẹ vừa đi không lâu.

—”Bây giờ muốn học vẫn còn kịp.” Âu Dương giơ tay nhấp ngụm cà phê,trong không khí thoang thoảng mùi cà phê thơm ngào ngạt,Tề Ninh nhìn nhìn ly sữa trong tay mình,sau đó quyết đoán lấy đi tách cà phê trong tay Âu Dương Duệ “Buổi tối không nên uống cà phê.”

Âu Dương Duệ nhìn cậu cười, nghe lời cảm ly sữa của Tề Ninh uống một ngụm.

Chuyện này vốn rất bình thường, chỉ là ý cười trên môi Âu Dương Duệ khiến nó trở nên ái muội.

__”Tranh là bạn tặng ngài sao?” Biểu tình trên mặt đối phương làm cho Tề Ninh cảm thấy thất thố, đành bối rối lảng sang chuyện khác.

Âu Dương Duệ cảm ly sữa, không đáp hỏi lại “Cậu cảm thấy bức tranh này thế nào?”

Tề Ninh cẩn thận ngắm trong chốc lát “Nói thực, bức tranh mang theo phong cách mạnh mẽ, màu sắc táo bạo, là một tác phẩm xuất sắc, nhưng..” Nói tới đây Tề Ninh nhìn nhìn Âu Dương đứng bên cạnh, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, thần sắc trong mắt tựa hồ như đang cổ vũ, vì thế cậu tiếp tục nói “Nắm bắt chi tiết chưa đúng chỗ, còn có tình cảm trong bức tranh quá thâm trầm, không dễ cảm nhận, vì thế nhìn qua có vẻ đơn điệu, một tác phẩm tốt phải để người xem cảm thụ được tình cảm và ngôn ngữ truyền tải, bất quá tôi vẫn rất thích bức họa này, nói vậy họa sĩ hẳn là một người đàn ông thâm trầm nội liễm.”

Âu Dương Duệ nhú mày “Cậu xác định là nam?”

__”Tất nhiên là nam, cho dù tác phong có sang sảng thế nào thì phụ nữ vẫn luôn có một mặt nhẵn nhụi, chi tiết trong bức tranh đều có vẻ khô ráp, cho nên...” Tề Ninh không nói nữa, bởi vì cậu đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng “A, đúng rồi! Tạ Đông còn đang ở khách sạn Caesar a!”

__”Tiêu Ngôn đưa cậu ta về nhà rồi.” Âu Dương Duệ bình tĩnh đáp, ánh mắt nhìn chằm chằm Tề Ninh

__”Ừm, vậy thì tốt rồi.

Trong ấn tượng của Tề Ninh, Tiêu Ngôn tuy rất nguy hiểm, nhưng, Tạ Đông cũng không phải đèn cạn dầu, cho nên, hai người này ở chung hẳn sẽ không phát sinh chuyện gì.

Chính là Tề Ninh không nghĩ tới, Tạ Đông còn đang say, nếu Tiêu Ngôn muốn làm gì y, vậy không phải chỉ có thể thúc thủ chịu trời ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Đồng hồ treo tường điểm mười giờ, Tề Ninh đứng dậy chuẩn bị ra về, lập tức bị Âu Dương Duệ giữ chặt cánh tay “Đêm nay ngủ lại đây đi, quá muộn trở về không an toàn.”

__Tề Hạ còn đang ở nhà chờ tôi.

Âu Dương Duệ không thuyết phục được, đành đứng dậy theo “Tôi đưa cậu về.”

__Không cần, ngài đưa tôi về nhà không phải càng phiền toái sao?

17. Chương 16

Âu Dương Duệ chỉ dùng hành động biểu đạt ý tứ của mình, Tề Ninh nhìn theo thân ảnh đã đi ra cửa, khẽ nhếch môi.

Ngồi trên xe, nhìn cảnh sắc quen thuộc ven đường, Tề Ninh mới giật mình nhận ra nhà Âu Dương Duệ cách nhà mình gần như vậy. Cậu kinh ngạc nhìn người đàn ông đang lái xe bên cạnh “Sao ngài lại ở nơi này?”

Gần đây phần lớn đều là những toà nhà cũ, tuy rằng niên đại không lâu, nhưng đường đường là thị trường một thành phố lại sống ở nơi cách trung tâm nửa giờ đi xe thật làm người ta ngoài ý muốn. Âu Dương một tay nắm tay lái, tay kia chống lên cửa xe, quay đầu nhìn Tề Ninh “Chẳng lẽ cậu nghĩ tôi phải sống trong toà nhà chính phủ mới hợp lý?”

À....

Tề Ninh sững sốt, lập tức cười nói “Lấy tính cách làm việc liều mạng của ngài, sống trong toà nhà chính phủ cũng không có gì là lạ.”

Trong mắt Âu Dương Duệ phảng phất như có cái gì chợt lóe qua, nhưng nhanh chóng biến mất trong biển ngân hà hắc ám.

—”Hôm nay ngài như thế nào cũng tại Caesar?” Không gian chật hẹp khiến Tề Ninh có chút không tự nhiên, nhin không được lảng sang chuyện khác.

—Ăn cơm cùng Tiêu Ngôn và Tiểu Kỳ.

Tề Ninh gật đầu không nói, Tiêu Ngôn cậu biết, còn Tiểu Kỳ...chưa từng nghe qua, chẳng lẽ là trợ lý của Âu Dương Duệ?

—”Cậu ra là người phát ngôn cho chính phủ, tương đương với trợ lý của tôi.” Âu Dương Duệ gặp Tề Ninh trầm tư, mỉm cười giải thích. Tề Ninh ừ một tiếng, thì ra là như vậy.

Chỉ là “Quan hệ giữa các ngài có vẻ rất tốt.” Không thì làm sao lại dùng cơm chung?

Thị trưởng đại nhân cùng ăn cơm với cấp dưới trừ bỏ ngoại giao ra, thời gian cá nhân hẳn không phát sinh chuyện như vậy, ngoài nguyên nhân này ra, Tề Ninh không nghĩ ra lý do nào khác.

Âu Dương Duệ nhướn mày nhìn cậu, tiểu ý bên môi mở rộng “Đúng vậy, bạn khá thân.”

—Ừm.

Không hiểu có phải là do tâm lý ảnh hưởng, hiện tại vô luận như thế nào đều không tự chủ phát triển theo phương hướng kia.

Tề Ninh lắc lắc đầu, không thể nào.

Âu Dương Duệ chắc chắn là thắng!

Tiêu Ngôn chắc chắn cũng là thắng!

Vị Tiểu Kỳ chưa biết mặt kia càng là thắng!!!

Đang nghiêm túc làm công tác tư tưởng cho bản thân, Âu Dương Duệ đột nhiên lên tiếng “Tề Ninh, vẫn không tính toán ra Bắc sao?”

Tề Ninh hồi thần, hai mắt chầm chầm kính chắn gió trước mặt, giọt nước đánh tí tách trên mặt, dần dần lan rộng, thì ra không biết từ khi nào bầu trời bắt đầu đổ mưa “Không biết.” Câu trả lời xa xa tách biệt với ước nguyện ban đầu của cậu, Tề Ninh nguyên bản tính toán vô luận như thế nào cũng sẽ bám chặt nơi này, không tách khỏi Tề Hạ, nhưng hiện tại tâm lý cậu đang bắt đầu dao động. Tại đây, vào một tối nào đó, nhìn Âu Dương Duệ rời đi trước mắt, liền không còn kiên định.

Cảm nhận bàn tay người nào đó đột nhiên đặt trên đầu, nghe thấy Âu Dương Duệ nói “Nếu không muốn thì không cần đi nữa, kì thật T Đại không sai, làm theo trái tim mạch bảo là được.”

Tề Ninh kinh ngạc ngẩng đầu, thẳng tắp rơi vào ôn nhu trong mắt anh, cảm thấy ngực bên trái hoảng hốt không thôi, phảng phất như giấy tiếp theo sẽ phá thít xông ra ngoài. Tề Ninh khẽ mím môi, một lát sau mới chậm rãi nói “Thời điểm cha mẹ mất, Tề Hạ chỉ mới 12 tuổi. Khi đó, chuyện nó thích làm nhất chính là mỗi ngày ăn mặc thật xinh đẹp đến trường. Tối về lại có gia đình chờ nó, tôi rất thương nó, tôi không dám tưởng tượng nếu thế giới không có nó tôi sẽ như thế nào. Cha mẹ đi rồi, nó là người thân duy nhất của tôi, cho nên, vô luận ra sao tôi cũng không muốn bỏ lại nó một mình.”

Tề Hạ trong ký ức, sạch sẽ thoải mái, khi chết lại tái nhợt vô hồn, cho dù hiện tại mỗi lần nhớ đến trái tim đều ần ần đau đớn.

Nơi có Tề Hạ mới là nhà của cậu, vì vậy, cậu nhất định không đi đâu cả.

Âu Dương Duệ trầm ngâm một lát, nói “Tề Ninh, cậu phải vì mình mà sống, Tề Hạ có chính sinh hoạt của mình. Cậu chỉ là trạm dừng chân cho đến khi cánh cửa con bé cứng cáp thôi.”

—”Tôi biết.” Tề Ninh tựa đầu qua, ánh sáng trong mắt dần dần mờ hồ “Nó là em gái tôi, chỉ cần nó tốt, tôi không cầu gì thêm.”

Có lẽ bị sự trầm trọng trong lời nói của Tề Ninh làm giật mình, Âu Dương Duệ thật lâu sau đều không mở miệng, thẳng đến khi cánh cửa gỗ màu đỏ xuất hiện trước tầm mắt, Âu Dương Duệ mới thản nhiên nói “Vô luận như thế nào, làm theo tâm ý của mình thì tốt rồi.”

— “Vâng.” Tề Ninh không dám nhìn anh, gục đầu đáp. Cơn mưa bên ngoài tựa hồ càng thêm nặng hạt, đánh lên nóc nhà âm âm vang. Tề Ninh đẩy cửa xuống xe, cánh tay lại bị người giữ chặt. Âu Dương Duệ từ ghế sau cầm một cây dù đưa cho cậu “Đừng để bị cảm.”

Đó là một cây dù công chúa vàng óng, gấp chỉnh tề, có thể thấy được những điểm tròn màu trắng khả ái. Tề Ninh cầm chỉ thấy phồng tay, không chút suy nghĩ trả lại cho thị trưởng đại nhân “Không cần, chút mưa như vậy không sao cả.” Nói xong liền mở cửa xuống xe.

Âu Dương Duệ nhìn Tề Ninh giống như con mèo nhỏ vội vã chạy đến cửa lớn, chiếc áo thun trắng trên người ướt đầm, giờ phút này gắt gao dán vào da thịt, lộ ra thân thể gầy yếu bên trong. Tề Ninh đang chỉnh lại quần áo trên người, chợt nghe tiếng vang lập tức ngẩng đầu nhìn, xuyên qua không khí chạm vào tầm mắt của Âu Dương Duệ. Tiếng mưa bốn phía tựa hồ hoàn toàn tiêu thất, trong lỗ tai vắng vắng nhịp đập con tim cùng hô hấp, Tề Ninh chỉ có thể kiên trì vài giây liền bối rối tránh đi, tiếp đó mở cửa vào nhà.

Âu Dương Duệ đưa tay bỏ cây dù ra sau, mang theo tâm tình vui sướng quay đầu rời đi.

Tề Hạ đã ngủ, chỉ chừa lại ngọn đèn nhỏ trong phòng cho cậu. Tề Ninh cởi quần áo ướt sũng ra, cầm bộ áo ngủ vào phòng tắm. So với nhà Âu Dương Duệ, phòng tắm trong ngôi tứ hợp viên nhỏ này trông có vẻ đơn sơ hơn nhiều. Tề Ninh đứng dưới vòi sen, khuynh người về phía trước, tựa trán lên vách tường lạnh lẽo, trong đầu tự động hồi tưởng lại hình ảnh bồn tắm lớn trong nhà Âu Dương Duệ.

Âu Dương Duệ hẳn không còn độc thân.

Ít nhất, một người đàn ông vĩ đại nhiều tiền như vậy, không có khả năng bị vây trong trạng thái cô độc.

Tề Ninh đứng thẳng dậy, liên tục lắc đầu, bọt nước trên tóc nháy mắt bắn ra xung quanh, ướt đầm một góc.

18. Chương 17

Tề Ninh thế nhưng không thể tưởng tượng ra bộ dáng của người sẽ đứng bên cạnh Âu Dương Duệ. Âu Dương Duệ nắm tay người đó, mỉm cười ôn nhu. Chỉ cần chạm đến hình ảnh kia, trái tim giống như bị hàng nghìn hàng vạn con kiến đục khoét chui vào, rất buốt đau đớn.

Quả nhiên, đã luân hãm rồi sao?

Sáng hôm sau, Tề Hạ nhìn thấy anh trai mình trong phòng bếp không khỏi kinh ngạc “Anh Hai, anh không đi làm à?”

Tề Ninh múc trứng chần nước sôi vào đĩa, cười nói “Hôm nay được nghỉ, đợi ăn sáng xong anh em mình ra ngoài mua đồ.”

— “A, quá tốt!” Tề Hạ lập tức cao hứng kêu lên, khó được cơ hội ở chung với anh trai, tự nhiên là ngàn năm một thuở. Bình thường Tề Ninh phải đi làm, cô bận làm bài tập hoặc tới chỗ Bạch Vũ học nấu ăn, vì thế thời gian hai người chân chính sinh hoạt cùng nhau ít đến đáng thương. Tề Hạ giúp anh trai dọn bữa sáng lên bàn, trong lòng âm thầm tính toán lát nữa muốn đi đâu.

Mua đồ tất nhiên phải đi, chính là cả ngày cứ mua này mua nọ thật vô nghĩa.

Tề Hạ đảo mắt hai vòng, lập tức có chủ ý

Lúc ra cửa, Tề Hạ kéo tay anh trai “Anh hai, không phải anh giúp em chuyển sang trường trung học Đức Xuyên sao? Không bằng anh dẫn em đi tham quan, coi như làm quen trước khi nhập học.”

Tề Ninh nghĩ nghĩ, vui vẻ đáp ứng

Lúc chuyển trường cho Tề Hạ, cậu chỉ thông báo với cô một tiếng, càng không đưa cô tới xem ngôi trường này, vậy thừa dịp hôm nay tham quan một chút.

Ngồi xe buýt đến Đức Xuyên chỉ mất mười phút, thời điểm đứng trước cổng trường, Tề Hạ nhìn không được kinh hãi.

Trường học anh trai chọn thay cô quả nhiên không tầm thường a. Tuy so ra vẫn kém Lan Anh, bất quá tương đối không tồi.

Học sinh đều nghỉ hè, trong trường trừ bỏ bác bảo vệ ra không còn ai khác. Bác bảo vệ lần trước gặp qua Tề Ninh, lại biết đây là học sinh duy nhất thi đậu Bắc Đại của thành phố trong năm nay, tự nhiên ấn tượng càng thêm khác sâu. Vì thế chờ Tề Ninh vừa nói ra mục đích của chuyến thăm, lập tức cười tủm tỉm cho vào.

Từ cổng lớn vào trong, hàng cây hai bên xanh um tươi tốt, hoa trong khuôn viên kiêu diễm ướm át. Đá lát dưới chân chạy dài vào sảnh chính, sân thể dục nhân tạo dưới ánh mặt trời buổi sớm ánh lên sắc xanh nhạt mượt mà. Tề Hạ hưng phấn nhìn đông nhìn tây, Tề Ninh gặp vẻ mặt vui sướng của cô nhìn không được nở nụ cười.

Tầm mắt đột nhiên lướt ngang qua sân thể dục, ngày đó, cậu và Âu Dương Duệ cũng ở chỗ này.

Anh mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, tóc đen được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, thời điểm đi cùng Tiêu Ngôn biểu tình trên mặt vô cùng nghiêm túc phẳng phất như đang tự hỏi một vấn đề cực kì hệ trọng. Sau đó, anh bỗng ngẩng đầu lên, liền phát hiện ra cậu. Lúc ấy, trong mắt Âu Dương Duệ dường như có gì đó chợt lóe qua, tuy rằng cách nhau rất xa, nhưng Tề Ninh rõ ràng cảm nhận được, nó là cái gì, cậu không thể hiểu hết.

__ Anh hai, anh chuẩn bị chừng nào đi Bắc Kinh?

Tề Hạ đẩy cậu vài lần, thanh âm dần dần phóng đại, Tề Ninh hồi thần, qua một lúc lâu mới hiểu lời Tề Hạ nói “Em hy vọng anh đi Bắc Kinh sao?”

__ Dương nhiên rồi!

Tề Ninh nhìn khuôn mặt mỹ lệ của cô, bất đắc dĩ nói “Đứa ngốc, nếu anh đi em làm sao bây giờ?”

__ “Anh Hai, em đã mười lăm, không cần anh lo lắng mỗi ngày nữa. Tên khốn Lý Phong kia cũng xuất ngoại, còn ai dám bắt em đây.” Thời điểm Tề Hạ nói chuyện, đầu khẽ nâng lên, tựa như cô công chúa kiêu ngạo làm người ta mê muội.

Tề Ninh kéo cô vào lòng, gắt gao ôm chặt.

Ánh nắng rực rỡ xuyên qua kẽ lá chiếu vào hai người, y hi có thể cảm nhận được hương vị ngọt ngào hạnh phúc.

Tham quan trường trung học Đức Xuyên xong, hai người chuyển sang một siêu thị lớn mua sắm đồ dùng hằng ngày. Nhét đầy hai gói to, Tề Hạ cứng rắn đòi xách phụ lại bị Tề Ninh cười cự tuyệt.

Lúc sắp về đến nhà, rất xa liền phát hiện một thân ảnh đang cuộn tròn trong góc trước cửa nhà, kết hợp với cây cối xung quanh, quả thực hết như chú mèo lạch không tìm thấy nhà.

__ “Hình như là anh Đông.” Tề Hạ nhìn hồi lâu, đưa ra kết luận.

Tề Ninh nhìn thân ảnh Tạ Đông cuộn mình trong góc, cau mày bước nhanh qua, Tạ Đông ngồi xổm nghe thấy tiếng bước chân, từ từ ngửa đầu lên, thần sắc tiêu tụy hiện rõ trên mặt “Anh làm sao vậy?” Tề Ninh hỏi

Tạ Đông không nói lời nào, chỉ chậm rãi đứng dậy, có lẽ bởi vì ngồi quá lâu, hai chân hơi run run. Tề Hạ nhu thuận vội vàng đỡ y vào nhà.

__ “Tới lâu chưa?” Tề Ninh ngồi đối diện Tạ Đông, tổng cảm thấy Tạ Đông hôm nay quá lệ suy sút.

Trên mặt không còn vui đùa, ngược lại xuất hiện vài phần u sầu, khóe miệng vẫn luôn nhếch cao biến mất vô tung, vừa nhìn liền biết trong lòng có tâm sự.

__”Mới thôi.” Tạ Đông cầm ly nước Tề Hạ đưa qua, ngẩng đầu uống một ngụm.

__”Hôm qua Tiêu Ngôn đưa anh về đúng không?” Tề Ninh tiếp tục hỏi, Tạ Đông vừa nghe thấy tên này, hai tay bỗng run lên, lập tức lấy lại bình tĩnh “Ừ.”

__”Tối hôm qua không ngủ ngon sao?”

Tạ Đông nâng mắt nhìn cậu, gật gật đầu.

__”Vậy anh vào phòng tôi ngủ tiếp đi, tôi vừa mua rất nhiều đồ ăn, giữa trưa bảo Tề Hạ làm món ngon cho anh.” Khẩu khí của Tề Ninh giống như đang dỗ trẻ con, bất quá Tạ Đông không hề so đo. Thời điểm nghe thấy hai chữ món ngon, thần sắc u ám cuối cùng tỏa sáng một chút, ngoan ngoãn đứng lên vào phòng ngủ.

Tề Hạ từ phòng bếp đi ra, gặp động tác chậm chạp của Tạ Đông, không khỏi hốt hoảng kêu lên “Anh Đông, chẳng lẽ bị anh thương? Đi đường khập khiễng như vậy?”

__”Không sao cả, tối hôm qua bất cẩn bị ngã thôi.” Tạ Đông trả lời rất tự nhiên, nhưng thân thể vừa mới cứng ngắt một giây vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Tề Ninh. Tề Ninh cau mày không nói, có cái gì đó bỗng vụt qua đầu, mau đến mức không bắt giữ kịp.

Thời điểm Tạ Đông ngủ, Tề Ninh vào xem y một lần. Tạ Đông từ nhỏ bướng bỉnh gây sự, ngay cả ngủ cũng không an phận, thường xuyên để lộ cánh tay căng chân, muốn tìm chỗ đều phải nhìn xuống giường. Tề Ninh sợ y ngủ lại đá chăn nên vào thăm chừng, tuy là mùa hè, nhưng trong phòng Tề Ninh vẫn có chút lạnh lẽo. Vừa vào cửa, ngoài ý muốn bắt gặp tướng ngủ Tạ Đông ngay ngắn chỉnh tề.

Chẳng lẽ nhiều năm không gặp, ngay cả tướng ngủ cũng đổi rồi?”

Tề Ninh mang theo nghi vấn đi đến bên giường, ánh sáng xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào, thẳng tắp đánh lên phần da thịt lỏa lồ bên ngoài của Tạ Đông. Bởi vì say ngủ, áo thun tán loạn cuốn lên bụng, giúp Tề Ninh dễ dàng phát hiện những dấu xanh tím đáng xấu hổ in trên da thịt trắng nõn. Từng mảnh tựa như đóa hoa mai chặt chẽ bám lên bề mặt. Loại tình trạng này, Tề Ninh quá rõ ràng, đám người từng xâm phạm cậu cũng thích dùng sức cắn mút, lưu lại những dấu vết gớm ghiếc trên người cậu.

Dấu hôn trên người Tạ Đông chắc chắn không có khả năng do phụ nữ để lại. Suy nghĩ này khiến Tề Ninh không khỏi nhàu mày.

Cậu nhớ rõ Tạ Đông thích phụ nữ, cậu rất rõ Tạ Đông sau này sẽ cưới vợ sinh con. Cậu càng nhớ nụ cười dịu dàng của người phụ nữ kia cùng vẻ hạnh phúc trên mặt Tạ Đông.

Chẳng lẽ Tạ Đông bị ép?

Tề Ninh ngay lập tức phủ định ý tưởng này, Tề Hạ nói đúng, Lý Phong vừa đi, nơi đây trên cơ bản liền thái bình. Huống chi Tạ Đông nhận thức nhiều quan chức cấp cao như vậy, ai còn dám động thủ trên đầu thái tử?

__”A...Đồ...khốn...” Tạ Đông trên giường đột nhiên xoay người, trong miệng mơ hồ nỉ non, mái tóc màu rượu đỏ đi cùng gối đầu trắng tinh phá lệ chói mắt, tựa hồ gặp phải ác mộng.

Tề Ninh kéo chăn cho y, nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

19. Chương 18

Trong góc sân hẻo lánh có rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ, là do chủ trước của tứ hợp viện gieo trồng. Tề Ninh có đôi khi cũng cảm thấy nghi hoặc, nếu chủ nhà vội vàng rời đi như vậy, vì cái gì thời điểm cậu dọn đến, nhưng đóa hoa này vẫn sống tươi tốt. Bất quá hoàn cảnh tuyệt đẹp, hàng xóm lại hài hòa, quả thật chọn không ra nhược điểm.

Giờ phút này, Tề Ninh đang bưng thau nước tưới cho vài chậu nguyệt quý trong góc tường. Nguyệt quý nở hoa quanh năm, màu sắc đỏ au, có chút giống hoa hồng, nhưng không kiều diễm bằng. Tề Ninh tưới nước xong, ngồi xổm xuống tinh tế thưởng thức cánh hoa, bên trên còn đọng lại vài giọt nước, vừa chạm vào lập tức rơi xuống, dung hòa với bùn đất. Ánh nắng buổi chiều thật gay gắt, người trong viện được gốc đại thụ che chở, dương quang đều bị ngăn cách, làn gió nhẹ nhàng thổi qua, cảm giác vô cùng sảng khoái.

Tề Ninh ngắm hoa trong chốc lát, bỗng nghe thấy thanh âm của Tề Hạ “Anh hai, anh Đông dậy rồi.”

Tạ Đông ngủ một giấc rất dài, khiến cho bữa đại tiệc Tề Hạ cất công chuẩn bị đều nguội lạnh. Tề Ninh vừa vào cửa, bắt gặp Tạ Đông khập khiễng đi ra. Thời điểm nhìn thấy cậu, trên mặt có chút xấu hổ. Tề Ninh xem như không phát hiện, gọi y ăn cơm.

Tạ Đông vốn luôn thích náo nhiệt hôm nay lại im lặng bất thường. Tề Hạ hí mắt vụng trộm nhìn y, cảm thấy anh Đông hôm nay đặc biệt kì quái.

__Anh Đông, anh làm sao vậy? Chẳng lẽ...

__”Tiểu Hạ, em ra ngoài mua chút đồ uống về cho anh Đông đi.” Tề Ninh hợp thời mở miệng đánh gãy cô. Tề Hạ tuy không biết tại sao anh hai muốn đuổi cô đi, nhưng rất nghe lời đứng dậy ra ngoài. Thẳng đến khi thân ảnh Tề Hạ không thấy, Tạ Đông mới chậm chậm thả dưa xuống, nhìn Tề Ninh, chột dạ nói “A Ninh, cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Tề Ninh thu hết vẻ mặt y vào đáy mắt, nhẹ giọng hỏi “Tạ Đông, anh bị cưỡng ép sao?”

Tạ Đông không ngờ cậu sẽ hỏi như vậy, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng thì thào nói “Không phải.”

__”Vậy tốt quá rồi.” Tề Ninh nhẹ nhõm thở ra một hơi, sau đó dường như không có việc gì cười nói “Ăn cơm đi.”

Tạ Đông lẳng lẳng không kịp phản ứng, này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của y. A Ninh không phải nên cực lực ép hỏi vì cái gì lại làm như vậy? Hoặc mắng y có biết sẽ làm hai bác ở nhà thương tâm? Tại sao biểu hiện quá bình tĩnh?

__”A...A Ninh, cậu không muốn hỏi gì nữa sao?” Tạ Đông nhìn Tề Ninh đang ngồi ăn đối diện, không yên hỏi.

Tề Ninh từ bát cơm ngẩng đầu lên, khẽ cười nói “Anh đã hai mươi, tôi nghĩ anh hẳn biết rõ bản thân đang làm gì. Nếu không phải bị ép, chứng tỏ anh nguyện ý, ít nhất cũng không bài xích đối phương, tôi đây còn hỏi gì nữa? Tôi chỉ có chút lo lắng, nếu chú thím biết anh...Sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ lớn tuổi rồi, anh đừng chọc tức bọn họ nữa.”

Tạ Đông ngây ngốc nhìn mỹ thực trước mắt đều không có tâm tình, Tề Ninh này căn bản không phải là kẻ mà y nhận thức từ nhỏ.

A Ninh trong kí ức cũng sẽ nói đừng làm cha mẹ thương tâm, nhưng tuyệt đối không thể lãnh tính như vậy. Vô luận là thị hiếu xã hội hay tư tưởng lý luận, mọi người tương đương bài xích đồng tính yêu nhau, phản ứng đầu tiên của đại đa số người đều là biến thái ghê tởm linh tinh. A Ninh có thể dùng vẻ mặt tươi cười nói với y như vậy, tuyệt không kinh ngạc chuyện y cùng đàn ông làm loạn, cũng không hỏi đối phương là ai, bình tĩnh đối mặt, thật sự không thể tưởng tượng.

Bất quá này đó Tạ Đông chỉ có thể để trong lòng, nếu nói ra không chừng lại nghe A Ninh lải nhải.

Tề Ninh trầm tĩnh xem Tạ Đông, hoàn toàn nhìn ra biến hóa trên mặt đối phương, cuối cùng thăm thở dài một tiếng.

Ký ức mười năm trước bị Tề Ninh chôn giấu đối với cậu hẳn không xem như quá khứ. Bởi vì cậu không tính toán quên đi hoặc xóa bỏ nó. Chỗ được gọi là ngục giam kia tất nhiên đáng sợ, nhưng cũng là nơi dạy cậu được rất nhiều thứ.

Hiện thực, giấc mơ cùng đối mặt.

Tạ Đông cùng đàn ông đã là hiện thực,việc cậu có thể làm là nhẫn nhịn đối mặt. Cậu biết con đường này không dễ đi,chỉ hy vọng Tạ Đông ăn ít khổ,hy vọng người kia có thể tốt với Tạ Đông một chút. Vô luận nam vẫn là nữ,mục tiêu cuối cùng không phải tìm được hạnh phúc sao?

Cho nên, vừa nghĩ như vậy,nam hay nữ trở nên không còn quan trọng nữa.

Ấu Dương Duệ.

Chợt nghĩ tới anh,nếu người kia biết cậu cất giấu tâm tư như thế với mình, không biết có sợ đến mức lập tức quay đầu bỏ chạy?

Tề Ninh ần ần có chút chờ mong phản ứng của đối phương.

Cơm trưa xong cũng đã bốn giờ chiều,Tạ Đông kiên trì muốn về. Tề Hạ muốn ngăn cản y lại anh trai kéo lại “Anh Hai,anh xem anh Đông chắc chắn đang bị thương, mau khuyên anh ấy ở lại nghỉ ngơi đi.” Tề Hạ nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh trai, cảm thấy không thể hiểu nổi,chuyện anh Đông bị thương không phải đã quá rõ ràng sao?

__”Để anh đưa anh ấy về.” Tề Ninh đẩy em gái vào phòng bếp,ra ngoài đuổi theo Tạ Đông.

Tạ Đông đã chạy tới cửa lớn,gốc cây đại thụ xanh ngát cành lá xum xuê không biết đang ghé tai thì thầm cái gì,dương quang xuyên qua kẽ lá, tạo nên những vệt sáng loang lổ trên mặt đất, Tề Ninh đứng bên cạnh y,nhẹ giọng nói “Trở về hảo hảo nghỉ ngơi,hai ngày này đừng ra ngoài.”

__”Ừ.” Tạ Đông cúi đầu rầu rĩ đáp,mái tóc màu rượu đỏ bị ánh dương quang chiếu rọi phát ra nhan sắc cực kì chói mắt,một tầng một tầng bày trước mặt,Tề Ninh khẽ nheo mắt lại,vươn tay nắm vai y “Đừng vì chuyện này mà nhọc lòng,vô luận anh lựa chọn cuộc sống như thế nào,tôi đều ủng hộ anh.”

Đối với Tạ Đông mà nói,những lời này xem động viên lớn nhất,khuôn mặt vẫn buồn rười rượi cuối cùng cũng lộ ra nụ cười quen thuộc, càng thêm sáng rọi.

__Chính là, nhìn người phải mở to mắt,tôi không hy vọng lần đầu tiên của huynh đệ mình đã bị người ta lừa.

__”Ai dám gạt tôi a!” Tạ Đông lập tức phản bác

Tề Ninh miễn cưỡng tà tà liếc y, lạnh lạnh mở miệng “Lời này làm kẻ nằm dưới không có tư cách nói.”

Tạ Đông ngoan ngoãn cầm miệng.

__”A Ninh, cậu không hỏi người kia là ai sao?” Cuối cùng Tạ Đông mới nhẹ giọng hỏi,sợ chạm phải nghịch lân.

Tề Ninh lắc đầu, nhìn xa xa cười “Nếu có cơ hội dẫn hấn đến đây dùng cơm đi,tới lúc đó muốn nhận thức cũng chưa muộn.”

Tạ Đông nhìn vẻ mặt cậu, không cứng rắn muốn nói ra người kia là ai, ngượng ngùng cười cười “Kì thật,tôi cũng không biết tôi và hấn có kết quả hay không nữa. Chính là hết cách rồi,sống hai mươi năm,lần đầu tiên phát hiện trái tim mình đập nhanh đến thế, A Ninh à,tôi cảm thấy chính mình gặp hạn rồi,tuy còn không biết đối phương nghĩ gì,nhưng tôi rất rõ ràng,bản thân thật sự luân hãm.”

Biểu cảm trên mặt Tạ Đông quá mức chói mắt, khiến mắt Tề Ninh ần ần đau đớn.

Cả đời này, Tạ Đông đã định sẵn không có con? Vậy đến lúc đó chú thím bên kia nên làm thế nào? Tạ Đông phải làm gì để đối mặt với cái nhìn của người đây đây?

Con đường này vốn đã không thuận lợi,chỉ nguyên hành trình ít nhấp nhô, nhiều một phần bằng phẳng.

20. Chương 19

Tề Ninh dừng mắt nhìn chằm chằm Tạ Đông, thẳng đến khi thân ảnh đối phương biến mất không thấy mới thu hồi. Thời điểm phát hiện bản thân thích Âu Dương Duệ, trong lòng cậu kì thật không có bao nhiêu xao động, trừ bỏ kinh ngạc cùng chút vui sướng ra không có gì khác. Cậu nghĩ này không hẳn là thích, ấn tượng tốt mà thôi, lúc con người yếu ớt nhất cũng sẽ lẫn lộn cảm giác trong lòng. Tại thời điểm cậu tuyệt vọng bất lực nhất, Âu Dương Duệ đúng lúc xuất hiện, tựa như dòng suối nhỏ sáng soi từng chút từng chút một đọng đầy trái tim chết lặng của cậu. Tề Ninh tưởng cậu chỉ thích được ở bên cạnh đối phương, còn những nhu cầu khác thì không nhất định.

Thẳng đến khi bắt gặp thần sắc vui sướng cùng ngọt ngào trong mắt Tạ Đông, Tề Ninh rốt cuộc hiểu rõ tình cảm chân chính chôn trong lòng mình, lập tức bối rối không thôi.

Bởi vì nghiêm túc, cho nên sợ hãi không được hồi báo, vì vậy mới không khỏi thất kinh.

Lập tức nghĩ đến thân phận, bối cảnh cùng tư tưởng của Âu Dương Duệ, trái tim đập loạn nhịp cuối cùng cũng bình trở lại. Nhân sinh của Âu Dương Duệ vẫn đang tiếp tục, liệu sự xuất hiện của cậu có phá hủy toàn bộ hình ảnh bình yên kia?

Người kia vĩ đại tuyệt nhiên, vô luận như thế nào cũng sẽ không có khả năng thích đàn ông.

Thị trưởng tuổi trẻ tài cao, cả đời định sẵn cưới vợ sinh con. Vì nhân dân cầu phúc lợi a, cậu cần gì phải đứng đây rối rắm có nên nói cho đối phương biết tâm ý của mình hay không chứ?

Quả nhiên, vẫn quá ngây thơ.

Cho dù Âu Dương Duệ tốt với cậu, nhưng nó không đại biểu đối phương sẽ vì cậu mà buông tha tiền đồ vô lượng cùng tương lai tốt đẹp.

Đường đường là thị trưởng một thành phố, nếu bị phát hiện thích đàn ông, khẳng định càng oanh động hơn vụ học sinh giết trở thành tội phạm giết người.

Tề Ninh nhẹ nhàng thở hắt một hơi, thu thập mới hỗn độn trong đầu, xoay người vào nhà.

Cách ngày 1 tháng 9 còn chưa đến một tuần, Tề Hạ nhin không được sốt ruột, bởi vì anh trai vẫn không tỏ rõ thái độ rốt cuộc có muốn lên Bắc Kinh hay không.

Cho nên vừa thấy Tề Ninh vào nhà, cô lập tức kéo anh mình ngồi xuống, chuẩn bị nhong nhéo cứng rắn nài nỉ thay nhau ra trận, lần này không thành công liền xả thân!

Kết quả không đợi cô mở miệng, Tề Ninh đã nói “Tiểu Hạ, em nói cho anh biết, nếu anh không ở đây, gặp phải người xấu em sẽ làm sao?”

Tề Hạ vừa nghe, lập tức biết sự tình có chuyển biến, híp mắt nói “Anh hai, anh cứ yên tâm, từ thứ hai đến sáu em đều ở trường, chỉ có cuối tuần mới về nhà một chuyến. Nếu anh không ở nhà em cam đoan tận lực không đi đâu cả. Cuối tuần có thể qua nhà bạn chơi, người xấu làm sao có cơ hội tiếp cận em?”

— “Nếu lỡ gặp phải một kẻ giống như Lý Phong thì làm sao bây giờ?” Tề Ninh không nhanh không chậm tiếp tục đề tài. Lần này Tề Hạ cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nói “Em muốn đi học TaeKwonDo, biết cách bảo hộ mình. Hơn nữa, anh hai, em sẽ tùy thời bỏ một con dao nhỏ vào túi, cho dù người xấu đến đây cũng không sợ.”

Tề Ninh cau mày, không quá đồng ý với cách làm của em gái, lấy dao ra sẽ càng làm bản thân bị thương nặng hơn.

Tề Hạ nhìn cậu, trong lòng nhất thời kêu khổ, cô sợ nhất là vẻ mặt đó của anh trai. Này bình thường thuyết minh mọi chuyện có nguy cơ trở về điểm xuất phát, vì thế cô đành ra đòn sát thủ “Cùng lắm thì em nhờ anh Đông cuối tuần qua đón em, anh Đông thích ăn ngon như vậy, nhất định sẽ vui lòng làm tài xế!”

Lời này xem như đánh trúng trọng điểm, Tề Ninh vuốt tóc cô, cười đến bất đắc dĩ.

— “Anh Hai, anh định chừng nào xuất phát?” Tề Hạ kéo tay cậu, cao hứng muốn chết

__Ngày kia anh đi mua vé,hai hôm nữa chúng ta ra biển chơi.

__Dạ!

Tề Ninh nhìn khuôn mặt vui vẻ của em gái,trong lòng thật sự luyến tiếc,tuy Bắc Kinh cách nơi này không xa,đi máy bay chỉ mất 30 phút, ngồi xe lửa cũng chỉ 6,7 tiếng đồng hồ, nhưng vừa nghĩ tới cả học kì không gặp được Tề Hạ vài lần,nội tâm vẫn ảm đạm không thôi.

__"Anh hai, em sẽ thường xuyên đến thăm anh." Tề Hạ nằm trong lòng cậu, hiểu ý an ủi

__Ừ, hễ có thời gian anh sẽ về với em.

Vì thế, việc Tề Ninh đi Bắc Kinh liền quyết định như vậy. Chuyện học phí tạm thời không cần lo lắng, tổ giáo dục Bắc Đại bên kia lần trước có gọi điện cho cậu,nói suy xét đến hoàn cảnh gia đình Tề Ninh nên miễn toàn bộ học phí. Sự kiện này giảm bớt không ít bất an trong lòng cậu. Tề Ninh không ngờ một trường đại học như Bắc Đại sẽ đưa ra đãi ngộ như vậy,càng không nghĩ tới, mình sẽ may mắn gặp được cơ hội tốt đến thế. Tuy rằng vẫn cảm thấy kì quái,chính là nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy hết thảy đều hợp lý.

Kế tiếp là chuyện ra biển chơi, đêm trước khi đi Tề Hạ đã bắt đầu chuẩn bị mọi thứ cho chuyến du lịch dã ngoại này.

Dừng lều ngủ bên bờ biển, phía dưới là bãi cát mềm mại, bên tai văng vẳng tiếng sóng biển vỗ nhẹ vào bờ,còn có rất nhiều hải âu phịch cánh bay qua,tưởng tượng tới, Tề Hạ đã cảm thấy hưng phấn không thôi,vì thế lúc làm điểm tâm càng không chuyên tâm.

Tề Ninh gọi điện thoại hẹn Tạ Đông,chuyến này đi mấy tháng liền không gặp,vừa lúc thừa dịp vui chơi một chút.

Tạ Đông tự nhiên đáp ứng,vừa được đi chơi lại có ăn ngon,y làm sao có thể từ chối.

Sáng sớm hôm sau, Tạ Đông đã đứng trước cửa ứng chuông. Tề Ninh xách theo túi đựng thức ăn đồ uống cùng quần áo của hai anh em, Tề Hạ ôm gối khả ái theo sau. Tạ Đông thấy bọn họ xuất hiện,lập tức tiếp nhận túi đồ nặng trĩu trong tay Tề Ninh "Chúng ta đi chơi hay chuyển nhà đây?" Tạ Đông nhét hành lý và túi đồ vào cốp, không quên trêu ghẹo.

Tề Hạ đỏ mặt,nhỏ giọng nói "Người ta lần đầu tiên ra biển chơi, nào biết nhiều như vậy a."

__"Vâng, vâng, vâng,em gái,em chuẩn bị rất là đầy đủ,liền tính sóng thần ập tới,chúng ta vẫn có thể ôm gối của em kịp thời chạy trốn." Tạ Đông nhìn biểu tình trên mặt Tề Hạ, cười đến vui vẻ. Tề Ninh kéo Tề Hạ lên xe,đóng cửa lại ngăn trở về mặt đắc ý của y.

Phong cảnh ven đường rất đẹp,ánh vàng rực rỡ trong ruộng hoa bao trùm khắp đồi núi. Hoa dại hai bên nhẹ nhàng lắc lư trong gió. Tề Ninh kéo kính xuống, tùy ý cơn gió đánh vào mặt. Đây là một loại cảm giác chân thật, chứng minh cậu còn sống.

Tới bờ biển đã là chuyện của một giờ sau,thái dương sau lưng lên rất cao, tản ra nhiệt khí bức người. Tề Hạ mở dù che nắng cho anh trai,cùng Tạ Đông xách theo hành lý đi vào khách sạn suối nước nóng lớn nhất bờ biển.

Kiến trúc hoa lệ chỉ thường thấy trên tạp chí cứ như vậy hiện ra trước mắt. Tề Ninh hơi sững sốt một chút,lập tức cười cười,Tề Hạ bên cạnh cũng lộ rõ vẻ vui sướng. Cô lớn như vậy còn chưa tận mắt gặp qua tòa nhà xinh đẹp như vậy đâu,mấy thứ lúc trước xuất hiện trong TV đều là mây bay mây bay a

__"Đi vào." Tạ Đông dút tay vào túi quần,khuôn mặt tuấn tú tràn đầy tiểu ý

Tề Ninh đi bên cạnh y,trong lòng hiện lên vô số hình ảnh.

Tạ Đông lần đầu tiên trộm kẹo mạch nha trong nhà cho cậu. Sau khi cha mẹ qua đời, Tạ Đông là người thứ nhất chạy đến,Tạ Đông cùng cậu và Tề Hạ trầm mặc đứng trước phần mộ. Về mặt bình tĩnh của Tạ Đông khi biết cậu đã giết người,Tạ Đông tới thăm cậu trong ngục. Thời điểm mang vợ con tới, trên mặt Tạ Đông một mảnh sáng lạn, Tạ Đông...

Cả đời này, có một người bạn thân như tay chân sát cánh bên cạnh,quả thật là một chuyện hạnh phúc.

—”Nghĩ cái gì? Cười đến vui vẻ như vậy?” Tạ Đông đi qua trên cầu, trong mắt sáng rực như ánh mặt trời.

Tề Ninh nhìn y, thản nhiên mỉm cười “Chuyện buồn cười.”

Tạ Đông bấu môi không nói.

Khách sạn Hạ Noãn Dương này là do Tạ Đông đặt trước. Thời điểm biết sắp đi chơi, y hùng hổ cướp nhiệm vụ, Tề Ninh ngần không được cũng không thể nói gì. Cậu biết Tạ Đông chắc chắn rõ cậu túng quẫn, cho nên mới xung phong nhận việc đặt phòng, phần tâm ý này Tề Ninh không đành lòng cự tuyệt.

Gặp bộ dáng quen thuộc của Tạ Đông, Tề Ninh nhin không được hỏi “Thường tới sao?”

—”Đúng vậy.” Tạ Đông trả lời rất thản nhiên. Tề Ninh cũng không hỏi nữa, khẳng định là cùng đi với tên đã ăn kiềm mặt tịnh y.

Tạ Đông tựa hồ cũng muốn tới nơi này, gương mặt trắng nõn chợt ửng hồng. Tề Ninh đành quay đầu nói chuyện với Tề Hạ, giả vờ như không thấy.

Lúc trước không hề phát hiện, thì ra bộ dáng Tạ Đông đỏ mặt rất là tú sắc khả cơm.

Tề Ninh ác liệt thầm nghĩ, không biết người kia có biết thời điểm Tạ Đông cường hân sẽ hưng dữ đến nào mức nào không. Nếu biết, lập tức sẽ bị dọa chạy hay trực tiếp đảo khách thành chủ, ép người càng thêm gắt gao?

Bất quá, khả năng sau hẳn lớn hơn một chút.

Dù sao, lấy tính tình của Tạ Đông, muốn y bị áp tương đối khó khăn. Nếu đối phương có năng lực này, kia có thể thuyết minh người kia chắc chắn có tài năng.

Trong lúc miên man suy nghĩ, Tạ Đông đã nhận phòng xong.

Đây là tầng cao nhất của khách sạn, cả lầu chỉ có sáu phòng. Cửa thang máy mở ra, hành lang rộng rãi đủ sức chứa năm sáu người. Dưới chân là thảm ba tư mềm mại, hai bên tường treo tranh của những danh họa nổi tiếng. Ngọn đèn ấm áp nối liền, mang đến một cổ thần bí xinh đẹp.

Bồi bàn mở cửa phòng ra, Tề Hạ lập tức phấn khích mở to mắt, quay đầu không xác định hỏi “Anh Đông, chúng ta có đi nhầm phòng không?”

Tạ Đông khoái trá tựa vào khung cửa “Em gái, an tâm ở đi, cho dù em muốn sống ở đây cả năm anh Đông vẫn có thể trả được.”

Không chút chần chờ, Tề Hà tựa như chú chim nhỏ hưng phấn vọt vào phòng tổng thống. Tề Ninh đứng ở cửa nhìn theo bộ dáng vui thích của cô, càng thêm kiên định ý tưởng ra Bắc. Âu Dương Duệ nói đúng, chỉ khi bản thân có năng lực mới có thể cho Tề Hạ một tương lai càng tốt đẹp hạnh phúc. Bắc Đại là vấn đề, cậu cần phải nắm chặt trong tay.

—”Vừa lòng sao?” Tạ Đông khoanh tay trước ngực, cực lực tranh công.

Tề Ninh hài lòng ca ngợi “Phi thường vừa lòng, Tạ Đông, anh thật sự là anh em tốt của tôi.”

—Sao tôi có cảm giác như những lời này không được tự nhiên a.

Tề Ninh liếc y một cái, xách hành lý vào phòng.

Phòng Tạ Đông đặt tự nhiên là tốt nhất khách sạn. Đứng trước cửa sổ chấm đất có thể thấy được một mảnh xanh biếc, trên bãi cát rất nhiều người, bọn họ mặc quần bơi hoặc bikini, mỉm cười vui vẻ. Cách đó không xa là biển rộng mĩ lệ, sóng biển ồ ạt đánh vào bờ, lãng mạn phong tình khiến người ta không khỏi say mê.

Tề Ninh thích biển, nhưng không thích mặc quần đùi ra ngoài nghịch nước, càng miễn bàn lăn qua lăn lại trên cát.

Chính là Tề Hạ thích, nên cậu buộc bản thân cũng phải thích.

21. Chương 20

Chính là,thời điểm nhìn Tạ Đông cầm chiếc quần bơi màu sắc sặc sỡ muốn cậu mặc vào, Tề Ninh lập tức lắc đầu như trống bỏi,nói cái gì cũng không chịu.

—”A Ninh à, chúng ta đi biển chơi,cậu định mặc thế ra ngoài sao? Mọi người nhất định sẽ cảm thấy cậu là quái vật,đến, thay.” Tạ Đông cầm quần cố gắng thuyết phục cậu. Tề Ninh cúi đầu đánh giá bộ quần dài áo tay ngắn trên người mình,cảm thấy như vậy rất tốt,không nhất thiết phải thay chiếc quần lòe loẹt trong tay Tạ Đông.

—”Anh hai, em mặc như vậy được không?” Lúc này, Tề Hạ đột nhiên từ trong phòng lao ra. Nhìn bộ đồ bơi trên người cô, thiếu chút nữa đã khiến Tạ Đông cùng Tề Ninh té xỉu.

Tề Ninh luôn biết em gái mình xinh đẹp,nhưng,chưa bao giờ ý thức rõ điểm ấy như giờ phút này. Làn da vô cùng mịn màng,áo tắm cùng quần bơi phô bày hai chân thon dài thẳng tắp. Quyết tâm học Bắc Đại của Tề Ninh lại có chút dao động.

Nếu những kẻ kia thấy Tề Hạ như vậy, chỉ sợ sẽ nhanh chóng hóa thân thành lang sói vô tội?

—”Em gái, em rất xinh đẹp.” Tạ Đông hồi thần,ngốc ngốc khen một câu.

Tề Hạ vuốt vuốt tóc, cười ngượng ngùng đi tới,gấp quần áo trên người Tề Ninh,nhìn không được hỏi “Anh hai, sao anh còn chưa thay đồ?”

—”Anh em thẹn thùng đó.” Tạ Đông bên cạnh lạnh lạnh tố cáo

Tề Ninh trừng mắt nhìn y,đang chuẩn bị đi thay quần bơi,bỗng bị em gái mình ngăn cản “Anh hai, em biết anh không thích những chỗ đông người. Không bằng mình qua khu suối nước nóng đi,tuy rằng mùa hè ngâm nước nóng không được hợp lý cho lắm, nhưng...”

—Không đâu,cậu có biết khách sạn này nổi tiếng nhờ cái gì sao? Chính vì suối nước nóng ở đây đông ấm hạ lạnh. Cái tên Hạ Noãn Dương cũng bắt nguồn từ đó.

Tề Ninh nghe xong không khỏi sửng sốt,cậu chưa từng nghe qua suối nước nóng mùa hè sẽ chuyển lạnh,bất quá nếu có thể tránh được vận mệnh mặc quần bơi cũng đáng thử một lần.

Vì thế, ba người liền chia tay trước đại sảnh khách sạn. Tạ Đông dẫn Tề Hạ ra bờ cát,Tề Ninh theo chân bồi bàn đi đến suối nước nóng. Mùa hè, suối nước nóng quả thật không mấy người. Tề Ninh ngâm mình trong làn nước lạnh lẽo thoải mái đến mức muốn hô to hai tiếng. Quả nhiên, Tạ Đông nói không sai,mùa hè nước trong suối này tươi mát như vừa chảy ra từ khe núi,thấm vào ruột gan.

Đây là khu lộ thiên,bốn phía trồng đầy hoa đào cùng cây hạnh. Mặt trên được người điếm thêm những vật trang trí nhỏ, thoạt nhìn vô cùng tinh xảo. Tề Ninh nhấp một ngụm nước hoa quả,thỏa mãn run rẩy ngón chân.

Loáng thoáng có tiếng người truyền đến,thanh âm không lớn,đứt quãng thành tiếng. Tề Ninh giật mình vội vàng đứng dậy,mặc áo tắm vào. Từ sau chuyện của Lý Lượng, cậu trở nên có chút tâm thần không yên, bất quá cẩn thận vẫn hơn.

Lát sau, thanh âm kia càng ngày càng gần,là một giọng nam dễ nghe, cùng tiếng guốc lộc cộc ma sát với mặt đất. Tề Ninh đứng bất động tại chỗ, nhìn thân ảnh càng ngày càng gần, chờ đến khi có thể rõ dung mạo đối phương cùng khóe miệng khẽ nhếch.

Người nọ phát hiện cậu,hơi ngây người một chút, sau đó nở nụ cười ôn hòa.

—”Tôi nay tôi sẽ gọi lại.” Người đàn ông nhẹ giọng nói xong liền cúp điện thoại, thẳng tắp đi về phía Tề Ninh.

Tề Ninh có chút hỗn loạn,người vừa tồn tại trong đầu thế nhưng đã sừng sững xuất hiện trước mặt, là ai đều không kịp phản ứng. Huống chi người nọ lại mặc áo tắm màu trắng giống mình,chiếc áo chỉ có một

nút thắt đơn giản, phẳng phất như chỉ cần tùy tay kéo, nút thắt lập tức bị cởi bỏ, lộ ra thân hình gầy gò bên trong.

Phát hiện suy nghĩ của mình càng bay càng xa, Tề Ninh hoảng hốt vầy vầy đầu, nghe thấy người đối diện mang theo giọng nói tràn đầy tiêu ý “Tề Ninh, thật trùng hợp.”

Âu Dương nhìn làn da bóng loáng nhẵn nhụi trên cổ cậu, híp mắt, một lát sau mới hỏi “Cậu đi một mình ư?”

— “Không phải, tôi cùng Tề Hạ, còn có Tạ Đông nữa.” Tề Ninh trả lời, lại nghĩ đến Âu Dương Duệ tựa hồ còn chưa biết Tạ Đông là ai “Tạ Đông là anh em của tôi, đại loại như thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên.”

Âu Dương Duệ nhướn mày, lưu quang trong mắt không ngừng chuyển động “Thực thân thiết sao?”

— “Vâng.”

Âu Dương Duệ vẫn cười, bắt đầu động thủ cởi áo choàng tắm. Chiếc áo trắng kia quả nhiên hệt như trong tưởng tượng, vừa kéo liền rút ra. Tề Ninh đứng yên tại chỗ cảm thấy yết hầu khô nóng, hình như có cái gì đó muốn chui lên. Thân thể khỏe mạnh gầy gò hiện ngay trước mắt, toàn thân tựa hồ không chút thịt thừa, mỗi phần trên cơ thể phẳng phất như đều được tỉ mỉ gọt giũa, chiếc cổ thon dài, lồng ngực rộng lớn. Vòng eo hẹp hữu lực kéo dài xuống, ẩn hiện trong chiếc quần đùi rộng thùng thình màu đen, nối tiếp là cặp chân dài thẳng tắp. Tề Ninh nuốt nước bọt, nhìn lại thân thể bé nhỏ của mình, không khỏi tự ti.

Giống như cho dù có cố gắng phát triển như thế nào, cũng không thể đạt được tiêu chuẩn như Âu Dương Duệ.

— “Cậu cũng mới tới sao?” Âu Dương Duệ đã ngồi dưới hồ, thân thể rắn chắc thoắt ẩn thoắt hiện trong nước. Tề Ninh vội vàng giữ vững tinh thần “Được một lúc rồi.”

— “Vậy cậu...” Âu Dương dùng tầm mắt quét qua toàn thân cậu, Tề Ninh lập tức hiểu ý “Lúc này tôi nghe có người tiến vào, không ngờ...”

Cậu không dám nói nữa, cảm thấy không thể nói trắng là do bản thân xấu hổ, Âu Dương cười tủm tỉm nói “Mau xuống ngâm đi.”

Tề Ninh ừ một tiếng, cúi đầu cởi bỏ nút thắt buộc chặt, cố gắng nửa ngày rốt cuộc mới thành công. Thời điểm đang chuẩn bị thả lỏng, đột nhiên bắt gặp hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt Âu Dương Duệ, Tề Ninh lập tức cứng đờ. Tuy rằng cậu đã 27 tuổi, sở hữu tư tưởng của một người đàn ông thành thực, chính là, bị người dùng loại ánh mắt hoàn toàn không chút che giấu nhìn chằm chằm quả thực cảm thấy không được tự nhiên.

Âu Dương Duệ có lẽ cũng cảm nhận được hàm ý trong mắt mình, khẽ khụ một tiếng, cười nói “Mọi người tính toán ở chơi mấy ngày?”

— “Hai ngày.” Tề Ninh như trút được gánh nặng bước vào hồ, loại cảm giác khản trương dần dần nhạt xuống.

Thì ra Âu Dương Duệ tới đây tham gia cuộc họp, họp xong vừa lúc mượn suối nước nóng giải tỏa mệt mỏi. Tề Ninh nhìn vẻ mặt trong mắt anh chợt nhớ đến người này chỉ sống tới 32 tuổi, trong lòng lập tức căng thẳng, không tự chủ nói “Phải chú ý thân thể.”

— “Ừm, đã biết.” Âu Dương Duệ miễn cưỡng lên tiếng, thanh âm hàm chứa vui sướng.

Tề Ninh nhắm lại, giả vờ như không phát hiện độ cong bên môi người nào đó.

Trái tim đập thật nhanh, Tề Ninh lặng lẽ ấn ngực trái. Cậu chưa từng yêu đương, không biết thích một người có giống như bản thân bây giờ: không gặp mặt sẽ tưởng niệm, gặp rồi lại muốn trốn thật xa, không dám để đối phương phát hiện trái tim đang đập loạn nhịp.

Bị thứ tình tố xa lạ chiếm đầy trái tim, phẳng phất như nếu tiếp tục xuất hiện thêm cảm xúc sẽ bị tràn ra ngoài.

Đây là một loại cảm giác hoàn toàn bất đồng, trừ bỏ Âu Dương Duệ ra không thể tìm thấy ở bất luận kẻ nào, vừa ngọt ngào lại sâu sắc, vui sướng cùng ảm đạm.

—”Chuyện đại học nghĩ xong chưa?” Thanh âm của Âu Dương Duệ đột nhiên truyền đến, dưới không gian yên tĩnh phá lệ mỉa mai.

Tề Ninh mở mắt ra, khẽ nhếch miệng “Tôi chuẩn bị đi Bắc Kinh.”

Nghe xong Âu Dương Duệ dừng một chút, nói “Thông suốt rồi sao?”

—Đương nhiên.

—Khi nào thì đi? Mua vé chưa?

Tề Ninh đổi tư thế, chậm rãi trả lời “Ngày kia đi mua vé, phải báo danh trước ngày một tháng chín.”

Âu Dương Duệ im lặng không nói, trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy nhịp tim cùng tiếng hít thở của nhau. Tề Ninh quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện Âu Dương Duệ đang nhắm mắt, vì thế cũng không mở miệng, lười nhác ghé lên bờ đá, trong lòng đột nhiên rầu rĩ, nhưng lại không hiểu tại sao.

Bất tri bất giác cảm thấy buồn ngủ, Tề Ninh ngã vào suối nước nóng, ngủ quên lúc nào không hay.

Bởi vì hoàn tâm toàn ý tín nhiệm Âu Dương Duệ, cho nên mới chậm rãi buông lỏng chính mình, tùy ý ngủ say. Có lẽ, sự tồn tại của người này là đặc biệt đối với cậu, còn quan trọng hơn cả Tề Hạ. Trước khi ý thức thoát ly thân thể, Tề Ninh mơ hồ nghĩ.

Âu Dương Duệ đứng dậy quơ áo choàng mặc vào. Thời điểm chuẩn bị kêu Tề Ninh thì phát hiện cậu đã ngủ, khẽ miệng vẫn giữ nụ cười thản nhiên. Âu Dương Duệ nhẹ nhàng đi qua, ngồi xổm xuống ngắm nhìn thiếu niên đang say ngủ, vẻ mặt điềm tĩnh an bình tựa như một bộ tranh thủy mặc, đơn giản, lại khiến người ta nhận không được thưởng thức.

22. Chương 21

Ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve gương mặt thiếu niên, không dám tới quá gần, chỉ có thể nhẹ nhàng dọc theo đường nét tinh tế phức tạp. Trong mắt người đàn ông tràn đầy ý cười cùng thâm tình mơ hồ, cánh môi mỏng hơi hơi gợn lên, nội tâm một mảnh thỏa mãn.

Lại nhìn nhìn đồng hồ treo tường cách đó không xa, Âu Dương Duệ cúi thấp, bế người ra khỏi hồ, đầu ngón tay cảm nhận da thịt nhẵn nhụi, chính là rất gầy.

Lấy áo khoác thay người trong lòng mặc vào, phảng phất như đột nhiên bị quấy rầy, thiếu niên trong lòng khẽ nhíu mày, nhưng vẫn không tỉnh. Âu Dương Duệ buồn cười chọc chọc hai má thiếu niên, sau đó thật cẩn thận ôm người ra ngoài.

Mọi người đi ngang đều hiếu kỳ khi thấy thị trưởng đại nhân trẻ tuổi đang ôm một người trong lòng, biểu tình trên mặt cũng khó được ôn hòa hiền lành. Đáng tiếc người trong lòng thị trưởng bị bóng tối che khuất, thấy không rõ dung mạo, nhìn thân thể mảnh mai như vậy hẳn là phụ nữ, chính là quá mức thon dài mà thôi, không ai cảm thấy kỳ quái cả. Vì thế, thị trưởng đại nhân trẻ tuổi rốt cuộc tìm được ý trung nhân, vô tình trở thành đề tài trên bàn trà của mọi người.

Âu Dương Duệ đặt Tề Ninh lên giường lớn mềm mại, đề cao nhiệt độ, thay người đang ngủ đắp chăn. Lúc này, mới hài lòng ngồi xuống ghế sofa được đặt sát cửa sổ, thuận tay rút một quyển sách bên giá ra đọc, lại một chữ đều không nhớ rõ.

Dương quang theo khung cửa sổ tiến vào, phản chiếu trên mặt đất.

Thời điểm Tề Ninh tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã tối đen, chỉ còn lại ánh đèn đường bên ngoài làm cho trong phòng không quá hắc ám.

Từ trên giường ngồi dậy, hoàn cảnh có chút xa lạ, không phải phòng mà Tạ Đông đặt.

Cúi đầu nhìn nhìn,quần đùi cùng áo khoác lúc chiều không thấy,thay vào đó là chiếc áo ngủ bằng tơ tằm. Đầu óc nhất thời trống rỗng, Tề Ninh vội vàng nhảy xuống giường chạy ra ngoài. Khi bắt gặp người đàn ông đang đứng dựa lưng nói chuyện điện thoại trong đại sảnh,chỗ trống nhất thời chuyển thành xấu hổ không thôi.

Thế nhưng lại ngủ gục.

Vẫn là Âu Dương Duệ giúp cậu thay quần áo,hơn nữa...hình như bị thấy hết rồi.

Âu Dương Duệ nghe thấy tiếng động, cúi đầu nói hai câu liền cúp máy. Anh đã thay chiếc áo thun đen cùng quần tây,thăng tấp đứng bên cửa sổ,sau lưng nổi bật vô số ánh đèn cao tầng cùng bầu trời đen như mực. Tề Ninh đứng trước cửa phòng ngủ, đột nhiên không biết nói gì,cảm thấy áo ngủ trên người thật sự quá nóng.

__”Đói bụng sao?” Âu Dương Duệ tự động xem nhẹ vẻ xấu hổ trên mặt cậu,ôn nhu hỏi

Cái bụng Tề Ninh thực không nể mặt đánh vang,cậu cúi đầu,thầm nghĩ tìm cái lỗ chui xuống.

Âu Dương tới gần cậu,nhìn một bên mặt nghiêng cùng chút ửng đỏ bên tai thiếu niên, tâm tình khoái trá vỗ vỗ vai cậu, “Muốn ăn gì?”

__A...Tề Hạ có thể đang tìm tôi,tôi trước...

__”Tề Hạ và Tạ Đông vừa mới tới,tôi nói cậu còn đang nghỉ ngơi,bảo bọn họ tự chơi đi.” Âu Dương Duệ bình tĩnh đánh gãy lời cậu,lưu quang trong mắt không ngừng chuyển động. Tề Ninh vừa liếc nhìn lập tức rời đi, hai má nóng rực.

Lúc trước không cảm thấy gì,từ sau khi xác định tâm ý của mình,căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Duệ nói chuyện, phảng phất như không cẩn thận sẽ bị cặp đồng tử đen bóng hút vào, vạn kiếp bất phục.

Tề Ninh khê tiến về phía trước, đi đến chỗ Âu Dương Duệ vừa đứng. Có thể thấy rõ mọi người đang nướng BBQ bên cạnh bãi cát,cách đó không xa là biển xanh rộng lớn. Cho dù đứng ở đây,tựa hồ vẫn có thể nghe thấy tiếng sóng biển đánh vào bờ.

__”Không bằng chúng ta cùng ra ngoài nướng thịt đi.” Âu Dương Duệ không biết từ khi nào đã đứng sau lưng cậu. Khoảng cách hai người quá gần,gần đến mức có thể cảm nhận được nhiệt khí thổi ra hít vào của đối phương,tê tê dại dại khiến người ta nhịn không được muốn trốn.

Tề Ninh có chút chần chờ, lát sau mới nói “Ngài là thị trưởng,nói như thế nào cũng là người của công chúng, nướng thịt trên bãi cát sẽ không kì quái sao?”

Âu Dương Duệ cười khê xoa xoa tóc cậu,xúc cảm ấm áp trên đầu làm cho trái tim Tề Ninh bắt đầu loạn nhịp.Nghe thấy Âu Dương Duệ mang theo thanh âm tràn đầy tiểu ý truyền đến “Đứa ngốc,thị trưởng cũng là người,cũng cần sống và hưởng thụ a.”

Tề Ninh nghe anh khoái trá lên tiếng như vậy không khỏi bật cười. Có lẽ bởi vì kiếp trước Âu Dương Duệ kiểm soát bản thân quá chặt,cho nên mới thế lúc tráng niên. Cả đời này,anh có ơn với mình,vô luận như thế nào,cũng phải giúp người đàn ông anh tuần ưu nhả trước mắt này sống thật hạnh phúc.

Thời điểm ra khỏi phòng cùng Âu Dương Duệ,Tề Ninh nhìn bảng hiệu trước cửa “Thì ra chúng ta là hàng xóm?” Trách không được Tạ Đông và Tề Hạ có thể tìm đến cậu.

Âu Dương Duệ không nói lời nào, chỉ cười gật đầu.

Nhìn ra được Âu Dương Duệ giống Tạ Đông, đều là khách quen nơi này.

Mọi người đi ngang qua lần lượt gật đầu chào hỏi Âu Dương Duệ,có kẻ còn tiến lên bắt chuyện vài câu,nhinh nọt giả tạo đến mức khiến Tề Ninh nhịn không được nhàu mày

Những kẻ trước mắt, ai ai cũng nở nụ cười, thân thiết bắt tay Âu Dương Duệ, một bộ bạn thân lại ôn hòa. Nếu có một ngày,Âu Dương Duệ không còn quyền cao chức trọng,không hề có giá trị lợi dụng,không biết những kẻ này có còn bảo trì về niềm nở như ngày hôm nay hay không.

Trên mặt Âu Dương Duệ thủy chung vẫn giữ nụ cười thản nhiên, vừa không thân thiết lại không xa cách. Tề Ninh nhìn mặt nghiêng hoàn mỹ của anh, trầm nghĩ, đây là quy luật sinh tồn a, cho dù mày có trăm ngàn không muốn, trước mặt người khác vẫn phải tươi cười, nhiệt tình đón chào, mà ngay cả thân là thị trưởng cũng không ngoại lệ.

—”Vị này là?” Kể đang lời kéo Âu Dương Duệ hàn huyên chú ý tới Tề Ninh, cười hỏi

Trong mắt Âu Dương Duệ xẹt ra một tia không vui, lập tức vỗ lưng Tề Ninh, cười nói “Em họ tôi.” Tính danh cũng không nguyện ý cho đối phương biết.

Tề Ninh ngược lại có chút bất ngờ, liền bình thường trở lại, lễ phép mỉm cười “Xin chào.”

Người đàn ông mập mạp đầy mỡ đối diện hơi nheo mắt, tựa hồ cảm thấy thực hứng thú với Tề Ninh. Chính là e ngại Âu Dương Duệ ở đây, lại có bao nhiêu cổ kị với danh xưng “em họ” của thị trưởng, vì thế song phương đối trá lấy lòng hai câu liền phát tay cáo biệt.

Thẳng đến khi thân ảnh người đàn ông kia biết mất trong tầm mắt, Âu Dương Duệ mới cúi đầu trầm thấp nói “Lầu sau thấy gã nhớ đi đường vòng.”

Tề Ninh thành thật gật đầu, cậu biết Âu Dương Duệ lo lắng cái gì, ánh mắt gã đàn ông nhìn mình quá mức trắng trợn, cho dù muốn làm bộ như không phát hiện thật không có khả năng.

Âu Dương Duệ thấy Tề Ninh ngoan ngoãn thuận theo, tâm tình u ám lúc nãy lập tức trong sáng hẳn lên, dặt tay thiếu niên bên người đi đến quầy phục vụ. Nữ nhân viên tiếp tân đang vui đùa chỉnh lý văn kiện, nghe Âu Dương Duệ nói mới ngẩng đầu lên, thấy người sau, vẻ mặt bình tĩnh tươi cười có chút dao động “Ngài Âu Dương, xin hỏi ngài cần gì?” Thực chuyên nghiệp.

—”Giúp tôi chuẩn bị bàn nướng thịt trên bãi cát.” Thanh âm Âu Dương Duệ thản nhiên, tay không hề có ý buông Tề Ninh ra, không chặt không lỏng, nhìn không ra rốt cuộc có dụng ý gì. Tề Ninh bị cầm tay còn đang ngốc lảng, phảng phất như chỉ cần đụng phải người này, tất cả bình tĩnh cùng lý trí của bản thân đều đồng loạt biến mất. Chẳng lẽ đây là tình yêu trong truyền thuyết?!

Cô nhân viên tiếp tân vừa nghe liền cung kính trả lời “Vâng, xin hai vị chờ một lát.” Sau đó gọi điện thoại phân phó người chuẩn bị. Bên này Âu Dương Duệ đã lôi Tề Ninh đi ra bãi cát.

Thời điểm hai người tới bờ cát, giàn nướng đã lắp xong, bên cạnh đặt hai chiếc ghế đẩu, các loại thực phẩm và gia vị cũng được sắp chỉnh tề trên bàn tròn. Tề Ninh không thể không bội phục hiệu suất làm việc của nơi này, hoặc là nói, cậu nên bội phục bối cảnh cường đại cùng địa vị siêu nhiên của Âu Dương Duệ. Ánh mắt cô nhân viên phục vụ nhìn Âu Dương Duệ tuyệt không đơn giản như đang nhìn một vị thị trưởng, bên trong có quá nhiều cảm xúc, sùng bái, tín nhiệm, tôn kính, còn có...kinh diễm.

23. Chương 22

”Kì thật, thành phố chúng ta vốn nên có nhiều khu vui chơi giải trí, công viên trung tâm đã biến chất từ lâu. Cuối tuần được nghỉ, trẻ em trừ bỏ đi dạo trên đường cũng không có chỗ để chơi.” Thanh âm của Âu Dương Duệ dần dần kéo Tề Ninh hồi thần, cậu giật mình, tiếp tục nghe Âu Dương Duệ nói “Nếu tôi muốn xây một khuôn viên gần đường Dân Hoàn, cậu nghĩ thế nào?” Ánh mắt anh thẳng ngoắc ngoắc đặt trên người Tề Ninh, phảng phất như đáp án của Tề Ninh mới là quan trọng nhất.

Quả nhiên đoán đúng rồi.

Căn phòng mà cha mẹ lưu lại cuối cùng vẫn thị tháo dỡ, dựng thành khu giải trí cho người vui chơi “Như Disney sao?” Không biết vì cái gì, hiện tại nhắc đến chuyện này, tâm tình có thể bình tĩnh như vậy. Giống như không còn sợ mất đi hồi ức quý báu về cha mẹ, không hề sợ hãi đêm khuya giật mình tỉnh giấc không tìm thấy chốn dựa, giờ phút này đây chỉ có tĩnh lặng cùng thản nhiên.

Âu Dương đặt xâu thịt gà lên vỉ nướng, cẩn thận bôi dầu và hạt tiêu xong, mới chậm rãi nói “Trước mắt vẫn chưa được, nhưng mà, tôi nghĩ chúng ta có thể xây dựng khu vui chơi số một trong nước, giải trí, ẩm thực, mua sắm và du lịch liên kết với nhau.”

Tề Ninh gật đầu “Chỉ tiêu du lịch có lợi cho sự phát triển kinh tế, bất quá đầu tiên chúng ta phải suy xét đến nguồn vốn phục vụ cho xây dựng và dịch vụ, nếu để nợ nần quần thân, chỉ sợ không thể đạt được hiệu quả như mong muốn.” Những thứ học được từ đám tội phạm kinh tế lúc trước suy cho cùng không phải hoàn toàn vô dụng.

— “Tài chính không thành vấn đề, ngày mai tôi sẽ bảo Tiểu Kỳ tìm phương án, đến lúc đó mở cuộc họp quyết định.” Trong khi nói chuyện, xâu thịt gà trong tay Âu Dương Duệ cũng chín, anh bỏ vào đĩa, dùng dao rạch vài đường, sau đó lại cầm chổi phết dầu vừng cùng hương liệu, thời điểm nướng trở lại, mùi thịt nồng đậm xông xông xộc vào mũi. Tề Ninh nhìn xâu thịt gà, âm thầm nuốt nước bọt, trông có vẻ rất ngon.

— “Này, cẩn thận nóng.” Âu Dương Duệ cầm xâu thịt gà chín kỹ đưa cho cậu, đôi mắt nổi bật dưới ánh đuốc, phá lệ sáng rực.

Tề Ninh xấu hổ không biết có nên nhận hay không, chính cậu một kẻ ăn không ngồi rồi, chung quy không tốt lắm. Âu Dương Duệ chỉ cười, cắt thịt gà thành từng miếng vừa ăn lại đưa cho cậu. Lần này, Tề Ninh không dám chậm trễ, nhấc đũa gấp ăn, cảm nhận mùi thịt gà đậm đà mềm mại, ngon đến mức muốn nuốt cả đầu lưỡi.

Bốn phía có rất nhiều người đang nướng thịt, bọn họ cười lớn uống rượu ăn thịt. Dưới bầu trời đêm vừa tưng tắng lại uyển chuyển. Cách đó không xa là sóng biển cuộn cuộn, Tề Ninh nhìn đến xuất thần, ngay cả đôi đũa cũng không biết thả xuống khi nào “Mới trước đây, cha mẹ thường dẫn tôi và Tề Hạ đến đây chơi, khi đó bầu trời tựa hồ cao hơn, nước biển càng trong xanh. Tề Hạ luôn thích nắm tay mẹ chân trần chạy ra chỗ nước cạn chơi, còn tôi và cha đứng trên bờ cát nhìn bọn họ. Đối với hai cha con, đó là hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời. Nếu bọn họ có thể luôn ở bên cạnh tôi, tôi nghĩ tôi có thể chấp nhận bất cứ khảo nghiệm nào. Cha tôi thường nói, biển rộng chứa đựng muôn loài, con người cũng phải giống như biển lớn, rộng lượng khoan dung, không thể câu nệ tiểu tiết, nhưng tôi lại không làm được.”

Cái chết của Tề Hạ khiến Tề Ninh hoàn toàn mất đi lý trí, trong lòng cậu chỉ có một thanh âm: Nhất định phải thiên đao vạn quả kẻ gây tội.

Vì thế Lý Phong chết, cậu ngồi tù, nhân sinh triệt để sụp đổ.

Nếu có thể lựa chọn, Tề Ninh nghĩ, cậu vẫn tiếp tục giết Lý Phong, báo thù cho Tề Hạ, ngồi tù thẳng đến chết.

Kỳ thật, cậu không sợ chết, càng không sợ tiền đồ tan hủy, cậu sợ nhất, chính là người thân duy nhất rời xa, từ nay về sau, chỉ còn lại một mình sống trong cô độc.

— “Cuộc đời vốn là như thế, không có điều gì hoàn hảo cả. Nếu chuyện nào cũng phải lập kế hoạch trước, chỉ sợ càng làm cho bản thân mệt mỏi mà thôi. Huống chi, đối với tôi, cậu đã rất tốt rồi.” Âu Dương Duệ vẫn nhìn Tề Ninh, thanh âm nhẹ nhàng trong gió biển có chút mơ hồ, ngữ khí ngược lại kiên định vô cùng. Tề Ninh lẳng lẳng nhìn anh, từ trong đôi mắt thâm thúy bắt gặp một vệt sáng nhạt nhòa, tựa như ánh bình minh buổi sớm mai, mỏng manh lại sáng tỏ.

Giờ khắc này, Tề Ninh cơ hồ muốn khóc.

Cậu từng trải qua tình cảnh khó khăn nhất trong cuộc đời nhưng chưa một lần rơi nước mắt. Lúc này đây, đối diện với người có tên Âu Dương Duệ, lần đầu tiên muốn thống khoái khóc một trận, muốn hóa tất cả đau thương cùng cam chịu thành nước mắt bài trừ ra khỏi cơ thể. Từ nay về sau, chỉ dư lại quý trọng cùng nắm chắc.

— “Không biết tôi có nói với cậu chưa, mẹ tôi là người vợ thứ hai của cha tôi?” Âu Dương Duệ đang tinh tế nướng một chiếc bánh mật, trên miếng bột trắng tinh được bôi gia vị vô cùng hấp dẫn. Tề Ninh nhìn chằm chằm khối bánh mật, vô pháp ngăn đầu ngón nhìn gương mặt của người nọ, sợ hãi phát hiện thống khổ cùng các loại cảm xúc tiêu cực khác.

Bất cứ biểu tình bi quan nào đều không nên xuất hiện trên mặt người nọ.

Âu Dương Duệ trong trí nhớ trẻ tuổi nội liêm, trầm ổn hữu lực. Một người như vậy vốn nên có một gia đình hoàn mỹ, cha khôn khéo, mẹ ôn nhu, kia mới là gia đình lý tưởng của Âu Dương Duệ trong lòng Tề Ninh.

__”Lúc đó tôi còn quá nhỏ, không rõ vì cái gì cha có thể thân thiết với người đàn bà khác trước mặt mẹ, cũng không thể lý giải tại sao chứng kiến cảnh đó mẹ còn có thể bình tĩnh như vậy. Thẳng đến mười tuổi, mẹ nói với tôi, nếu muốn có cuộc sống của riêng mình thì nhất định phải tự mình lựa chọn, hoặc làm một đại thiếu gia nhân nhà mặc người bày bố, hoặc đi ra ngoài, tìm kiếm con đường của chính mình.” Thanh âm của Âu Dương Duệ bình tĩnh đến thần kì, phảng phất như đang nói về kẻ khác. Tề Ninh sửng sốt ngồi bất động, tìm không thấy bất cứ từ ngữ nào hình dung tâm tình của mình hiện giờ, Âu Dương Duệ cần gì phải nói cho cậu những thứ này? Tại sao phải nói? Tại sao?

__”Ngài chọn con đường chông gai nhất.” Thật lâu sau, Tề Ninh mới nghe thấy giọng nói của bản thân.

Người đàn ông anh tuấn đối diện vẫn như cũ mỉm cười, giống như Tề Minh vừa nằm mơ, mơ thấy Âu Dương Duệ tiết lộ bí mật trong nội tâm, kể rõ chuyện xưa không người biết.

__”Nếu muốn nhân sinh không bị khống chế, tự nhiên phải rũ bỏ những thứ sẵn có.” Dưới ánh đèn mờ ảo, khóe môi người đàn ông trở nên utor át gợi cảm. Tề Ninh nhìn chằm chằm hai cánh môi mỏng, đột nhiên xúc động muốn hôn lên, rốt cuộc vẫn còn chút tự chủ mới không làm ra chuyện kinh hãi thế tục dưới mắt công chúng.

__”Tề Ninh, nếu muốn có được những thứ thuộc về mình, nhất định phải học được cách nhận lấy hay từ bỏ.” Âu Dương bỗng thốt lên một câu, Tề Ninh đón nhận ánh mắt của anh, sau đó cảm thấy nóng như lửa đốt, nhanh chóng quay đầu đi. Mặt nghiêng hiện rõ kinh hoảng khiến tâm tình người đàn ông ngồi đối diện vô cùng thoải mái, ngay cả gương mặt thần nhiên cũng khó có được nụ cười thư thái. Khách từ những bàn xung quanh tò mò nhìn qua, trong lòng đều nghi hoặc, đến tột cùng là ai có thể làm cho thị trưởng đại nhân luôn luôn vô cảm cười sang sảng khoan khoái như thế?

24. Chương 23

Thời điểm nướng thịt mau kết thúc, Tề Hạ lêu lổng một ngày rốt cuộc xuất hiện, Tề Ninh nhìn thấy một người đàn ông đi bên cạnh cô, áo thun trắng quần bờ cát nhẹ nhàng khoan khoái, gương mặt sạch sẽ ưu nhã, chính là người này lại không phải Tạ Đông.

__”Anh Đông đâu?” Tề Ninh đứng dậy hỏi, Bạch Vũ bên người Tề Hạ ôn nhu mở miệng “Tạ Đông gặp bạn, cho nên bảo tôi đưa Tề Hạ đến đây.”

Đối với Bạch Vũ, Tề Ninh kì thật cũng không chán ghét, ngược lại hoàn toàn là thuần túy thưởng thức. Người đàn ông này cho người ta cảm giác thật khô mát, phảng phất như tiên tử, không thực nhân gian khói lửa, nói ra đại khái cũng không ai tin.

__”Xin chào, đã lâu không thấy.” Tề Ninh hướng hắn gật đầu, ngữ khí lạnh nhạt.

Bạch Vũ giữ nụ cười ôn hòa, nhẹ giọng nói “Nghe Tiểu Hạ nói cậu chuẩn bị lên Bắc Kinh?”

__Vâng.

Tề Hạ kéo tay anh hai nhà mình, nhỏ giọng hỏi “ Anh hai, vị kia chính là thị trưởng sao?”

Tề Ninh sửng sốt, chỉ lo Tề Hạ và Bạch Vũ, lại quên mất Âu Dương Duệ, cậu vội vàng kéo tay Tề Hạ “Tiểu Hạ, đây là thị trưởng Âu Dương.” Sau đó lại nhìn Âu Dương Duệ nói “Thị trưởng, đây là em gái tôi Tề Hạ, còn vị này là sư phụ của em ấy, Bạch Vũ.”

Âu Dương Duệ mỉm cười đứng dậy, tầm mắt thoáng đảo qua Bạch Vũ, sau đó dừng trên người Tề Hạ “Chào em, Tiểu Hạ, thường nghe anh hai nhắc tới em.” Ngữ khí mang theo thân thiết khiến người ta không thể phớt lờ.

—”Thị trưởng Âu Dương, ngài thật trẻ tuổi.” Dù sao vẫn còn trẻ con, đứng trước một người đàn ông anh tuấn ưu nhã như vậy, Tề Hạ không khỏi hai mắt sáng rực. Tề Ninh bất đắc dĩ vỗ trán, nghe thấy thanh âm mang theo ý cười của Âu Dương Duệ dần dần vang lên “Lâu lắm rồi không thấy ai khen anh trẻ tuổi như vậy.”

—”Ha ha ha, thị trưởng, không ngờ ngài chẳng những đẹp trai, mà còn hài hước như vậy, một chút cũng không nghiêm túc như trong tưởng tượng nha.” Tề Hạ ngồi xuống cái ghế bên cạnh Âu Dương Duệ, khuôn mặt mỉm cười dưới ngọn đèn càng thêm tinh xảo.

Âu Dương quay đầu nhìn cô “Chẳng lẽ trong lòng mọi người, tôi nên nghiêm túc như ông cụ sao?”

—”Chắc chắn là không rồi, tuy mọi người đều cảm thấy ngài nghiêm túc, nhưng khẳng định không đến mức như ông cụ đâu. Ngài vừa trẻ tuổi lại anh tuấn, không biết mê đảo bao nhiêu nữ sinh, ngay cả bạn cùng lớp của em cũng thích ngài từ lâu a.” Tề Hạ dường như hoàn toàn không cảm thấy ngăn cách với Âu Dương Duệ, chỉ trong chớp lát hai người liền cởi mở hòa hợp.

Tề Ninh cũng ngồi xuống, tâm tình không còn thoải mái như lúc trước.

Vì cái gì chứ, cậu mím môi lộ ra nụ cười trào phúng, quả nhiên tình yêu sẽ làm người ta phát điên.

Bạch Vũ vẫn thực im lặng, cầm một xiên khoai tây lên nướng, lắng nghe Tề Hạ và Âu Dương Duệ nói chuyện, ngẫu nhiên chen vào hai câu. Tề Ninh hoàn toàn trầm mặc, nhìn bờ biển cách đó không xa ngẩn người, Tề Hạ phải kêu cậu vài lần mới hồi thần “Gì vậy?”

—”Anh hai, anh đang nghĩ gì vậy? Anh Âu Dương hỏi anh kìa.” Tề Hạ dùng đôi mắt đẹp trừng anh mình.

Anh Âu Dương?

Hai người này tiến triển đúng là thần tốc, Tề Ninh cúi đầu cười cười, cho dù Tề Hạ chỉ mới mười lăm, nếu Âu Dương Duệ thích hiển nhiên sẽ nguyện ý chờ em ấy trưởng thành.

Hình ảnh Tề Hạ và Âu Dương Duệ đứng cạnh nhau lập tức đập vào mắt cậu. Có lẽ cậu cho rằng Âu Dương Duệ là thẳng, nhưng chưa bao giờ bắt gặp nữ tính xuất hiện bên anh, trừ bỏ người phụ nữ ngoại quốc trong nhà hàng. Thẳng đến khi nhìn thấy em gái mình, cậu mới chợt nghĩ đến, vị trí bên cạnh một người đàn ông như Âu Dương Duệ chỉ có phụ nữ mới có tư cách đạt được, thân là đàn ông như mình, vô luận có cố gắng như thế nào cũng không thể với tới độ cao kia.

Mười năm trước, khi cậu bị phán mức án mười một năm tù, vốn đã nhận mệnh.

Trùng sinh sau, hiện thực vẫn như cũ dạy cậu cách nhận mệnh.

Nghĩ đến đây, Tề Ninh cười cười, Âu Dương Duệ khẽ híp mắt quan sát biểu tình trên mặt cậu. Gương mặt tuấn tú nháy mắt lộ ra nụ cười khó lường, thanh âm tràn đầy tiêu ý lại có vẻ cực kỳ bình tĩnh “Tề Ninh, sinh nhật định làm gì đây?”

Tề Ninh giật mình sững sốt, một lát sau mới hiểu được, vội vàng nói “Tới lúc đó tôi hẳn đang ở Bắc Kinh, nhiều năm như vậy không tổ chức sinh nhật đã thành thói quen.”

Ý cười bên môi Âu Dương Duệ càng đậm “Không bằng làm sớm đi.”

—Không cần, đột nhiên tổ chức, tôi không quen lắm.

—”Đời người chỉ có một lần mười tám tuổi, qua đi sẽ không có.” Bạch Vũ bên cạnh tiếp lời, thanh âm dịu dàng.

Tề Ninh cười vuốt tóc, thái độ thực kiên trì “Thật sự không cần, tôi lớn rồi, sinh nhật hay không cần bản không quan trọng.”

Đời người chỉ có một lần mười tám tuổi, kia là dưới tình huống bình thường, giống cậu mặc danh kì diệu trọng sinh trở về mười năm trước đã là ngoài ý muốn.

18 tuổi của mười năm trước, cậu qua sinh nhật như thế nào nhỉ?

Hình như là bị đè xuống đất, cởi quần, bị người hung hăng đâm vào phía sau, máu cùng tinh dịch vẫn đục nhầy nhụa, chảy trên mặt đất ghê tởm khiến người buồn nôn. Những kẻ đáng ghét đó đắc ý cười, nhìn cậu bị người lăng ngược, khoanh tay đứng một bên làm quần chúng. Về sau, kẻ này kết thúc, kẻ khác lại lên, cứ như vậy vòng đi vòng lại, thẳng tới khi cậu ngất xỉu, sau đó sinh nhật mười tám tuổi đã trôi qua.

Nhớ lại quá khứ khiến sắc mặt Tề Ninh tái nhợt, ánh mắt theo đó tan rã. Thứ dĩ nhiên đã là quá khứ lại hằn sâu một vết thương vào trong đáy lòng, cho dù kết vậy cũng không đại biểu sẽ hết đau.

Âu Dương Duệ nhìn Tề Ninh, nhúu nhúu mày, Tề Hạ cũng phát hiện anh trai mình khác thường “Anh hai, anh làm sao vậy?”

—A....à, không có gì.

Âu Dương Duệ cau mày càng sâu, đột nhiên đứng dậy nhìn về phía Tề Ninh, nói với Bạch Vũ “Tiểu Vũ, cậu đưa Tề Hạ về nghỉ ngơi trước, tôi có chuyện muốn nói với Tề Ninh.”

Bạch Vũ sững sốt một chút, lập tức kéo Tề Hạ về khách sạn, nhường vị trí lại cho Tề Ninh cùng Âu Dương Duệ.

Trong lòng Tề Ninh có chút loạn, Âu Dương Duệ muốn nói gì với cậu đây?

Đợi nửa ngày không có động tác, cậu nhin không được ngẩng đầu lên, phát hiện Âu Dương Duệ đang thẳng ngoắc ngoắc nhìn mình, hai má Tề Ninh lập tức nóng bừng.

Âu Dương Duệ nhìn về mặt mê mang cùng hai mảnh ửng hồng, nhẹ giọng nói “Tề Ninh, tôi cảm thấy trong lòng cậu có chuyện.”

Tề Ninh ngẩn ra, không biết phải trả lời như thế nào.

Trong lòng cậu tất nhiên có tâm sự, về bí mật trọng sinh trở lại mười năm trước, về đối tượng cậu thích là người đàn ông trước mắt, về... tương lai mơ hồ.

Chính là, cậu có thể nói sao?

Và liệu, Âu Dương Duệ sẽ tin tưởng?

Tin tưởng ẩn sâu bên trong cơ thể thiếu niên mười bảy tuổi là linh hồn của một Tề Ninh đã hai mươi bảy?

—”Lo cho Tề Hạ sao?” Âu Dương Duệ nhìn cậu cúi đầu, trong lòng căng thẳng

Tề Ninh ngẩng đầu nhìn anh, qua nửa ngày mới lên tiếng “Vâng.”

Âu Dương Duệ nhẹ nhàng thở ra, đi đến bên người cậu ngồi xuống “An toàn của Tề Hạ cậu không cần lo lắng, tôi cam đoan sẽ không xảy ra chuyện như lần trước.”

—”Vâng, tôi biết.” Tề Ninh thấp giọng hỏi “Chỉ là vẫn luôn lo lắng, Tiểu Hạ không ở trước mặt tôi liền bất an.”

Loại bất an này đôi khi rất mãnh liệt, mạnh mẽ đến mức cậu sẽ cảm thấy Tề Hạ hoạt bát đột nhiên biến mất, để lại cho cậu một cơ thể đã mất đi độ ấm, máu tươi nhuộm đỏ chiếc váy trắng của cô, tóc dài mềm mại lấm lem bùn đất, huyết lệ trên gương mặt mỹ lệ không ngừng rơi, dùng đôi môi tuyệt đẹp đầy máu nói: Anh hai, không cần báo thù.

Bởi vì sợ hãi mất đi, cho nên lo được lo mất.

Này đại khái là một loại bệnh.

Âu Dương Duệ nghiêng đầu nhìn Tề Ninh, dưới ánh đèn gương mặt cậu rất trắng, tái nhợt đến bất thường.

—”Nếu cậu không yên lòng, vậy cùng mang Tề Hạ lên Bắc Kinh học đi.” Thật lâu sau, Âu Dương Duệ cúi đầu nói.

Tề Ninh nâng đầu lên nhìn mặt biển yên tĩnh cách đó không xa, thản nhiên mỉm cười “Không cần, tôi tin Tề Hạ ở đây sẽ thật an toàn.” Bởi vì nơi này có Tạ Đông, có Bạch Vũ, quan trọng nhất là, có anh.

25. Chương 24

Âu Dương Duệ im lặng không nói, chỉ nhìn mặt nghiêng của thiếu niên đang mỉm cười, thật lâu sau mới đứng dậy mở miệng “Trễ rồi, chúng ta về thôi.”

Từ bãi cát trở về khách sạn, hai người đều trầm mặc. Cảm giác mọi người trên đường đều đang nhìn bọn họ, Tề Ninh nhéo nhéo lòng bàn tay, có chút bối rối không biết ra sao. Chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, cậu sẽ lẳng lặng đi bên cạnh một người khác, không có tuyệt vọng, không có bất đắc dĩ, không có thống khổ, chỉ tràn đầy loại tình cảm không biết tên cùng vô hạn khát khao đối với tương lai.

Nếu Âu Dương Duệ chính là người mà vận mệnh ban cho cậu, vậy, cậu hoàn toàn biết ơn vận mệnh đã an bài.

Thời điểm chia tay, Tề Ninh không dám nhìn mặt Âu Dương Duệ, quét thẻ xong trực tiếp vào phòng, ngay cả bản thân Tề Ninh cũng không biết vì cái gì mình lại vô dụng như vậy. Một khi Âu Dương Duệ đứng trước mặt, cậu lập tức trở thành một đứa bé không hiểu chuyện, mỗi một ánh mắt cử chỉ của đối phương đều có thể chi phối chính mình.

Sự thật làm cho người ta không khỏi uể oải.

Bởi vì cơn mưa bất chợt, kế hoạch cắm trại bên bờ cát bị hủy bỏ, Tề Hạ thương tâm thật lâu, lại nhìn cơn mưa phi thường ngoạn cố bên ngoài, đành nhận mệnh. Tề Ninh sủng nịnh ôm cô vào ngực, an ủi nói “Đêm mai hẳn sẽ không mưa.”

Tề Hạ nhu thuận gật đầu, chôn vào lòng anh trai ngủ say.

Trong căn phòng tổng thống im lặng, ngọn đèn nhu hòa, bố trí trang nhã cùng cửa sổ sát đất xa xỉ, toàn bộ này đó đều đánh không lại ngôi nhà mà Tề Hạ cho cậu.

Tề Ninh vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô, nội tâm một mảnh thỏa mãn, vô luận thế giới có thay đổi, thế sự khó lường bao nhiêu, chỉ cần Tề Hạ bên cạnh, qua đi hết thảy đều trở thành phong cảnh. (không quan trọng)

Trong đầu đột nhiên lóe lên hình ảnh của Âu Dương Duệ, gương mặt người nọ vĩnh viễn đều mang theo nụ cười ôn hòa, đầy mắt tràn đầy ôn nhu.

Tề Ninh khẽ nhắm mắt ngả lên sofa, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Người kia quá khó nắm bắt, tuy rằng luôn nở nụ cười, lại mặc danh kì diệu khiến người ta sinh ra cảm giác áp bách, mơ hồ nhưng sừng sững, không thể bỏ qua.

Thân là thị trưởng, hai mươi lăm tuổi đã ngồi lên vị trí kia đương nhiên không phải là bao có.

Ít nhất, trong mắt Tề Ninh, muốn bằng tuổi này liền ngồi lên vị trí kia thì không có khả năng là người thường. Âu Dương Duệ xuất thân từ một gia tộc khổng lồ, không cần nài, chỉ nhìn ngôn hành cử chỉ của anh đã đoán được. Huống chi, cái gọi là khí chất không phải một sớm một chiều có thể bồi dưỡng, như vậy, để leo lên địa vị như ngày hôm nay không biết đã dẫm đạp lên vai của biết bao nhiêu người, hay, thân phận bối cảnh rốt cuộc phải cường đại như thế nào mới có thể đạt được?

Lần đầu tiên, Tề Ninh phát hiện bản thân hoàn toàn không thể lý giải người đàn ông tên Âu Dương Duệ này.

Cậu chỉ biết tên đối phương, không hơn.

Người đàn ông trầm mặc trong bóng tối vào lần đầu tiên gặp gỡ, khẳng khái cho cậu mượn điện thoại tư nhân, mỉm cười muốn cậu dẫn đi tham quan trường học cũ, này đó tất cả cuối cùng đều hợp lại thành một cái tên – Âu Dương Duệ.

Cửa đột nhiên chuyển động, phát ra tiếng vang yếu ớt. Tề Ninh cảnh giác mở mắt nhìn ra cửa, bắt gặp Tạ Đông mới nhẹ nhàng thở ra.

__”Còn chưa ngủ sao?” Tạ Đông nhẹ nhàng đi tới, nhỏ giọng hỏi

Tề Ninh không trả lời, cúi đầu nhìn Tề Hạ đang ngủ say trong lòng mình, mềm nhẹ ôm cô vào gian phòng trong góc. Dần xếp Tề Hạ xong, Tề Ninh mới trở ra, Tạ Đông đang ngồi trên sôpha xem TV, thấy Tề Ninh lập tức hỏi “A Ninh, hôm nay cậu cùng Âu Dương Duệ cả ngày sao?”

Tề Ninh nhìn y một cái “Bạch Vũ nói anh gặp bạn, ai vậy?”

Cậu vô tâm hỏi đến vấn đề riêng tư của Tạ Đông, chỉ định lảng sang chuyện khác mà thôi. Nào biết Tạ Đông vừa nghe cậu hỏi, hai má lập tức ửng đỏ. Tề Ninh bắt đầu âm thầm thở dài, những kẻ đang yêu quả nhiên đều là ngu ngốc, xem bộ dạng của Tạ Đông, kẻ không biết còn tưởng rằng đầu y bị lư (lừa) đá.

__”Chính là...hắn.” Thanh âm yếu ớt như ruồi muỗi của Tạ Đông khiến Tề Ninh không khỏi hoảng sợ, lần đầu tiên cậu nhìn đến Tạ Đông ôn nhu như vậy, làm cho người ta nhận không được...mao cốt từng nhiên.

__”Ngày mai hẹn hắn qua đây ăn cơm đi.” Tề Ninh bình tĩnh nói, Tạ Đông lập tức gạt đầu như đảo tỏi “Được chứ, được chứ.” Phảng phất như đã chờ đợi thời khắc này rất lâu.

__”A Ninh, hôm nay cậu thị trưởng Âu Dương đi đâu vậy?” Tạ Đông như cũ không quên chuyện này, Tề Ninh suy nghĩ một chút, chậm rãi mở miệng “Gặp nhau ở suối nước nóng, sau đó hẹn đi ăn thị nướng, rồi gặp gỡ Bạch Vũ, cứ như vậy.”

__”Hết rồi?” Tạ Đông há hốc mồm

__Hết rồi.

Kì thật Tạ Đông cũng không quá hiểu được, vì cái gì thời gian gần đây xác suất Tề Ninh ngẫu nhiên chạm mặt Âu Dương Duệ lại cao như vậy. Theo lý thuyết, là thị trưởng của một thành phố, Âu Dương Duệ vốn nên bề bộn nhiều việc mới đúng, như thế nào vừa không phải ngày nghỉ cũng không phải cuối cùng, tận một nơi xa xôi như suối nước nóng còn đụng phải? Quả thật không ngoài sức tưởng tượng a.

Thời điểm muốn tiếp tục đặt câu hỏi, mới phát hiện vị trí bên người đã rộng tuếch, Tề Ninh không biết đã về phòng từ bao giờ.

Chỉ chừa lại mỗi Tạ Đông ngồi trong phòng khách suy nghĩ miên man, vốn định trở về moi chút thông tin từ Tề Ninh, nào ngờ...Haiiiizzz, sớm biết vậy ở luôn với người nọ thì tốt rồi, vừa nghĩ tới vẻ mặt phần nộ cùng bắt đầu dĩ của người nọ, Tạ Đông liền dắc ý ôm gối cười rộ lên, nếu bị đàn em của y bắt gặp, sợ là muốn tự sát tập thể.

Sáng hôm sau, dùng xong điểm tâm, Tạ Đông mang theo tâm tình vui sướng ra ngoài, nói muốn đi tiếp đãi một nửa của mình.

Nhìn theo bóng dáng kiêu ngạo của y, Tề Ninh chỉ có thể mỉm cười, Tạ Đông quả nhiên nghiêm túc, chỉ là không biết người kia có thật lòng với y hay không.

Tề Hạ nhìn biểu tình trên mặt anh trai, nghi hoặc hỏi “Anh hai, anh cười gì vậy?”

__”Không có gì.” Tề Ninh hồi thần tiếp tục vui đầu ăn bữa sáng, sau đó dường như nhớ tới điều gì, ngừng đầu hỏi “Hôm qua Bạch Vũ đưa em trở về liền đi sao?”

__”Không có a, phòng sư phụ ở cách vách.” Nhắc đến Bạch Vũ, Tề Hạ thật vui vẻ. Tề Ninh nhìn nụ cười sáng lạn hơn cả ánh sao của cô cũng mỉm cười theo, ngay cả chuyện tại sao Bạch Vũ lại ở cách vách cũng quên mất.

Thật vất vả mới được ra biển chơi, Tề Hạ căn bản đâu chịu ngồi yên. Vừa ăn sáng xong đã lôi kéo Tề Ninh ra ngoài tản bộ. Khách sạn ôn tuyền dựa biển mà xây, trang hoàng cao nhã, kẻ có thể ra vào nơi này phi phú tức quý. Hoàn cảnh xanh hóa tự nhiên phi thường đúng chỗ, từ cầu thang xoay tròn nhìn xuống, bắt gặp không ít người đang lướt ngang qua. Sân nhà cẩm thạch dưới chân sáng bóng rực rỡ phản chiếu bóng người, phía Đông đại sảnh là khu nghỉ dưỡng, bên trái xây loạt cửa sổ sát đất, từ nơi này nhìn qua, có thể thấy cây cối xum xuê bên ngoài cùng một đám người đang nói chuyện phiếm.

Đây là một quán cà phê ngoài trời, thuộc sở hữu của khách sạn, hết thấy bánh ngọt tráng miệng cùng đồ uống đều miễn phí, giờ phút này không ít người đang ngồi bên bàn cười đùa trò chuyện.

Tề Hạ đột nhiên đề nghị “Anh hai, chúng ta qua đó ngồi đi.”

Tề Ninh tự nhiên đồng ý.

Ngồi trên chiếc ghế tròn có hình dạng giống trái dừa, Tề Hạ hưng phấn cười to “Anh hai, lần đầu tiên em thấy cái ghế như vậy đó, lạ thật.”

Tề Ninh nhìn gương mặt rạng rỡ như ánh dương quang của cô, trong lòng không khỏi xót xa.

Mười năm trước, cậu thế nhưng không phát hiện, thì ra Tề Hạ dễ dàng thỏa mãn như thế.

Một chuyến du lịch gần nhà, một chiếc ghế mang hình thù kì dị, có thể khiến cô thỏa mãn, vui vẻ cười rộ lên.

Tiểu Hạ của cậu, nguyện vọng chỉ nhỏ nhoi như vậy, bé nhỏ đến mức khiến trái tim người ta nhói đau.

Tề Ninh vươn tay xoa xoa mặt cô, nụ cười nở rộ bên môi “Tiểu Hạ, anh hai nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc.”

Hết chương 24

26. Chương 25

Tề Hạ bị lời nói bất thành linh của cậu dọa đến, ngây người một lúc sau đó mỉm cười đáp, “Vâng!”. Một đơn âm dùng sức như vậy cơ hồ xé toạc không khí, vụt tới chỗ Tề Ninh. Tề Ninh liền không chân chờ, vươn người qua, khẽ hôn lên trán Tề Hạ.

Ánh dương quang tươi đẹp, gió biển mềm nhẹ, mọi người xung quanh dường như bị một không gian vô hình ngăn cách, trong mắt Tề Ninh chỉ nhìn thấy gương mặt mỉm cười rực rỡ của em gái mình. Vừa chói mắt lại đơn thuần, phẳng phất như mảnh thủy tinh xinh đẹp nhất trên đời, hoàn mỹ từ mọi góc độ làm cho người ta không thể không ngợi khen.

— “Anh hai, em rất tốt, thật sự. Chỉ cần có anh, cho dù chúng ta chỉ còn lại thân thể này, em cũng không sợ hãi.” Trong đôi mắt Tề Hạ tràn đầy nước mắt, thời điểm anh hai vươn người qua, cô thấy rõ thủy quang trong suốt trong mắt cậu, quật cường bám trụ nơi đáy mắt, chậm chạp không chịu rơi xuống.

Cô chưa từng bắt gặp người anh kiên cường dùng cảm của mình chảy nước mắt, cho dù cuộc sống có tàn nhẫn khốc liệt như thế nào, vĩnh viễn đều là nụ cười.

Cô hiểu được, kì thực anh hai đang đau lòng thay cô.

Đau vì không thể cho cô một cuộc sống tốt đẹp, đau vì không thể để cô vô ưu vô lự như những cô gái khác.

Nhưng mà, anh cô không biết, nguyện vọng lớn nhất của cô chính là anh trai có được một cuộc sống của riêng mình, không cần lúc nào cũng nghĩ cho cô.

— “Ừ, anh biết.” Tề Ninh nắm chặt tay cô, trong lòng chỉ còn lại mấy chữ ngẩn ngui.

Cho dù như vậy, cậu vẫn quyết định, sẽ không để bọn họ lại rơi vào hoàn cảnh như Tề Hạ nói.

Đúng lúc này, bồi bàn dọn cà phê cùng điểm tâm lên. Trong nháy mắt, lực chú ý của Tề Hạ đều bị những món điểm tâm có tạo hình xinh đẹp khả ái chiếm lĩnh. Tề Ninh đặt đĩa tiramisu trước mặt cô, sùng nịnh cười nói “Từ từ ăn, nếu thích chúng ta lại mang về một ít.”

Hai mắt Tề Hạ lóe sáng nhìn Tề Ninh, cao hứng đáp lời liền cầm muốn thật cẩn thận thưởng thức.

Tề Ninh nhắc tách cà phê nhấp một ngụm, hương thơm lập tức tràn đầy khoang miệng, tầm mắt nhìn mặt biển cách đó không xa, không biết Âu Dương Duệ đã rời giường chưa? Sáng hôm nay bị Tề Hạ lôi đi, chưa kịp đi qua cách vách ân cần hỏi thăm một tiếng.

Nghĩ đến đây, cậu cúi đầu cười cười, ân cần hỏi thăm? Cụm từ này thật sự mới mẻ.

Không bao lâu, Tạ Đông liền trở lại.

So với vẻ cao hứng phấn chấn lúc rời đi, giờ phút này Tạ Đông tựa cho con gà trống bại trận, toàn thân tản ra khí tức suy sụp.

Tề Ninh gặp y như vậy, chỉ lẳng lặng uống cà phê không nói gì.

—”Hắn không tới được.” Tạ Đông đặt mông ngồi cạnh cậu, ngữ khí không giấu được thất lạc.

Tề Hạ ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi “Ai không tới được vậy? Anh Đông?”

Tề Ninh nhìn em gái lại nhìn người đàn ông buồn bã cạnh mình, nhẹ giọng hỏi “Hắn nói lý do sao?”

Tạ Đông lắc đầu, “Rõ ràng tối hôm qua đã đồng ý, kết quả sáng hôm nay lại bảo không tới được, a, tức chết tôi!!!!” Tề Ninh vỗ vỗ Tạ Đông, thay y gọi một ly nước trái cây định thần.

Thẳng đến giờ cơm trưa cũng chưa thấy Âu Dương Duệ. Tề Ninh cuối cùng vẫn không thể khống chế được tâm tình của mình, đứng trước phòng anh, vừa định gõ cửa, cửa phòng đột nhiên lại mở ra, một bác gái mặc đồng phục khách sạn xuất hiện trước mắt. Bác gái kia nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt Tề Ninh, cười nói “Chú em, cậu nhầm phòng sao?”

—Dì à, cho hỏi một chút, khách trong phòng này đâu rồi?

Bác gái đẩy xe chuẩn bị rời đi nghe vậy, quay đầu đáp “Vị khách đó sáng sớm đã trả phòng rồi.”

Tề Ninh cảm thấy cả người lạnh lẽo, không vì cái gì khác, chỉ vì Âu Dương Duệ không từ mà biệt.

Nghĩ lại, Âu Dương Duệ có quan hệ gì với cậu chứ, cho dù rời đi không nói với cậu một tiếng cũng là bình thường, bất đắc dĩ vỗ đầu, quả nhiên cậu quá tự tin rồi.

—Anh hai, chúng ta về thôi.

Hành trình hai ngày còn chưa kịp chấm dứt, đã bị đặt dấu chấm hết vì một câu uế oải bất đắc dĩ của Tề Hạ, nguyên nhân là do ông trời không chiều lòng người, buổi chiều lại mưa to.

Tề Ninh xoa xoa đầu Tề Hạ, ôn nhu an ủi cô “Anh Đông làm thời có việc, không bằng chúng ta đợi tới ngày mai rồi về.” Kì thật Tề Ninh nghĩ hiện tại muốn gọi xe cũng khó, nếu cứ như vậy mà rời đi, chỉ sợ tới tối vẫn chưa thuận lợi về đến nhà.

Tề Hạ lại phi thường kiên trì “Chỗ này không vui, trời mưa, anh Đông đi, ngay cả sư phụ cùng anh Âu Dương cũng đi, anh hai, chúng ta về nhà đi, em muốn về nhà nấu cơm cho anh ăn.”

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của em gái, Tề Ninh cuối cùng mềm lòng.

Hai người đơn giản xách theo hành lý đi ra sảnh chính. Ngoài cửa mưa vẫn rơi, Tề Hạ nhăn nhó nhìn màn mưa mù mịt, đau khổ tựa quả mướp đắng, Tề Ninh không khỏi buồn cười, quát quát mũi cô “Đội lát nữa anh nhờ khách sạn gọi xe, chúng ta ngồi xe về nhà.” Tuy rằng khá đắt, nhưng trước mắt đây là biện pháp duy nhất.

Tề Hạ ngoan ngoãn gật đầu, cô cũng biết, lần này bản thân quá tùy hứng.

Tề Ninh để Tề Hạ ngồi chờ ở khu nghỉ ngơi, chính mình đi tới quầy tiếp tân. Nhớ đến tối hôm qua cậu cùng người nọ còn đang trò chuyện vui vẻ, hôm nay lại phải đơn độc một mình. Thế giới này quả thực biến hóa khôn lường, thời gian cứ trôi qua lại kiểm hãm con người đứng tại chỗ không thể nhúc nhích.

—Chào cô, tôi cần...

—”A, ngài Tề, xin chào, chỗ này có một lá thư gửi cho ngài.” Vẫn là nữ tiếp tân ngày hôm qua, thời điểm nhìn thấy cậu trên mặt vẫn giữ vài phần lầy lõng. Tề Ninh hồ nghi tiếp nhận phong thư trắng muốt, dưới ánh mắt chờ đợi của cô nhân viên mà mở phong thư ra, bên trong chỉ có một câu ngắn gọn, nét chữ cường kinh hữu lực sôi nổi hiện trên mặt giấy, ngông nghênh tuyệt nhiên.

Lâm thời có việc đi trước, sự tình khẩn cấp, cho nên không kịp nói với cậu, chơi vui vẻ.

Phía dưới kí tên, Duệ.

Tề Ninh cầm lá thư,thần nhiên cười rộ lên,bi thương tích tụ như bị ánh mặt trời xua tan, ầm ập sạch sẽ.

—”Tôi muốn trả phòng,không biết có thể gọi giúp tôi một chiếc xe không?” Tề Ninh một lần nữa xếp lại lá thư bỏ vào phong bì, hỏi cô nhân viên trước mặt.

Nữ tiếp tân bị nụ cười trên mặt thiếu niên hớp hồn, thần thời hồi lâu mới kịp phản ứng “Có thể, à, đúng rồi,ngài Âu Dương có dặn, nếu ngài Tề đây muốn rời đi,sẽ có người đến đón ngài. Xin ngài chờ trong chốc lát, tôi lập tức đi gọi xe.”

Nhìn đối phương bắt đầu bấm số, Tề Ninh đành tạm thời buông tha nghi hoặc, qua một bên đợi,chỉ nghe thấy cô nhân viên nói vài câu,sau đó cúp điện thoại nói với cậu “Ngài Tề, mười phút nữa xe sẽ tới,mời ngài qua khu nghỉ ngơi chờ đợi.”

Thái độ của đối phương quá mức cung kính,cho dù một kẻ gặp biến không sợ hãi như Tề Ninh cũng thoáng có chút không quen,vì thế đành nói cảm ơn sau đó đi tìm Tề Hạ.

Chiếc xe quả thực như lời cô nhân viên nói, rất nhanh liền xuất hiện. Tề Ninh đứng trước cửa,nhìn chiếc xe bóng loáng mười phần ngạo khí chậm chạp không lên. Tề Hạ đứng cạnh anh trai,cẩn thận kéo tay cậu “Anh hai, ngồi xe này hết bao nhiêu tiền?”

Thân xe đen bóng dài gấp đôi những chiếc bình thường,nhìn từ bên ngoài căn bản không thấy rõ bên trong,tám kính thủy tinh như mực phản chiếu về bình tĩnh của Tề Ninh cùng biểu tình lo lắng trên mặt Tề Hạ. Cô tất nhiên phải lo lắng,chỉ cần nhìn chiếc xe trước mắt đã biết là loại cao cấp, căn bản không dám lên, đi một đoạn đường, tiền xe không chừng bằng cả mấy tháng sinh hoạt phí của cô.

27. Chương 26

Lúc này đây, trong lòng Tề Ninh cũng không giống như vẻ ngoài của mình, tuy nhìn qua vô cùng bình tĩnh, nhưng bên trong lại đang cuộn cuộn sóng găm. Cậu biết xe là do Âu Dương Duệ gọi tới,chính là bản thân không dự đoán được sẽ cao cấp như vậy. Tuy nói Tề Ninh không nghiên cứu gì về xe, xa hoa nhất cũng chỉ có Lexus. Nhưng nhìn chiếc xe trước mắt vừa thấy đã biết giá trị xa xỉ quả thật khiến cậu không thể tiêu hóa.

Tài xế lái xe phẳng phất như đang tiến hành đấu tranh tâm lý hai anh em họ Tề, ai thỏa hiệp trước sẽ thua. Rất cuộc,tài xế không đủ kiên nhẫn,mở cửa xuống xe.

Tề Hạ gặp người chui ra không khỏi giật mình “Anh Phương Giản, sao lại là anh?”

Nghe thấy giọng của em gái, Tề Ninh lập tức nhíu mày.

Người đàn ông được gọi là Phương Giản đại khái khoảng 25, 26 tuổi ; mặc một bộ âu phục tối màu,sợi tóc đen bay bay trong gió. Gương mặt không quá xuất chúng, lại khiến cho đôi mắt hoa đào trở nên phá lệ sinh động,hắn vòng qua đầu xe đi tới,nhìn Tề Hạ cười nói “Tiểu Hạ, chỗ này chơi vui không? Sao lại về sớm như vậy?” Ánh mắt lại dừng trên người Tề Ninh,bên trong mang theo tìm tòi nghiên cứu khiến người ta không nắm được thâm ý.

Tề Ninh khẽ nhích người,che trước mặt em gái,lễ phép trả lời “Xin chào, cảm ơn anh đã giành thời gian đến đón. Bất quá hình như tôi bỏ quên đồ trong phòng,cho nên tạm thời không đi nữa. Cũng nhờ anh chuyển cáo với thị trưởng Âu Dương, ý tốt của ngài ấy, Tề Ninh xin nhận.”

Tề Hạ không rõ vì cái gì anh hai lại muốn cự tuyệt,đang định mở miệng đã bị Phương Giản giành trước,thanh âm đối phương dẫn theo ý cười, nghe không rõ cảm xúc “Cậu Tề à, chưa thấy ai cự tuyệt người khác mà không nể mặt như vậy a.”

Tề Ninh sững sốt, không ngờ tới đối phương sẽ nói vậy, nhưng vẫn khách khí đáp “Chuyện hôm nay thật sự ngượng ngùng, phiền toái anh chạy không một chuyến.” Cậu không rõ tại sao bản thân lại kiên trì như thế, chỉ là vừa nghĩ tới báo chí đưa tin về người nào đó, liền không khỏi buồn bực.

Khi ấy, Âu Dương Duệ được phát hiện gục chết trong thư phòng, mà kẻ đầu tiên phát hiện Âu Dương Duệ chết lại là người đàn ông có đôi mắt hoa đào đang đứng trước mặt.

Vô luận sự tồn tại của người đàn ông này có ý nghĩ thế nào với Âu Dương Duệ, đều là kẻ mà Tề Ninh cậu nên cố gắng lánh tránh.

Nếu hẳn có thể tự do ra vào nhà Âu Dương Duệ, kia thuyết minh quan hệ hai người sâu, mà sâu đến trình độ nào thì Tề Ninh cũng không hiểu hết, cậu nên phân Phương Giản vào loại nào đây?

Phương Giản gặp thiếu niên trước mặt bày ra một bộ cự nhân ngàn dặm, không giận còn cười, hai tay tùy ý cắm vào túi quần, u u nói “Ai nha, tôi cứ tưởng Âu Dương Duệ coi trọng ai, bất quả chỉ là một đứa bé không chịu nổi ép buộc thôi, ngay cả xe người lạ cũng không dám lên, quả nhiên vẫn còn quá nhỏ.” Nói xong liền chuẩn bị rời đi, nào biết vừa dứt lời, cửa xe sau đã bị người mở ra, Tề Ninh đứng cạnh cửa, nhìn hẳn nhợt nhạt cười “Có thể khiến luật sư Phương khét tiếng đây làm tài xế lái xe, Tề Ninh tôi thật sự tam sinh hữu hạnh.”

Phương Giản nhìn cái cười mỉm hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi bên môi thiếu niên, hơi hơi ngậy người một chút, mới gạt mình lên xe.

Từ kính hậu nhìn thiếu niên ngồi phía sau, phát hiện tầm mắt đối phương cũng đang thẳng tắp đánh tới, ánh mắt hai người gặp nhau giữa không khung, sau đó không dấu vết dời đi.

Tề Hạ ngồi trên chiếc ghế mềm mại lo lắng nhìn anh hai, vốn gặp được Phương Giản cô vô cùng cao hứng, nào biết anh trai sẽ phẳng ứng như vậy, thật bất ngờ a.

Đã nghĩ hôm nay khẳng định không thể ngồi xe anh Phương Giản, nào biết anh trai đột nhiên bảo cô lên xe, hiện tại rốt cuộc là tình huống gì a.

Tề Ninh thu hồi tầm mắt, phát hiện vẻ mặt bất an của Tề Hạ, vội vàng mỉm cười nhẹ giọng nói “Tiểu Hạ, buổi tối muốn ăn gì?”

“A?” Tề Hạ bị Tề Ninh bất ngờ đánh gãy suy nghĩ, không kịp phản ứng, Tề Ninh nhấn nài hỏi lại một lần, cô mới hoàn toàn hồi thần “Đồ ăn khách sạn tuy toàn cao cấp, nhưng em vẫn cảm thấy không ngon bằng em nấu, ha ha, anh hai, đêm nay chúng ta đi ăn lẩu đi! Mùa hè ăn lẩu thích nhất!”

Tề Ninh sờ sờ tóc cô, sủng nịnh gật đầu

Cầm tay lái, Phương Giản nghiêm túc đảm nhận vai tài xế vô hình, hoàn toàn bỏ qua lời nói của hai anh em.

Làm khó một vị luật sư nổi tiếng như hẳn, chỉ cần hầu tòa một ngày có thể thu vào vài vạn, thế nhưng cũng có ngày làm tài xế lái xe cho người ta.

Chiếc xe rớt cuộc dừng trước cửa tư hợp viện quen thuộc, Tề Ninh dỡ hành lý xuống. Tề Hạ chui đầu qua cửa sổ ghế phụ lái, nói với Phương Giản: “Anh Phương Giản, có muốn vào nhà ngồi một lát không?”

Tề Ninh tưởng giữ chặt Tề Hạ, nào ngờ Phương Giản đã chân hơn: “Được a, anh cũng muốn tham quan nhà Tề Hạ một chút.”

Vì thế, Tề Ninh đành bất đắc dĩ nghênh đón một vị khách không quá được hoan nghênh.

Thời điểm Phương Giản đi vào viện, ngửa đầu nhìn nhìn tán cây đại thụ giữa sân, giờ phút này bầu trời trong vắt, ánh hoàng hôn từ ngọn núi bên kia chiếu qua, len vào tầng tầng lớp lớp kẽ lá, ản ra những đốm sáng loang lổ trên thảm đá dưới chân. Khi Tề Ninh định mời khách vào nhà, liền bắt gặp người đàn ông đang ngẩng đầu nhìn bầu trời, thần sắc hoài niệm chợt hiện trên mặt.

Trong lòng Tề Ninh bỗng căng thẳng, chính là Phương Giản đã hồi phục như thường, cười hì hì nói “Nơi này rất đẹp.”

__”Là nhờ bạn hỗ trợ mua tới,quả thực rất xinh đẹp. Tiểu Hạ cũng thật thích.” Tề Ninh đứng trước cửa,thần nhiên cười.

Phương Giản dời tầm mắt,nhìn về phía Tề Ninh, khước môi tựa tiểu phi tiểu “Cậu không thích sao?”

Tề Ninh sửng sốt, lập tức trả lời: “Thích chứ.”

Nghe vậy, Phương Giản giống như vừa lòng,lại nhìn xung quanh sau đó mới vào nhà. Trên bàn đã bày trà cùng điểm tâm mà Tề Hạ tự làm, Phương Giản rất tự nhiên ngồi xuống sôpha,ánh mắt đảo quanh bốn phía một vòng. Tề Ninh nhìn y vươn ngón tay chọt chọt chiếc mũi heo ở đầu kia sôpha, không khỏi buồn cười.

Lúc trước, thường thấy Phương Giản trên báo đặc biệt nghiêm túc,lời nói trước tòa cũng rõ ràng dứt khoát,nào ngờ người này vẫn có một mặt bướng bỉnh như vậy.

Điểm này khiến Tề Ninh nhớ tới Tạ Đông,bên ngoài chừng chạc như ông cụ,trước mặt người quen lại một bộ vô pháp vô thiên.

__”A Duệ hẳn đã đến chỗ này?” Thanh âm đột ngột của Phương Giản kéo Tề Ninh trở về hiện thực,tuy rằng không rõ lắm vì cái gì Phương Giản lại hỏi vấn đề này,bất quá Tề Ninh rất nhanh trả lời “Thị trưởng Âu Dương có tới một lần.”

Phương Giản ừ một tiếng, bắt đầu ăn điểm tâm.

Tề Ninh ngồi đối diện hẳn,cũng không nói gì,trong phòng khách nhất thời lâm vào tiếng nhấm nuốt điểm tâm.

Tề Hạ từ toilet đi ra,liền thấy hình ảnh quỷ dị như thế, anh trai cô ngồi đối diện khách, mắt dời đi nơi khác,mà khách thì sao,chỉ lo ăn điểm tâm của mình, hoàn toàn không cảm thấy khách và chủ không trò chuyện với nhau là cỡ nào không được tự nhiên.

__”Anh Phương Giản, điểm tâm em làm ngon không?” Tề Hạ đi qua ngồi cạnh Tề Ninh,hai mắt cười thành trắng khuyết.

Phương Giản liếm liếm đầu ngón tay còn dính mảnh vụn điểm tâm, nghiêm túc gật đầu “Ngon cực,Tiểu Hạ, anh nghe nói tài nấu ăn của em học từ Bạch Vũ,không sai a, thầy nào trò nấy.”

Tề Ninh có chút kinh ngạc,Phương Giản nhận thức Bạch Vũ không kì quái, thế nhưng còn quen biết cả Tạ Đông,cái này không khỏi khó hiểu.

Thân là đại ca thế giới ngầm,Tạ Đông hiển nhiên hiểu được giao thiệp với chính phủ cùng luật sư là chuyện cỡ nào nguy hiểm, huống chi quan hệ giữa vị luật sư này và ngài thị trưởng cũng không phải tầm thường.

Chẳng lẽ...

__”Không biết ngài Phương đây quen biết Tiểu Hạ như thế nào?

Trong mắt Phương Giản chợt lóe lên ý cười,còn chưa mở miệng,Tề Hạ đã bắt đầu lú lo:“Hôm qua em cùng anh Đông đang chơi ở bờ cát,kết quả anh Phương Giản cũng tới. Tối qua sư phụ nói anh Tạ Đông đi gặp bạn chính là anh Phương Giản nha,ngày hôm qua thật sự rất vui,không chỉ nhận thức anh Âu Dương, còn được biết anh Phương Giản nữa, này khẳng định là ngày may mắn nhất đời em!”

Tề Ninh ngáy ngẩn cả người.

Cậu cứ tưởng người Tạ Đông thích là Tiêu Ngôn,kết quả đột nhiên loại toát ra một tên Phương Giản,Tạ Đông này, lần sau phải hảo hảo thẩm vấn y một trận mới được!

__”Cô bé ngốc, đời em còn dài,mới nhận thức hai người đã khiến em cao hứng thành như vậy,làm người cũng không thể không tiền đồ như vậy a!” Phương Giản cười nói,trong mắt tràn đầy tiểu ý.

__”Lời này sai rồi, anh Phương Giản à,anh xem a,anh Âu Dương là thị trưởng, anh lại là luật sư vĩ đại, được quen biết hai vị thần nhân như các anh đây còn không gọi là may mắn sao?” Trên mặt Tề Hạ lộ ra vẻ vui sướng khó có thể che giấu,Tề Ninh hồi thần, phát hiện bản thân không thể giữ thái độ bài xích như lúc trước,vô luận như thế nào, kể tên Phương Giản này là người mà Tạ Đông thích, mà Tạ Đông lại là anh em tốt của cậu,cho nên,theo lý, cậu nên khách khí với Phương Giản một chút mới đúng.

__”Ha ha, Tề Ninh, em gái của cậu.... thật sự là bảo bối a!

Tề Ninh nhợt nhạt cười:“Nếu ngài Phương không ghét bỏ,ăn cơm rồi lại đi.”

Phương Giản không khỏi sửng sốt,lời nói của Tề Ninh khiến hắn có chút kích động, đứa nhỏ này rõ ràng không phải muốn giữ khoảng cách với hắn sao,như thế nào đột nhiên khách khí rồi? Tuy nghĩ như vậy, bắt quả Phương Giản vẫn phi thường khoái trá,dù sao, mọi người đều thích được đối đãi như thượng khách.

__”Tôi thật sự rất muốn nếm thử tay nghề của Tề Hạ,bất đắc dĩ, trên đời có một loại sinh vật gọi là nhà tư bản bất lương,tôi còn phải trở về bán mạng cho nhà tư bản vạn ác đâu!” Biểu tình Phương Giản có chút thống khổ,xem ra bị nhà tư bản áp bức không nhẹ.

Tề Ninh cũng không miễn cưỡng,chỉ bảo Tề Hạ gói chút điểm tâm cho Phương Giản mang về.

Còn cố ý dặn Tề Hạ lấy nhiều một ít, ai bảo Tạ Đông thích ăn cơ chứ.

Hôm nay, Tề Ninh liền ra nhà ga mua vé,từ Kiến Ninh tới Bắc Kinh chỉ mất bảy tiếng đi tàu, giá tiền đương nhiên không đắt,mua vé xong Tề Ninh lại ra ngân hàng rút tiền.

Từ sau khi cha mẹ qua đời, trừ bỏ để lại căn hộ ở Anh Lan,còn kèm theo một tài khoản ẩn hình.

Có lẽ bọn họ cũng vì phòng ngừa vạn nhất,cho nên mới để lại một chiêu như vậy.

Tiền trong tài khoản chỉ có Tề Ninh và Tề Hạ mới có thể sử dụng,nhiều năm như vậy, nếu không có sự tồn tại của tài khoản ẩn hình này,cho dù Tề Ninh có liều mạng như thế nào cũng chịu không nổi. Bởi vì phòng khi khẩn cấp, bình thường đều dùng tiền làm công kiếm được, cho nên chỉ mới vận dụng một phần nhỏ trong tài khoản. Lần này, cậu muốn lên Bắc Kinh,trừ bỏ một ít dần túi, còn phải dần xấp Tiểu Hạ.

Người trong ngân hàng không quá đông,nhìn qua chỉ có vài người đang xếp hàng trước quầy. Tề Ninh cầm số ngồi xuống ghế,tien tay rút một tờ báo bên cạnh lật xem,chờ đợi hệ thống gọi tới lượt mình.

Ngồi trước quầy đều là một ít nữ nhân viên trẻ đẹp,đại đa số bọn họ sau khi tốt nghiệp đại học đều nhờ vào nhân mạch và quan hệ của cha mẹ vào ngân hàng này làm việc, tựa hồ cảm thấy bản thân tài trí hơn người,cho nên nhìn đến thiếu niên ăn mặc bình thường trước mặt, trong mắt lập tức xẹt qua một tia không kiên nhẫn.

Tuy nói diện mạo thiếu niên phi thường thanh tú,nhưng đối với nữ sinh,cũng là lớn nhất châm chọc.

Thử hỏi, bắt gặp một nam sinh có bộ dạng còn xinh đẹp hơn nữ sinh đứng trước mặt, cô nên phản ứng thế nào?

Nội tâm kiêu ngạo cùng khinh miệt trong khung hóa thành mãnh liệt khinh thường. Tề Ninh cầm số cùng chứng minh dần dần tiến tới quầy, hoàn toàn xem nhẹ vẻ chán ghét trong mắt cô gái đối diện.

__”Lấy bao nhiêu?” Gặp biểu tình bình thản của thiếu niên,nhân viên công tác bên trong càng khó chịu,ngay cả giọng nói cũng lộ ra vẻ lạnh lùng cùng không kiên nhẫn.

__”10 vạn.”

Tề Ninh thần nhiên đáp.

Nhân viên công tác xác nhận lại thông tin, vội vàng thu hồi vẻ mặt khinh thường,cười tủm tỉm nói “Thưa ngài, ngài một lần rút nhiều như vậy quầy chúng tôi hiện không thể giải quyết, mời ngài dời bước qua khu vực dành riêng cho khách quý.” Nói xong liền muốn đứng dậy, lại nghe thấy khẩu khí lạnh nhạt như cũ: “Hôm nay tôi chỉ rút một vạn, 9 vạn còn lại ngày sau tôi sẽ tới lấy.”

Lời tuy nói thế, nhân viên công tác vẫn không dám coi thường,vừa nãy kiểm tra thông tin tài khoản, thế nhưng mới biết bên trong có hơn 30 vạn.

30 vạn tại thời điểm đó là một con số khổng lồ,lại thuộc về quyền sở hữu của một thiếu niên.

Chính là ngay lúc tiếp nhận tiền cùng giấy chứng minh qua khung cửa sổ,phía sau đột nhiên vang lên tiếng thủy tinh vỡ nát cùng tiếng người la hét chói tai. Tề Ninh quay đầu phát hiện vài người che mặt đang vọt

tới, trong tay bọn họ dẫn theo vũ khí, hòng súng tới om hướng lên trần nhà, mọi người sợ hãi chạy tán loạn xung quanh. Tề Ninh vội vàng nhét tiền cùng giấy chứng minh vào túi, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Thật xui xẻo.

Rút tiền cũng gặp phải cướp ngân hàng, loại chuyện này có xác suất siêu thấp a.

Thì ra lúc trước, đám tội phạm trộm cướp trong ngục đều từ chỗ này mà ra.

28. Chương 27

__”Tất cả ngồi xuống hết cho tao, hai tay ôm đầu, nhanh lên!” Một giọng nam tục tũn tăng bổng vang lên trong lúc hỗn loạn, thanh âm hùng hậu, ngữ khí tràn ngập khí phách.

Tề Ninh ngồi xổm xuống, núp sau một chậu hoa cao bằng nửa thân người, nhìn thoáng qua kẻ đang ra lệnh kia, dáng người rất cao, tựa như thể trạng của người phương Bắc. Bọn họ tổng cộng có 6 người, hai kẻ cầm súng cường ép quản lý mở két an toàn, hai người khác thay nhau gác cửa, những kẻ còn lại cầm súng chia về phía đám người.

Quầy thủy tinh bị bắn nát, có thể thấy rõ tình huống bên trong.

Két an toàn ngay bên tường, quản lý run lấy bẫy mở cửa, tiền mặt lập tức lộ ra trước mắt, trắng bóng một mảnh. Tề Ninh tưởng, nếu cậu cùng đường, đại khái cũng đi cướp ngân hàng. Bởi vì đây là cách nhanh nhất thoát khỏi bần cùng.

Không biết là ai xúc động ấn nút cảnh báo, tiếng còi chói tai làm người ta bất an vang vọng khắp ngân hàng, khiến cho hiện trường vốn không quá mức kịch liệt lập tức hỗn loạn hẳn lên. Đám cướp nghe thấy tiếng còi báo cũng không khỏi bối rối, biết cảnh sát rất nhanh sẽ tới, đến lúc đó không kịp thoát thân. Giọng nói tục tũn lúc đầu lại vang lên, tương đối khác với đồng bọn, gã phi thường trấn định “Đổ con tin lên quầy, từng bước từng bước đi qua, đừng để cảnh sát có hội đánh lén.”

Vài kẻ khác lập tức nghe theo, hai người còn lại cầm túi tiền nhét tiền.

Tề Ninh ngồi xổm tại chỗ, cảm thấy đám cướp này thật sự quá thông minh.

Đẩy con tin ra ngoài, cảnh sát suy xét đến sự an toàn của con tin tự nhiên không dám tùy tiện nổ súng, đồng thời cơ hội đào thoát của bọn họ sẽ cao hơn.

Không bao lâu, âm thanh khuếch đại từ bên ngoài truyền vào “Người ở bên trong nghe rõ, các người đã bị bao vây, thả con tin, có thể được khoan hồng.”

Tề Ninh nhớ tới lúc trước ngồi tù, mỗi đầu tháng đều phải xem phim giáo dục, cảnh sát bình thường đều nói với bọn tội phạm như vậy, thật sự cũ nát.

__”Hừ! Con mẹ nó chứ khoan hồng!” Người đàn ông tục tũn tăng hướng bên ngoài quát lớn, giọng nói vang dội.

Người bên ngoài đại khái cũng nghe thấy thanh âm của gã, im lặng trong chốc lát tiếp tục nói “Ngô Càng, tôi khuyên anh nên quay đầu là bờ, mẹ anh còn đang nằm viện chờ anh kia.”

Tề Ninh lập tức sững sốt, Ngô Càng?!

__”Mẹ tao nằm viện còn không phải do đám vô lương tâm chúng mày làm hại, bây giờ lũ khốn chúng mày còn dám nói với tao như vậy, lập tức chuẩn bị một chiếc xe đậu ngay cửa cho tao, trong vòng mười phút không đến, cứ một phút tao lại giết một người!” Ngô Càng nghe qua có vẻ vô cùng phẫn nộ, giọng nói ồ ồ vang vọng khắp ngân hàng.

Cảnh cục cao tăng đương nhiên chỉ có thể làm theo, dù sao con tin bên trong còn lẫn vài vị phụ nhân, nếu chết, bản thân hoặc bị đình chức hoặc bị lưu đầy, vô luận con đường nào đều không ai muốn gặp.

__Đại ca, chân mẹ ông nhất định sẽ lành.

Bên trong đại sảnh im lặng bỗng vang lên một thanh âm, tiếng nói kia thanh thanh tĩnh tĩnh, bình đạm như nước.

Biểu tình giấu sau chiếc mặt nạ của Ngô Càng miễn bàn có bao nhiêu kinh ngạc, lập tức cảnh giác hỏi “Sao mày biết chân mẹ tao có vấn đề?” Nhìn xuống lại không tìm thấy nơi phía ra giọng nói thanh thúy kia.

Chờ trong chốc lát, một thiếu niên thon gầy từ sau bồn hoa đi ra, trên gương mặt thanh tú mang theo biểu tình thần nhiên, đôi mắt sáng như ánh sao trời, nhìn gã nhẹ nhàng nói “Thời điểm bác gái bán đồ ăn bị người đẩy ngã, không cứu chữa kịp thời nên dẫn đến tê liệt hai chân, nhưng tôi biết có một vị bác sĩ khoa chỉnh hình tên là Dương Chiêu có thể trị dứt cho bác gái.”

Ngữ khí cậu thật rõ ràng, ánh mắt trong suốt, không giống như đang nói dối, chính là, “Hiện tại mẹ tao còn đang nằm trên giường, mày dựa vào cái gì khẳng định như vậy!”

__”Bởi vì chúng ta có một vị thị trưởng tốt, Âu Dương Duệ ngài ấy nhất định sẽ tìm đến vị bác sĩ kia chữa chân cho bác gái.” Tề Ninh từng bước đi qua, nhẹ giọng nói

Âu Dương Duệ tuy tiền nhiệm chưa lâu, nhưng trong thời gian ngắn đã giải quyết được vài vấn đề lớn của Kiến Ninh, cho nên rất được lòng dân. Vừa nghe qua cái tên Âu Dương Duệ, sát khí trên mặt Ngôn Càng tán đi không ít, chính là vẫn không yên lòng “Mày là ai? Như thế nào chắc chắn thị trưởng sẽ tìm bác sĩ chữa bệnh cho mẹ tao?”

Tề Ninh cười, chậm rãi lấy ra một vụn nóng hôi hổi thả xuống, “Nếu ông không tin tôi, ông cùng đồng bọn chỉ có một con đường để đi.”

__Đường gì?

__Cơm tù.

Ngô Càng nhếch miệng cười: “Thằng nhóc, tao sẽ không bị bắt dễ dàng như vậy.”

Tề Ninh lại đến gần một bước, nhìn vào mắt gã, đây là ánh mắt mà cậu từng quen thuộc, nếu không phải không cam lòng, có lẽ cậu đã sớm hóa thành luồng khói nhẹ biết mất trên trần thế này, sẽ không có được cơ hội trùng sinh tận hưởng cuộc sống hạnh phúc. Mà những kẻ lằng nhằng cậu dường như không biết mệt mỏi, ngày đêm không nghỉ. Nếu không phải Ngô Càng cách vách tù nhìn không được phản ánh lên trên, Tề Ninh cậu làm thế nào có được một cuộc sống mới?

__”Hiện tại bên ngoài ít nhất hơn mấy trăm cảnh sát đang đợi ông, kết hợp với các tay súng bắn tỉa bốn phía, tuy rằng trong tay ông có con tin, nhưng ông không biết đội súng Phi Hồ vô cùng tinh nhuệ, tài bắn súng của bọn họ lợi hại đến mức ông không thể tưởng tượng đâu.” Tề Ninh vẫn thần nhiên cười, ngữ khí phi thường chắc chắn, Ngô Càng vừa nghe có chút dao động.

Gã hiểu được bản thân không nên nghe thiếu niên bịa chuyện, nhưng vừa nhìn vào đôi mắt sáng trong suốt kia, lại không tự chủ được.

Tề Ninh bắt gặp thần sắc lóe lên trong mắt gã, nội tâm thầm vui vẻ “Anh Ngô, để tôi nói chuyện với cảnh sát đi, hiện tại không người thương vong, như vậy cơ hội thoát thân của các anh sẽ lớn hơn. Tương lai nếu pháp viện vẫn muốn xử án, cũng sẽ suy xét đến nhân tố này giảm tội. Huống chi, tôi nghĩ anh không sai, nếu thị trưởng biết được chuyện này, ngài ấy nhất định sẽ điều tra đến cùng. Tới lúc đó, oan khuất của bác gái sẽ được làm sáng tỏ, anh nói có đúng không?”

Ngô Càng nhìn nụ cười trên mặt Tề Ninh, nghi hoặc hỏi “Cậu không sợ tôi?”

__”Tôi biết anh là người tốt, anh làm chuyện này chỉ vì bắt đắc dĩ, tôi tin tưởng anh.” Tề Ninh lại nhìn vào mắt gã, nghiêm túc như bản khắc.

Cậu biết rõ tại sao Ngôn Càng đi cướp ngân hàng, bởi vì mẹ gã bị người đẩy ngã phải vào bệnh viện. Kẻ gây tai nạn không những không muốn bồi thường mà còn kiện mẹ Ngô tự mình té bị thương. Bệnh viện lại vì tiền thuốc men chậm trễ mà đình chỉ trị liệu. Ngô Càng không còn cách nào khác chỉ có thể đưa ra hạ sách này, gã ngồi tù đại khái cũng vì nguyên nhân trên.

Người này có ân với cậu, vô luận như thế nào cũng phải hỗ trợ.

Tề Ninh một khi đã hạ quyết tâm,tự nhiên hết sức tận lực “Anh Ngôn,nếu anh tin tôi thì hãy để tôi đi ra nói chuyện với bọn họ,đến lúc đó anh cứ đứng sau lưng tôi đừng để cảnh sát có cơ hội nhắm vào anh.”

Ngô Càng nhìn vẻ mặt bình đạm như nước không hề có chút nao núng của thiếu niên trước mặt, ngữ khí thập phần chân thành có thể tin,đều đã nói tới nước này,cũng chỉ có thể buông tay thử một lần.

Trong văn phòng khang trang rộng lớn,một người đàn ông đang vui đầu phê duyệt công văn. Tại sôpha cách anh không xa, một người khác đang miễn cưỡng nằm trên đó,áo khoác tùy ý vứt một bên,trên mặt duy trì nụ cười lười nhác.

__”Duệ, anh nói, nếu lần này xảy ra chuyện,mặt trên có thể lấy cớ xử anh không?”

Âu Dương Duệ nghe vậy ngẩng đầu lên,gương mặt anh tuấn không có biểu tình dư thừa “Sẽ không có chuyện không may.”

__”Khẳng định như vậy?” Tiêu Ngôn ngồi dậy,cầm tách cà phê nhấp một ngụm

__Bạch Vũ làm việc anh thật yên tâm.

Ý cười trên mặt Tiêu Ngôn càng sâu,ngữ khí ngả ngớn “U, chừng nào thì anh thông đồng với Bạch Vũ nhà tôi? Mau khai thật đi.”

Âu Dương Duệ lườm hẩn một cái,tiếp tục vui đầu phê duyệt văn kiện.

Gặp đối phương không có ý định mở miệng nói chuyện,Tiêu Ngôn đành lấy remote bật TV, tìm tin tường thuật trực tiếp mới nhất về vụ cướp ngân hàng.

__”Trước mắt có thể khẳng định bằng cướp tổng cộng có sáu người,bên trong có hơn mười mấy con tin,hiện chưa có tình huống thương vong. Cảnh sát đang bao vây chặt chẽ chờ đợi thời cơ tác chiến,tin tường lần này có thể cứu con ra một cách an toàn đồng thời một lưới bắt hết bằng cướp...” Nữ phóng viên cầm micro khẳng khái hùng hồn, hận không thể tự mình đi bắt bọn cướp.

Tiêu Ngôn tiếp tục nằm, híp mắt xem TV.

Trên màn hình TV,con tin đều đang đứng trước đại sảnh, bao lấy cửa thủy tinh,dùng thân thể làm thành một bức tường không thể vượt qua: “Bằng cướp này thật thông minh a.”

Âu Dương Duệ dường như không nghe thấy lời cảm thán của hẩn, mày cũng không nhăn một chút.

__”Song phương vẫn đang giằng co,cục diện bế tắc đã hơn nửa giờ,rốt cuộc đã có tiến triển mới,bằng cướp đồng ý cử một kẻ đi ra đàm phán. Kỳ quái người đại diện của chúng lại là một thiếu niên...” Thanh âm của nữ phóng viên tiếp tục vang lên,Âu Dương Duệ bị tiếng ồn quấy rầy,ngẩng đầu nhìn thoáng qua TV,sau đó, tầm mắt vẫn luôn cố định trên màn hình.

Một thiếu niên mặc áo thun trắng, quần bò bị tẩy bạc màu mở cửa đi ra,theo sau cậu là một người đàn ông bị mặt,hai người thân cao bằng nhau,cảnh sát rất khó tìm điểm công kích.

Thiếu niên kia vô cùng bình tĩnh,cho dù cách thật xa,Âu Dương Duệ vẫn thấy rõ nụ cười bên môi cậu.

__”Gọi điện cho Bạch Vũ.” Hai mắt Âu Dương Duệ nhìn chằm chằm màn hình TV, thanh âm trầm thấp nói không nên lời nguy hiểm.

Tiêu Ngôn lãnh mặt bắt đầu bấm số,sau đó đưa điện thoại cho người đàn ông đi tới.

Điện thoại rất nhanh chuyển được,hoàn cảnh bên phía Bạch Vũ vô cùng táo bạo,có thể nghe thấy tiếng còi hú inh ỏi cùng tiếng người nói chuyện xầm xì.

Âu Dương Duệ cầm di động, tương đương bình tĩnh: “Bạch Vũ, cậu thấy Tề Ninh rồi đúng không?”

__Mang cậu ấy lông tóc vô thương về đây cho tôi, bằng bất cứ giá nào.

Tiêu Ngôn một bên bắt gặp biểu tình trên mặt anh,lập tức cảm thấy đại sự không ổn,thị trưởng đại nhân chỉ sợ lần này thật sự tức giận.

Ngân hàng Trung Quốc nằm trên con đường mật dịch phồn hoa nhất Kiến Ninh, bốn phía đều kiến trúc cao tầng như sóng, phẳng phát như muốn giấu đi hết một nửa bầu trời. Kiến trúc cùng kiến trúc chặt che nối đuôi nhau, chen chúc trên con đường cái chật chội, người cùng xe tấp nập như kiến.

29. Chương 28: Võ Nát

Mọi chuyện trên đời luôn khó có thể diễn tả rõ ràng chỉ bằng từ ngữ, mọi người chỉ có thể nhìn nó chậm rãi diễn ra, lại không thể nắm bắt được.

Tiếng chuông tan học rộn rã vang lên, dãy lớp học phát ra những tiếng động ồn ào như sắp xảy ra động đất, rồi cửa phòng học bật mở, học sinh mặc đồng phục xô đẩy nhau ào ra, Tề Hạ nhét sách vào trong ba lô, đợi đến khi mọi người trong lớp đều đã đi gần hết mới chậm rãi đi ra ngoài.

Hiện tại là bốn giờ chiều, tiết cuối thể dục vừa bị hủy, nên cả lớp được về sớm.

“Tề Hạ, Lý Dương ở lớp ba viết thư tình cho cậu hả?” Bả vai đột nhiên bị ai đó vỗ vỗ, Tề Hạ xoay người nhìn, thấy là Ngô Lị cùng lớp, lập tức cười nói: “Làm gì có, hôm qua cậu ấy tới trả cuốn sách tiếng anh mượn tớ bữa trước thôi.”

Ngô Lị không tin, vẫn kích động nói: “Thật sao? Mọi người đều nói Lý Dương thích cậu mà, Lý Dương thì đẹp trai, còn cậu thì đẹp gái, hai người quả thực là một đôi trời sinh.”

Tề Hạ cười khúc khích, vỗ vỗ vai cô, “Cậu tượng tượng nhiều quá đấy! Nhà tớ ở bên kia, tớ đi trước nha, mai gặp.”

Ngô Lị đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng dần xa của Tề Hạ, ai oán tại sao vẻ ngoài của mình lại quá đối bình thường, bình thường còn chưa nói, thành tích cũng kém, thành tích tệ cũng được, thế mà mỗi điểm A cũng lấy không nổi, ai ~ quả nhiên, cũng là con người nhưng số mỗi người mỗi khác!

Vì muốn chạy nhanh về chuẩn bị bữa tối, Tề Hạ cố ý đi đường tắt về nhà, hôm nay kỳ thi vào trường cao đẳng đã chấm dứt, chắc anh trai sẽ đi tạm biệt thầy cô và bạn bè trong trường, cô muốn chuẩn bị một bữa tối thật phong phú trước khi anh trai về nhà, Tề Hạ xóc ba lô, dần bước nhanh hơn.

Bởi con đường này tương đối hoang vu nên bình thường khá vắng vẻ, tuy giờ vẫn còn là buổi chiều, nhưng trên đường chẳng có lấy một con mèo hoang, Tề Hạ nhẹ nhàng bước về phía trước, đột nhiên cô nghe thấy một tiếng phanh vội, sau đó miệng mũi bị bịt, tiếp đó hôn mê.

Lúc cô tỉnh lại thì đã là hai tiếng sau.

Cô mở to mắt, xung quanh tối thui, thử giật giật tay chân, phát hiện bản thân bị trói, cô hơi hoảng, liều mạng cắn môi cố không phát ra bất kỳ tiếng động nào, cô không hiểu tại sao người ta lại trói mình, cô không tiền không quyền cũng không có ông bố giàu có, những người này bắt cô để làm gì?

Không bao lâu sau, cô nghe thấy tiếng bước chân, tiếp theo, phía trước xuất hiện một tia sáng, sau đó toàn bộ căn phòng trở nên sáng sủa.

Cửa phòng bị đẩy ra, có tiếng nhạc rock nặng truyền từ phía ngoài vào, Tề Hạ mở mắt, thấy một người đàn ông trẻ đứng ở cửa, phía sau hắn có vài đàn em, Tề Hạ biết hắn, người này là Lý Phong, gần đây cứ thích bám lấy anh trai cô, đây là một nhân vật đứng đầu xã hội đen ở thành phố này, thế lực gần như ngang bằng với Tạ Đông.

“Lý Phong, anh muốn làm gì?” Tề Hạ trừng hắn, tức giận quát.

Lý Phong nhìn cô, cười rất gian, phất tay với phía sau, lập tức có hai người tiến lên cúi trói cho Tề Hạ, “Anh chả muốn làm gì, chẳng qua muốn mời cô em đến bar Lam Tình chơi, em lớn từng này nhưng chắc chưa đi bar bao giờ nhỉ, à, anh quên mất, anh trai em cứng em như vậy, chắc chả bao giờ cho em đến chỗ này đâu, phải không?”

Hiện tại bọn họ đang ở trong một căn phòng trên lầu hai bar Lam Tình, tiếng nhạc bên ngoài dường như rất gần, nhưng nếu nghe cẩn thận thì vẫn không quá rõ ràng, Tề Hạ ngẩng ra, nhìn hắn, “Anh muốn dụ anh trai của tôi đến?”

“Thông minh lắm.” Lý Phong vòng tay trước ngực, cười hài lòng.

Tề Hạ thật lòng ghét người này muốn chết, đang tính mắng hắn, nhưng đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đá tung từ bên ngoài, nháy mắt có một đám người xông vào, Tề Hạ còn chưa kịp thấy rõ người tới, thì đã cảm thấy sau cổ nhói đau, lại ngất đi.

Lý Phong nhìn người tới, giận tái mặt, “Lý Lượng, mày làm gì đó?”

Tên đàn ông tên Lý Lượng nhếch miệng cười, “Tao đưa con nhóc này đi.” Vừa nói xong đã có vài người tiến lên đỡ lấy Tề Hạ đang nằm trên sofa, nhưng bị đàn em của Lý Phong ngăn lại, không khí trong phòng tíc tắc lạnh xuống, hai phe giằng co không ai nhường ai.

Lý Lượng đột nhiên nói: “Tao chắc, mày không muốn làm kẻ thù của ông ấy đâu?”

Lý Phong sửng sốt, trong mắt hiện rõ sự do dự, chỉ một thoáng này đã đủ cho Lý Lượng biết mọi chuyện đã được giải quyết, hắn nháy mắt với mấy tên đàn em, thế là quyền chủ động đã hoàn toàn nằm trong tay.

Tề Hạ giống như một con búp bê ngủ say, Lý Lượng đi qua vuốt ve mặt của cô, “Kỳ thật, tao với mày đều muốn cùng một người, không phải sao? Chờ tao chơi đủ sẽ trả lại cho mày, hoặc là, chờ mày chơi đủ lại cho tao cũng được, không tất yếu vì một kẻ mà làm căng, đến lúc đó mày cũng chả được lợi gì.”

“Tao thao mẹ mày! Tao thích cậu ta thật lòng!” Lý Phong nổi điên, muốn xông lên nhưng bị hai gã đàn em của Lý Lượng giữ chặt.

“Thật lòng?” Lý Lượng cười nhạt, “Thật lòng mà mày bắt em gái để dụ nó đến? Lý Phong, chúng ta đều ngồi chung một con thuyền, mày khỏi cần giả bộ thanh cao.”

“Hôm nay mày không được mang Tề Hạ đi!”

Lý Lượng buồn cười nhìn nhìn hắn, chỉ chỉ phòng, “Mày nghĩ hiện tại mày còn có đường phản đối hả?” Nhìn theo đầu ngón tay của hắn, Lý Phong thấy đàn em của mình đều đã bị khống chế, không thể động đậy.

“Lý Lượng, Tề Hạ vẫn còn là trẻ con, nó chẳng biết gì, mày đừng tổn thương nó.” Lý Phong vội vàng nói, tuy rằng hắn rất muốn ôm Tề Ninh, nhưng nói đến cùng, vẫn không nỡ tổn thương hai anh em họ Tề, nhưng thằng Lý Lượng này là đứa không từ thủ đoạn, Tề Hạ rơi vào tay hắn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Giờ không phải do mày làm chủ.” Lý Lượng cười nói, mấy người Lý Phong liền bị trói gô, sau đó hắn đi đến trước mặt Tề Hạ, thản nhiên nói: “Trói luôn đi.”

Sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, Tề Hạ mờ mịt tỉnh lại, cô nhớ cô đang ở bar Lam Tình, Lý Phong bắt cô, sau đó..... Sau đó có người vào, cô lại hôn mê bất tỉnh, sau đó chẳng nhớ gì nữa.

Dường như biết cô đã tỉnh lại, căn phòng đột nhiên sáng lên.

Cô phải mất một lúc lâu mới có thể thích ứng với ánh sáng đột ngột bật lên này, nương ngọn đèn, Tề Hạ thấy người đàn ông đứng ở cửa, người đó có một gương mặt tuấn tú, nhưng ánh mắt quá mức lơ đãng, trên mặt còn kéo một nụ cười lưu manh, “Anh là ai?” Tề Hạ phát hiện cô đang nằm trên một cái giường siêu lớn, ngoài cái giường này và một cái ghế dựa cách đó không xa, trong phòng không có bất kỳ bài trí nào khác, cô cất cao giọng, tay chân không tự giác run rẩy.

“Em gái Tiểu Hạ, ngay cả anh Lượng cũng không nhận ra?” Người đàn ông đó vừa nói vừa đi về phía cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trơn láng của cô.

Tề Hạ quay đầu đi, “Không biết!”

Mắt Lý Lượng lóe sáng, lập tức đứng thẳng dậy, nhìn xuống cô, “Em gái, em dễ thương lắm, nhưng mà, xin lỗi nhé.” Hắn vừa nói chuyện vừa lùi về phía sau, vài tên đàn ông lực lưỡng phía sau cũng đồng thời bước lên, trên mặt những người đó mang nụ cười kinh tởm, dục vọng và đắc ý trong đáy mắt chúng khiến Tề Hạ cảm giác được nguy hiểm.

Tay chân bị trói, cô chỉ có thể cuống quýt lùi vào góc giường, còn chưa đến chỗ an toàn, hai chân đã bị nắm lôi ra ngoài, quần áo bị thô lỗ xé rách, Tề Hạ khổ sở kêu to, mắt nhìn Lý Lượng ngồi cách đó không xa, hắn ngậm thuốc lá, ngồi trên ghế, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

“Em gái nhỏ, không phải sợ, các anh sẽ thương em.” Một tên đàn ông cười đến gần cô, hôn hôn gương mặt xinh đẹp của cô.

“Đừng lại đây! Đừng! Anh! cứu em! cứu em!” Tề Hạ quay đầu né tránh, nụ cười trên mặt hắn biến đổi, thay thế bằng dữ tợn, tiếp đó, cổ áo màu trắng bị xé rách, Tề Hạ giãy dụa lùi về phía sau, nước mắt tuôn trào, nhưng người đàn ông trước mặt không hề ngừng lại, không e dè tiếp tục xé quần áo trên người cô, Tề Hạ lắc đầu, sợ hãi và tuyệt vọng dần dần thức tỉnh, cô muốn ôm lấy thân thể, nhưng hai tay lại bị dây thừng trói ở sau lưng, cô giãy dụa muốn trốn, cuống quýt tìm cách trốn đi, nhưng dây thừng quá chặt, cắt ra từng vết thương rớm máu trên cổ tay non mịn của cô.

Lý Lượng nhìn thiếu nữ đang giãy dụa trên giường, nhếch môi cười sung sướng, trong đầu hiện ra một gương mặt thanh tú, không biết thiếu niên tên Tề Ninh sẽ có vẻ mặt gì khi nhìn thấy em gái của mình bị người ta lăng nhục thế này?

Tề Hạ ngơ ngẩn nhìn đỉnh phòng, cô không nhớ đã qua bao lâu, có lẽ một phút, có lẽ một giờ, hay có lẽ là cả một đời.

Thời gian quá mức dài lâu, khiến cô không khỏi nhớ đến người anh trai xinh đẹp của cô, người anh trai luôn luôn mỉm cười dịu dàng, luôn luôn nâng đỡ cô, không biết hiện giờ anh đang ở nơi nào? Có phát hiện ra cô đã mất tích không, hay vẫn ngồi trong nhà im lặng chờ cô trở về.

Ý thức dần dần mơ hồ, cô hơi hơi mở mắt ra, thấy bên ngoài đã gần rạng sáng.

Anh, anh ở đâu?

Tại sao chưa tìm được em?

Em luôn đợi anh.

“Thế này thì chắc là sắp không ổn rồi nhỉ?” Lý Lượng dùng mũi giày da bóng loáng hất hất gương mặt máu me đầm đìa của thiếu nữ, gương mặt cô xám ngoét, nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp rực rỡ lúc trước.

Vài tên đàn ông cười nói: “Lý ca, không bằng cho tụi em con nhỏ này đi.”

Mắt Lý Lượng sầm xuống, liếc mắt một cái, “Cái gì? Chán sống rồi hả?”

Mấy kẻ lập tức ngậm miệng, lại nghe Lý Lượng nói: “Ném nó ra ngõ sau, sau đó, cho người báo với Tề Ninh, nói em gái nó bị Lý Phong bắt.”

Hai kẻ tiến lên kéo Tề Hạ ra ngoài, những người khác đi ra ngoài bố trí, Lý Lượng đứng trong căn phòng trống rỗng, mỉm cười đắc ý, trên giường lớn loang lổ vết máu, minh chứng cho màn thảm kịch mới diễn ra không lâu.

Lúc Tề Ninh chạy tới Bar Lam Tình, bên trong vẫn còn náo nhiệt.

Cậu như một con thú hoang đã mất đi lý trí, vội vàng giữ lại một phục vụ, hỏi: “Em tôi đâu?”

Cậu phục vụ bị vẻ mặt của cậu làm phát hoảng, lắp bắp hỏi lại: “Cậu..... Cậu là ai?”

“Lý Phong! Lý Phong đâu?”

Cậu phục vụ lắc đầu, cái đĩa bưng trên tay hơi lung lay, Tề Ninh nhìn cậu, thuận tay rút ra một chai bia trên quầy bar, đập mạnh xuống quầy, chai bia bể thành hai nửa, Tề Ninh kê mảnh chai vỡ lên cổ phục vụ, lạnh giọng hỏi: “Lý Phong đâu?”

Quán Bar đang náo nhiệt bị tiếng động đột ngột này thu hút, chỉ trong nháy mắt đã im lặng, toàn trường mấy chục ánh mắt nhìn chằm chằm thiếu niên có gương mặt thanh tú, tay phải cầm một mảnh chai bia vỡ, tay trái túm cổ áo của phục vụ.

“Anh ta..... Anh ta hình như mới đi ra từ cửa sau.” Một nhân viên pha chế trong quầy rượu cẩn thận nói.

Tiếng nói vừa dứt, thiếu niên đã sớm mất dạng.

Bên ngoài vừa đổ mưa, trên mặt đất còn đọng vài vũng nước sâu, bùn đất dơ bẩn bị nước mưa biến thành chất lỏng sền sệt bắn tũn, Tề Ninh đứng ở cửa sau, toàn thân lạnh toát.

Gương mặt trắng bệch nhưng vẫn bình tĩnh, nếu nhìn kỹ có thể thấy được một tia sáng ngờ vực trong đáy mắt, sau đó cậu nhẹ nhàng cất bước, đi từng bước từng bước ra ngoài.

Cách đó không xa, có một thân thể mảnh khảnh đang cuộn mình trên mặt đất, quần áo trên người ít đến nỗi không đủ che thân, da thịt vốn trắng nõn đã phủ đầy vết bầm xanh tím, Tề Ninh đến gần thân thể đó, hai chân mềm nhũn quỳ sụp xuống.

“Tiểu Hạ.” Cậu gọi khẽ, người nọ không hề phản ứng.

Hai tay run rẩy vươn ra, chậm rãi ôm lấy người nọ, dưới mái tóc rối bù là gương mặt mà cậu quen thuộc, “Tiểu Hạ, anh đến rồi.” Bốn phía thực im lặng, giọng nói bình tĩnh đến đáng sợ của thiếu niên nhẹ nhàng vang lên, khiến ngõ sau vốn yên tĩnh càng thêm rùng rợn.

“Anh.” Giọng nói yếu ớt của thiếu nữ vang lên.

Tề Ninh mừng rỡ cúi đầu, thấy em gái khẽ mở mắt, “Tiểu Hạ đừng sợ, anh sẽ đưa em đi bệnh viện.” Cậu muốn đứng dậy nhưng bị cô bé ngăn lại, “Anh, em chờ anh rất lâu.”

“Rất xin lỗi, anh đến muộn.” Tề Ninh cúi đầu, nhìn em gái trong ngực mình.

Tề Hạ muốn cười, nhưng phát hiện chẳng còn mấy sức lực, “Anh, sau này anh không cần phải vất vả nữa, em..... rất xin lỗi, không thể đi với anh đến cuối đời.”

“Không được nói vậy, anh sẽ đưa em đi bệnh viện, em nhất định sẽ không sao.” Tề Ninh cười, lặng lẽ lau đi nước mắt, nhưng cánh tay bị Tề Hạ giữ chặt, cánh tay cô vốn trơn láng mịn màng nay có vô số vết rằn, phẳng phất như bị sắt nung đóng dấu lên, vô cùng đáng sợ.

“Anh, anh mau đi đi, bọn họ muốn tìm anh, không cần báo thù cho em.” Tề Hạ dùng sức cầm lấy tay cậu, ngón tay tái nhợt gần như khảm vào da thịt cậu, Tề Ninh cười gật đầu, ôm chặt cô vào lòng.

Cơn mưa không biết từ khi nào lại đổ xuống, hình thành một màn mưa cực lớn xung quanh hai người, Tề Hạ hơi hơi mỉm cười, giọng nói yếu ớt như sẽ biến mất trong giây tiếp theo, “Anh, em có một bí mật muốn nói với anh.”

Tề Ninh ghé tai lại gần, giọt mưa đánh lên mặt đau đớn vô cùng, nhưng ngoài miệng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, “Bí mật gì?”

“Em thích anh, anh trai, kiếp sau, Hạ..... Kiếp sau, em vẫn muốn làm em gái của anh.” Những lời này dường như đã tiêu hết toàn bộ sức lực của cô, hơi thở của cô dần dần yếu đi, Tề Ninh ôm chặt thân thể của cô dưới mưa, mưa vẫn rơi, còn hai người cứ một nằm một ngồi như vậy, giống như đã hoá thành đá.

Tạ Đông đứng ở cửa, thật lâu thật lâu sau, mới chậm rãi đến bên cạnh Tề Ninh, khẽ nói: “A Ninh, chúng ta đưa Tiểu Hạ về đi.”

Tề Ninh dường như không nghe thấy giọng nói của cậu, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cô em gái đã không còn hơi thở trong lòng, sắc mặt thật trầm tĩnh.

“A Ninh.” Tạ Đông bị dáng vẻ của cậu làm phát hoảng, không khỏi cất cao giọng.

Tề Ninh quay đầu nhìn cậu, đột nhiên nở nụ cười, “Tạ Đông, Tiểu Hạ ngủ rồi, cậu nói nhỏ chút, đừng đánh thức em ấy.”

“A Ninh, Tiểu Hạ chết rồi, đã chết rồi! cậu tỉnh lại đi!” Tạ Đông xoay người cậu ta lại, vô cùng chắc chắn, người trước mắt này đã không còn là A Ninh mà cậu quen, tuyệt đối không phải!

“Tiểu Hạ nói nó lạnh, tôi muốn mang nó về thay quần áo sạch sẽ.” Tề Ninh dường như không nghe thấy Tạ Đông nói gì, cậu chậm rãi đứng dậy, thật cẩn thận ôm lấy thân thể lạnh lẽo của Tề Hạ, từng bước từng bước đi khỏi ngõ sau, Tạ Đông yên lặng đi sau cậu, nhìn bóng dáng mảnh khảnh cứng cỏi của Tề Ninh, nhìn ngón tay không hề có sức sống của Tề Hạ cùng với mái tóc đen tung bay trong cơn mưa, như dây leo vô biên vô hạn lan tràn vươn tới, làm người ta hít thở không thông.

30. Chương 29: Chôn Em Giữa Cánh Đồng Hoa

Tề Hạ được chôn trên một ngọn đồi hoang ở ngoại thành, khắp nơi trồng đầy những bông hoa nhỏ không tên, loài hoa này có màu hồng nhạt, giống như gương mặt ửng hồng đáng yêu của cô bé, Tề Ninh đứng trước ngôi mộ mới xây, im lặng nhìn dòng chữ trên bia mộ, gió từ bốn phía thổi tung mái tóc đen, phủ lên đôi mắt cậu.

Tạ Đông yên lặng đứng cạnh cậu.

Thật lâu sau, Tạ Đông mới cắn răng nói: “Bảo cảnh sát chắc chắn không có tác dụng, nên tôi đã cho người bắt Lý Phong lại, muốn chém muốn giết chỉ chờ cậu lên tiếng.”

Ánh mắt của Tề Ninh rời khỏi bia mộ, dừng lại trên gương mặt phần nộ của Tạ Đông, khẽ nói: “Thả hắn.”

“Cái gì? A Ninh, cậu bị choáng hả? Hắn.....”

“Tôi nói thả hắn!” Tề Ninh bình tĩnh lặp lại, cắt ngang lời của Tạ Đông.

Tạ Đông nhìn gương mặt nghiêm túc của cậu, đành phải gật đầu đồng ý.

Hai người tiếp tục đứng lặng trước mộ Tề Hạ, cho đến khi mặt trời ngã về phía tây, mặt trăng mọc lên mới đi, Tạ Đông lái xe chở Tề Ninh về nhà, tính ở lại với cậu ta, nào ngờ Tề Ninh lại bắt cậu về nhà, hơn nữa, còn vô cùng kiên quyết, Tạ Đông bắt đầu phải nghe lời đi xuống lầu, nhưng thật ra, cậu không đi, mà chui vào trong xe, chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần có biến là sẽ đi lên.

Gió đêm hè thổi liu riu, Tạ Đông ngồi trong xe mà mắt cứ díp lại, sau lần thứ n đập đầu vào vô lăng, rốt cuộc cậu cũng ngủ say.

Góc cửa âm u có một bóng người chậm rãi đi ra.

Bóng người này nhìn thoáng qua xe của Tạ Đông, sau đó dứt khoát xoay người đi về hướng ngược lại.

Hiện tại trên đường có rất ít xe, Tề Ninh cầm theo một cái bao màu đen, bình tĩnh đi về phía trước, vẻ mặt của cậu kiên định mà âm trầm, khiến ánh trăng chiếu lên gương mặt của cậu càng đặc biệt khủng bố, cậu đi không nhanh không chậm, như thể trong thế giới của cậu, tất cả mọi thứ đều đã không còn quan trọng, cậu cứ đi từng bước về phía trước, mỗi một bước đều rất nhẹ, nhưng vững vàng.

Gió lạnh thổi đến từ phía sau, làm rối tung mái tóc của cậu, nhưng cậu chẳng hề hay biết.

Cuối cùng, cậu dừng lại trước một toà nhà cao cấp, đèn đường ở đây chỉ có thể chiếu sáng một phạm vi chừng mười mét trên mặt đường, còn phía lùm cây thì được phủ khuất trong bóng tối, Tề Ninh đứng im lặng trong góc tối, bóng đêm làm cho hai mắt của cậu càng sáng ngời, như tia nắng mặt trời loá mắt trước bình minh.

Nửa giờ sau, một chiếc xe màu đen dừng lại ở ven đường, có vài người đỡ Lý Phong xuống xe, Lý Phong rất say, nhưng được gió thổi qua nên hình như đã tỉnh táo hơn một chút, hắn vùng khỏi tay đám đàn em, “Tụi mày cút hết đi!”

“Anh Phong, anh say rồi, để tụi em đưa anh về nhà.” Một đàn em lo lắng nói.

Lý Phong chẳng hề cảm động, gương mặt đỏ bừng của hắn nhếch lên một nụ cười tự giễu, “Say? Tao mà say? Tao rất vui! Con nhỏ Tề Hạ kia.....” Tiếp đó lại im lặng, mấy tên đàn em biết trong lòng hắn đang rất buồn nên cũng không nói nữa, trong không gian chỉ còn nghe thấy tiếng Lý Phong cúi đầu cười và tiếng tim đập dồn dập của Tề Ninh.

“Về hết đi, tao không sao đâu.” Cuối cùng, Lý Phong phát tay nói.

Vài kẻ thấy hắn dường như đã tỉnh rượu, cũng không ép hắn nữa, tự động lái xe đi.

Lý Phong đứng dưới ánh đèn đường, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, sau đó, đột nhiên trước mắt tối đen, người hắn bị một vật gì đó trùm lên, hắn muốn giãy dụa, nhưng bởi vì đang say nên cả người chẳng còn mấy sức lực, “Mày là ai? Buông ra!”

Tề Ninh cột chặt miệng bao, mỉm cười âm trầm.

Cái bao người quấy đạp quá dữ dội, cậu phải dùng sức đá mấy cái thì cái bao mới chịu lặn đi một ít, có vẻ như Lý Phong đã bị đá đau, “Mày có biết tao là ai không? Dám gây thù với tao, coi chừng tao tìm người đến xử lý mày bây giờ!” Giọng điệu tuy rằng rất hung hăng, nhưng âm lượng thì đã yếu đi chút đỉnh.

Tề Ninh nhìn thoáng qua cái bao, tay phải run rẩy thò vào trong túi quần, lưỡi dao gọt hoa quả sắc bén bắn ra tia sáng lạnh lẽo dưới ánh đèn, vàng sáng rọi lên gương mặt vui vẻ của thiếu niên, nhìn vô cùng mê lương và tuyệt vọng.

Cậu dùng sức nắm chặt con dao trong tay, sau đó đâm mạnh xuống.

Chỉ nghe Lý Phong hét lớn một tiếng, “Cứu..... Cứu mạng.”

Tề Ninh nắm chặt con dao, đâm mạnh từng nhát từng nhát xuống, máu tươi đỏ thẫm dính trên tay, trên mặt, trên người của cậu, khắp nơi, nhưng cậu không dừng lại được, trong đầu không ngừng xuất hiện gương mặt tái nhợt khi chết của Tề Hạ, dấu vết đáng sợ trên người do bị ngược đãi, cùng với bộ quần áo sũng máu của cô.

Cậu không thể ngừng, ngừng thì sẽ nhớ ra Tề Hạ đã chết, thì sẽ nhớ ra từ nay về sau, trên đời này không còn ai sống nương tựa với cậu.

Tiếng Lý Phong xin tha càng ngày càng nhỏ, Tề Ninh thấy máu chảy khắp nơi, thậm chí ngay cả chỗ cậu đứng cũng có, cậu không hề hoảng sợ như trong tưởng tượng, mà bình tĩnh buông lỏng tay, bỏ lại con dao hoa quả đã bị máu nhuộm thành màu đỏ sẫm trong cơ thể Lý Phong, cậu lùi về phía sau hai bước, cười nhạt một tiếng, rồi xoay người trở về.

Cậu đã trả thù cho Tiểu Hạ.

Nhưng trong tim vẫn vô cùng đau đớn, như bị đâm thủng một lỗ lớn, máu tươi cứ trào ra trào ra, chảy thành sông, cuối cùng biến thành biển lớn.

Cậu thấy bản thân dần dần chìm xuống dưới mặt biển đỏ tươi như máu đó.

Đèn xanh tắt, đèn đỏ bật.

Cậu đi ngơ ngẩn, chậm rãi đi ra giữa đường, một chiếc xe tải lao nhanh đến, nhưng tiếng còi chói tai không có bất kì ảnh hưởng gì với cậu, ngay khi xe tải sắp trở tới, cơ thể của cậu đột nhiên bị người ta kéo mạnh lại.

Tề Ninh giương mắt nhìn gương mặt hoảng sợ của Tạ Đông.

Sau đó trên mặt đau rát, cậu nghe thấy tiếng hét điên cuồng của Tạ Đông: “Tề Ninh, mày chán sống rồi hả! Mày muốn chết hả! Mày quên Tề Hạ chết như thế nào rồi hả! Mẹ mày..... Khốn kiếp!”

Tạ Đông phun ra chữ cuối cùng, rồi nhào lên ôm chặt lấy đầu của thiếu niên.

Cậu lớn tuổi hơn so với Tề Ninh, tuy rằng làm việc không đàng hoàng, nhưng cũng biết hiện giờ trong lòng Tề Ninh đau đớn thế nào, ôm chặt người trong lòng, Tạ Đông ngẩng đầu nén nước mắt lại, sau đó cậu nghe thấy tiếng của thiếu niên khê vang lên: “Tạ Đông, tôi đã giết người.”

Tạ Đông sững sốt, vội hỏi: “Ai?”

“..... Lý Phong.”

Tạ Đông lão đảo, suy nghĩ thật nhanh, cuối cùng chậm rãi nói: “Không sao, thằng Lý Phong đáng chết, tôi sẽ cho người mang cậu ra nước ngoài trốn một thời gian, chờ mấy lời đồn đãi qua hết rồi trở về, cậu ... lúc đó có người nào thấy không?”

Lúc nói đến hai chữ giết người, cậu có làm cách nào cũng không nói nên lời.

Trong lòng của cậu, Tề Ninh luôn là một người vô cùng lương thiện, bình thường, ngay cả con gà cũng không dám giết, giờ lại có liên quan đến tội giết người, ngay cả cậu cũng không khỏi cảm thấy rợn gáy.

Tề Ninh lắc đầu, “Tôi không muốn trốn, tôi nên bị trừng phạt, tại tôi mà Tiểu Hạ mới chết, Tạ Đông, để cho tôi chết.”

“Không được, cậu mà chết thì Tiểu Hạ sẽ rất đau lòng, từ nhỏ nó đã thích cậu nhất, cậu không thể làm nó đau lòng.” Tạ Đông vội vàng nói, hai tay lặng lẽ siết chặt.

Tạ Đông nhắc đến Tề Hạ, Tề Ninh lập tức im lặng.

Hai người vẫn đứng ở ven đường, đêm mùa hè lạnh đến mức khiến thể xác và tinh thần người ta tê liệt.

Tạ Đông chở Tề Ninh về nhà, lại gọi đồ ăn dưới lầu lên, Tề Ninh chỉ ăn hai miếng rồi ngã lên giường nhắm mắt, Tạ Đông thấy cậu ta cau mày, chỉ đành im lặng thở dài.

Cho đến khi chắc chắn là Tề Ninh đã ngủ, Tạ Đông mới ra khỏi phòng ngủ, gọi điện thoại.

“Tiêu Ngôn.” Tạ Đông nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng cậu thì lập tức cười, nói: “Sao vậy? Nhớ anh?”

Tạ Đông cắn chặt môi, không để cho bản thân phát ra bất kì âm thanh yếu đuối nào, Tiêu Ngôn nhận ra gì đó, mới nghiêm túc hỏi: “Xảy ra chuyện gì? A Đông?”

Một lát sau, Tạ Đông mới bình tĩnh được, khó nhọc nói: “Tề Hạ chết, Lý Phong hại chết, A Ninh cậu ta.....”

“Em nói Lý Phong hại chết em gái Tề Ninh?”

“Ừ, A Ninh cậu ta..... Cậu ta giết Lý Phong.”

Tiêu Ngôn hoàn toàn kinh hãi, qua nửa ngày mới ngờ vực hỏi: “Ý em là A Phong đã chết?”

“Giờ anh phải lập tức cho người xuống dưới lầu nhà hẩn, Lý Phong hẩn là..... ở đó, lần này anh phải giúp A Ninh, cậu ta còn rất trẻ, nếu bị buộc tội thì coi như cuộc đời của cậu ấy tiêu luôn, cậu ấy tốt như vậy, không nên có vết nhơ, Tiêu Ngôn, em xin anh.” Giọng nói trầm trầm của Tạ Đông bắt đầu nghẹn ngào, cậu không thích khóc, bởi vì điều này khiến cậu cảm thấy yếu đuối, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc A Ninh trời gà không chặt mà có thể nhẫn tâm giết người thì cậu lại không khỏi đau đớn, A Ninh của cậu từ trước đến nay đều rất tốt bụng, rốt cuộc hận thù lớn đến cỡ nào mới có thể ép cậu ta đi đến bước này.

“Em đừng lo lắng, chỉ cần A Phong còn một hơi thở, anh sẽ có cách giải quyết, không có việc gì, Tề Hạ.....” Tiêu Ngôn bình tĩnh an ủi cậu, đột nhiên lại nhớ đến Tề Hạ, cô bé đáng yêu đó có nụ cười đẹp tựa ánh mặt trời, hẩn chỉ mới thấy cô từ xa một lần, khi đó cô đi cùng với Tề Ninh, trên mặt hai người đều mang theo nụ cười rực rỡ, sáng lạn như hoa hướng dương.

Tạ Đông siết chặt di động, “Bọn em đã chôn nó ở một chỗ có rất nhiều hoa, như vậy nó sẽ không cô đơn.”

“Ừ.” Tiêu Ngôn nhẹ nhàng lên tiếng.

“Tạ Đông, giờ em nghe thật kỹ này” Tiêu Ngôn đột nhiên nghiêm túc, Tạ Đông cố gắng tập trung, cẩn thận lắng nghe, “Nếu A phong chết thật, thì sáng mai nhất định sẽ có đưa tin, việc có một nữ sinh bị chết nhất định cũng sẽ bị người ta moi ra, đến lúc đó, mặc kệ là ai gõ cửa cũng không được mở, phải làm như không có người ở nhà, đừng để ai thấy Tề Ninh, em gọi điện thoại cho đàn em, dặn tụi nó gần nhất không được ra ngoài, ở nhà đi, mặt khác, nhà của Tề Ninh đã không còn an toàn, em lập tức dẫn Tề Ninh đi khỏi chỗ đó, đến biệt thự ở ngoại ô của chúng ta, em có chìa khóa rồi, còn nhớ đường không?”

“Ừ, nhớ rõ.”

“Tốt, giờ em mang Tề Ninh đi đi, không cần lo những chuyện khác, đồ dùng sinh hoạt anh sẽ phái người đưa qua, anh sẽ lập tức liên hệ với Duệ và bọn Bạch Vũ, hy vọng Tề Ninh có thể thoát khỏi kiếp nạn này.” Giọng nói của Tiêu Ngôn vẫn trấn tĩnh như trước, khiến Tạ Đông dần bình tĩnh hơn.

31. Chương 30: Đầu Thú

Sau khi tắt điện thoại, Tạ Đông vội vàng xếp vài bộ quần áo cho Tề Ninh, Tề Ninh ngủ vốn không an ổn, bị Tạ Đông đánh thức, cậu thấy Tạ Đông vội nhét quần áo vào trong túi hành lý, thì hiểu ngay, “Cậu cứ đi đi, mặc kệ tôi.”

“Nói bậy gì đó, chúng ta là bạn thân từ nhỏ đến lớn cơ mà, vô luận có chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ ở bên cậu.” Tay của Tạ Đông ngừng một lát, rồi lập tức cười nói.

Tề Ninh không nhắc lại, chỉ lẳng lặng ngồi ở trên giường, nhìn Tạ Đông cuống cuống thu dọn đồ đạc, cuối cùng, sau khi đã thu dọn hết đồ rồi, Tạ Đông đi đến kéo tay cậu, “Đi thôi, thừa dịp trời còn chưa sáng.”

Tề Ninh rút tay về, ngẩng mặt nhìn Tạ Đông, “Tôi muốn ở lại đây, nơi này còn có hơi ấm của Tiểu Hạ, tôi cảm thấy nó vẫn còn ở đây.”

Tạ Đông mím môi, không nói được một lời, sau đó nhẹ nhàng đặt túi hành lý xuống đất, trèo lên giường ôm Tề Ninh vào lòng, “Ừ, Tiểu Hạ còn ở đây, nó thích cậu lắm, nhất định sẽ không bỏ đi đâu.”

“Ừ, Tiểu Hạ còn ở đây, nó sẽ không đi, cho nên, tôi muốn ở đây với nó.” Tề Ninh dựa đầu lên vai Tạ Đông, giọng nói dịu dàng trầm trầm, khỏe môi hơi cong lên.

Tạ Đông cắn môi, dùng sức gật gật đầu.

Không biết qua bao lâu, Tạ Đông cảm giác người trong lòng mình đã ngủ, thế mới nhẹ nhàng đặt Tề Ninh lên giường, còn đắp chăn cho Tề Ninh, mặt trời bây giờ đã ló dạng trên bầu trời, Tạ Đông đứng trước cửa sổ, vẻ mặt vô cùng bi thương.

Tạ Đông vẫn đứng ở đó, cho đến khi di động đổ chuông, cậu vội vàng tắt đi, sau đó lập tức nhìn về phía Tề Ninh, thấy cậu ta vẫn còn ngủ say, mới chậm rãi rời khỏi phòng ngủ.

Giọng của Tiêu Ngôn trong điện thoại có vẻ hơi sốt ruột, “Bọn em đến biệt thự chưa?”

“Chưa.” Tạ Đông nhìn cửa phòng ngủ, khẽ nói.

“Tại sao chưa đi?”

“A Ninh không muốn đi.”

Tiêu Ngôn trầm mặc hai giây, đột nhiên nói: “Tạ Đông, Lý Phong được xác nhận là đã chết, thời điểm tử vong hoàn toàn khớp với thời gian em đã miêu tả tối hôm qua, hẳn quả thật bị Tề Ninh giết chết, cho nên, tốt nhất em nên khuyên Tề Ninh mau chóng rời khỏi thành phố này, em biết rõ Lý Phong là em họ của Duệ, cháu ngoại trai cưng nhất của mẹ Duệ, hơn nữa người của Lý gia cũng không đơn giản, một khi tra ra hung thủ, tình cảnh của Tề Ninh nhất định sẽ rất tệ, thậm chí.....”

Tạ Đông cảm thấy vô cùng tồi tệ, sắc mặt lập tức trắng bệch, thật lâu sau mới hỏi: “Âu Dương Duệ nói thế nào?”

“Anh ta tất nhiên sẽ nghĩ cách giúp Tề Ninh an toàn vượt qua cửa ải khó khăn này, nhưng.....”

“Nhưng gì?” Tạ Đông lo lắng hỏi.

“Có lẽ, ngay cả anh ta cũng không thể bảo vệ Tề Ninh, sáng nay, khi tin Lý Phong chết vừa truyền ra, nghe nói phía trung ương cũng đã phái người xuống đây.” Giọng của Tiêu Ngôn vô cùng thấp, vào trong tai Tạ Đông chẳng khác gì đang tuyên án tử hình.

Kỳ thật chết một người là chuyện tương đối bình thường, trước kia có bao nhiêu người chết oan uổng như vậy cũng chẳng sao, vì có gì lần này lại đánh động đến cấp trên, Tạ Đông cảm thấy toàn thân kiệt sức, vội ngồi bệt xuống sofa.

“Em đừng quên Lý gia là người như thế nào.” Tiêu Ngôn thở dài một tiếng.

Sao cậu lại quên chứ, Lý Phong nhìn như xã hội đen, nhưng kỳ thật chỗ dựa phía sau lại lớn mạnh đến đáng sợ, chính nhờ chỗ dựa lớn mạnh này mà hắn mới có thể hoành hành ngang ngược đến như vậy, ông ngoại hắn là một quan chức cấp cao trên trung ương, ông nội từng đảm nhiệm chức vị quan trọng trong viện kiểm sát trung ương, cha lại là doanh nhân nổi tiếng, sinh ra trong một gia đình như vậy, cho dù Lý Phong có giết bao nhiêu người cũng vẫn có thể an toàn sống đến già.

Huống chi, hiện tại hắn đã chết.

Chết dưới lầu nhà mình, nguyên nhân tử vong không rõ, hung thủ đang lẩn trốn.

Nghĩ đến đây, chút hy vọng nhỏ nhoi trong lòng Tạ Đông nháy mắt bị hắt một chậu nước lạnh, “Hiện tại phải làm sao đây?”

“Ồ yên trong nhà đừng đi ra ngoài” Tiêu Ngôn trấn định nói, “Trông chừng Tề Ninh, đừng để cậu ta ra khỏi nhà, cũng đừng để cậu ta quá xúc động.”

Tạ Đông gật đầu đồng ý, rồi hỏi: “Âu Dương Duệ sẽ không để A Ninh gặp chuyện không hay, phải không?”

Lần này Tiêu Ngôn im lặng rất lâu mới nhẹ nhàng thốt lên một chữ: “Đúng.”

—

Mấy ngày kế tiếp, Tạ Đông và Tề Ninh đều ở yên trong nhà, Tề Ninh vẫn rất im lặng, trừ thời điểm bắt buộc phải mở miệng, cậu cơ bản có thể không nói chuyện cả ngày, dù Tạ Đông cố ý lôi kéo cậu nói chuyện thì cậu ta cũng chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

—

Ngày thứ ba, Tiêu Ngôn gọi điện tới.

Tạ Đông nhận điện thoại, trước khi đi còn cố ý dặn Tề Ninh đừng đi ra ngoài, Tề Ninh đồng ý rồi cậu mới đi xuống lầu.

Xe việt dã của Bạch Vũ dừng dưới một bóng cây cách đó không xa, Tạ Đông bước nhanh vào trong xe, Tiêu Ngôn và Âu Dương Duệ, Bạch Vũ và Phương Giản đều ở trên xe.

“Cậu ta thế nào rồi?” Tạ Đông vừa ngồi yên, Âu Dương Duệ lập tức mở miệng hỏi.

Tạ Đông lắc đầu, “Cảm xúc rất suy sút, căn bản không muốn nói chuyện.”

“Tạ Đông, cậu kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối đi, chúng ta phải tính đến tình huống xấu nhất, nếu Tề Ninh bị phát hiện là hung thủ, đến lúc đó, chỉ có thể dựa vào chuyện Tề Hạ chết, để xin giảm bớt hành vi phạm tội.” Phương Giản đặt một chiếc notebook trên đầu gối, gương mặt nghiêm túc.

Vì thế, Tạ Đông kể lại một lần mọi chuyện xảy ra từ đầu đến cuối, mọi người trong xe đều im lặng, chỉ có thể nghe thấy giọng nói chậm rãi của Tạ Đông và tiếng gõ bàn phím của Phương Giản.

Tiêu Ngôn cau mày nghe Tạ Đông nói hết, hỏi, “Em nói, lúc bọn em phát hiện ra Tề Hạ, nó đang nằm ở ngõ sau? Xung quanh không có ai khác?”

“Ý anh là gì?” Tạ Đông nhìn hần.

“Anh không có ý gì khác, hiện tại chúng ta phải tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện thì mới có thể giúp được Tề Ninh, em hiểu chưa?” Tiêu Ngôn vỗ vỗ tay của cậu, dịu dàng nói.

Tạ Đông rút tay về, bình tĩnh nói: “Mấy tháng nay Lý Phong luôn quần lấy A Ninh, để bắt A Ninh thoả hiệp, rất có khả năng hắn đã bắt Tiểu Hạ.” Giọng điệu vô cùng kiên định.

Âu Dương Duệ vẫn im lặng, mắt nhìn toà nhà trước mặt, tầm mắt bồi hồi trên cửa sổ tầng thứ năm.

“Tôi tin Tề Ninh giết Lý Phong là hợp tình hợp lý, cho nên tôi quyết định chọn Tề Ninh hơn là công lý, giờ bên cảnh sát vẫn chưa điều tra ra manh mối, là thời cơ tốt nhất để Tề Ninh rời khỏi đây, một khi sự việc đã bại lộ, cậu ta có muốn đi cũng chẳng được.” Bạch Vũ chống cằm, thản nhiên nói, Tạ Đông lập tức phụ họa, “Đúng vậy, đêm nay tôi chuẩn bị đưa cậu ấy đi Australia, tôi có người ở bên đó.”

“Đừng đi Australia.” Âu Dương Duệ vẫn không dời tầm mắt, hơi nhếch môi.

Mọi người đều nhìn về phía anh, thì nghe thấy anh tiếp tục nói: “Tôi có một công ty hoạt động tại Mỹ, người bên đó đều là thân tín của tôi, đưa Tề Ninh đến đó tôi mới yên tâm.”

Không có ai phản đối anh, tuy rằng trong lòng Tạ Đông có chút không ủng hộ, nhưng cũng không nói gì.

Bởi vì cậu biết, mỗi người ở đây, không có ai lo lắng cho Tề Ninh hơn Âu Dương Duệ, thậm chí ngay cả bản thân cậu, đều so ra kém.

Mọi người lại thương lượng trong chốc lát, rồi mới cùng nhau lên lầu.

Tạ Đông sợ một mình cậu không làm gì được Tề Ninh, nên đành kéo thêm mọi người, trước khi mở cửa, Tạ Đông còn lo lắng dặn dò: “Mọi người cẩn thận một chút, đừng làm A Ninh sợ, trước giờ cậu ấy chưa từng gặp mọi người, nếu bị kích thích quá lớn, tôi sợ cậu ấy sẽ chịu không nổi.”

Mọi người đều đồng ý, Âu Dương Duệ đứng phía sau Tạ Đông, theo lúc cửa phòng được mở ra, anh đánh giá thể giới thuộc về Tề Ninh mà anh chưa bao giờ đặt chân vào.

Phòng ở không lớn, nhưng rất sạch sẽ, tuy chủ nhân không dọn dẹp đã vài ngày, nhưng vẫn có thể thấy được dáng vẻ nguyên gốc của căn phòng, rất sáng sủa và tĩnh lặng.

Nhóm người Âu Dương Duệ nghe lời của Tạ Đông, nên không dám tiến vào phòng ngủ, sợ dọa đến Tề Ninh, kết quả Tạ Đông vừa vào không được bao lâu đã lập tức chạy ra, lo lắng kêu lên: “Không thấy A Ninh! Lúc tôi vừa đi rõ ràng cậu ta còn ở trong phòng, nhưng mà giờ lại không có!”

Cậu vừa dứt lời, thì Âu Dương Duệ đã mất dạng, mọi người lập tức đuổi theo, Tiêu Ngôn cũng kéo Tạ Đông chạy ra ngoài.

Tề Ninh đi chưa được bao lâu, nhưng cậu chọn một con đường vắng, đi từ nhà đến sở cảnh sát chỉ mất nửa tiếng, cậu đứng trước cửa sở cảnh sát, do dự vài giây rồi bước vào.

Những chuyện tiếp theo diễn ra rất đơn giản.

Hung thủ tự sa đầu vào lưới, cục trưởng cảnh sát thở phào nhẹ nhõm, Tề Ninh bị bắt, nhưng bởi vì đương sự không muốn mời luật sư biện hộ, nên vụ án này được tuyên án rất nhanh.

Suy xét đến tình tiết em gái cậu bị Lý Phong giết, thẩm phán điều chỉnh phán quyết tương ứng, từ tù chung thân sửa thành tù có thời hạn 11 năm.

Tất cả, đã chấm dứt.

32. Chương 31: Gian Nan

Đáng ngạc nhiên là, trong toàn bộ chuyện này, ngoài Tề Ninh bị phạt tù, Lý Phong chết, thì không liên lụy đến người khác, tất cả dường như đã được sắp đặt từ trước, sau khi Tề Ninh bị phạt tù thì lập tức vùi sâu dưới một lớp đất.

Tuy Tề Ninh đã nhận án phạt, nhưng Lý gia vẫn không định buông tha.

Đối với nhị lão Lý gia, cái chết của Lý Phong là một kích thích quá lớn, bọn họ muốn lột da lóc thịt hung thủ mới tốt.

Thân là anh họ của Lý Phong, Âu Dương Duệ hiển nhiên là đối tượng cuối cùng Lý gia tìm tới, trong phòng khách trang hoàng xa hoa, Âu Dương Duệ lắng lặng ngồi ghế dưới.

Ngồi trên sofa bằng da ở phía trước, cha của Lý Phong, chủ nhân của Lý gia, nhìn người trẻ tuổi ở trước mắt, chậm rãi mở miệng: “Tiểu Duệ, Phong nhi đã đi rồi, người chết không thể sống lại, nhưng mà, kẻ giết nó vẫn còn chưa chết, cho nên, cháu hãy đưa kẻ đó đến trước mặt ta, ta muốn tự tay xử lý hắn.”

Âm điệu của Lý Duệ Nghiêm quanh quẩn trong đại sảnh tĩnh lặng, xơ xác tiêu điều không nói nên lời.

Âu Dương Duệ trầm ngâm một lát, rồi mới chậm rãi nói: “Người nợ đã bị trừng phạt, dựa vào chức vụ của cháu sợ cũng không làm được gì hơn.”

“Người nhốt trong thành phố Kiến Ninh của cháu mà cháu lại nói là không thể làm được, Tiểu Duệ, từ nhỏ cháu và Phong nhi đã lớn lên bên nhau, chẳng lẽ cháu cứ trở mặt nhìn nó chết oan uổng thế sao?” Ánh mắt của Lý Duệ Nghiêm hơi sầm xuống, giọng nói toát lên vẻ cường ngạnh.

“Cửu cửu, cháu thật sự không làm được.” Âu Dương Duệ ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt ông ta, giọng nói không hề lùi bước.

Lý Duệ Nghiêm tuy bất mãn, nhưng không nói gì nữa.

Âu Dương Duệ đi khỏi cửa Lý gia, liền lập tức gọi điện cho Bạch Vũ, “Hôm nay Tề Ninh vào tù, cậu chuẩn bị một chút đi.”

Bạch Vũ trầm mặc trong chốc lát, một hồi nói: “Duệ ca, vô dụng.”

Anh hoảng hốt, “Có ý gì?”

“Viện kiểm sát đã nhúng tay vào chuyện này, người của chúng ta không thể trà trộn vào được, huống chi, bây giờ còn có người của Lý gia cản trở, Tề Ninh..... Sợ là sẽ phải chịu chút đau khổ.” Giọng của Bạch Vũ rất nhẹ, như thể chỉ cần một cơn gió thổi thoảng qua sẽ cuốn đi mất, Âu Dương Duệ nghe xong, cảm thấy trước mắt trống rỗng.

Phần lớn những kẻ bị đưa vào tù đều cực kỳ hung ác, người như Tề Ninh vào đó chỉ có một con đường chết.

Nếu giờ không thể chu toàn được mọi việc thì hậu quả sẽ còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Bàn tay cầm di động của Âu Dương Duệ có chút run rẩy, phải mất một lúc lâu anh mới bình tĩnh lại được, “Ai trong viện kiểm sát phụ trách chuyện này?”

“Hình như là một người tên Mạc Nguyên.”

Âu Dương Duệ ậm ừ rồi tắt điện thoại.

Anh lên xe, nhưng thật lâu sau vẫn không khởi động xe.

Chỉ nhìn chăm chú tấm hình trong ví tiền, bối cảnh là trời xanh mây trắng, thiếu niên trong ảnh mặc đồng phục màu xanh biển đậm, đứng trên sân thể của trường, cậu cười rất vui vẻ, nụ cười rực rỡ như ngôi sao loá mắt, có ma lực khiến người ta quên hết tất cả mọi việc.

Tề Ninh, Tề Ninh.

Ngón tay của anh khê vuốt khuôn mặt của thiếu niên trong ảnh, trong mắt toát ra một mảnh thâm tình.

Trong phòng họp tư nhân, mấy người đàn ông ngồi trên sô pha, ai cũng đều không nói chuyện, trong không khí lộ ra áp lực nặng nề.

“Nhờ chú Trần giúp đỡ đi.” Phương Giản đột nhiên lên tiếng, những người khác ngược mắt nhìn anh.

Phương Giản bình tĩnh phân tích: “Viện kiểm sát chịu nhúng tay vào chuyện này có hơn phân nửa nguyên nhân là do người của Lý gia bày mưu đặt kế, hai vị phật lớn của Lý gia đã ra tay, viện kiểm sát không có khả năng bình chân như vại, chú Trần là viện trưởng viện kiểm sát, nếu chúng ta kể lại tình huống của Tề Ninh cho chú ấy nghe, tôi nghĩ, cho dù chú ấy không thể giúp Tề Ninh hoàn toàn vô tội, thì ít nhất cũng có thể giúp cậu ấy ở trong tù bình yên vô sự.”

Bạch Vũ gật gật đầu, phụ họa theo: “Giờ chỉ còn cách này.”

Tạ Đông mấy bữa nay vẫn ở trong trạng thái tiêu cực, giờ nghe vậy mới thoải mái hơn một chút, “Chú Trần đó đang ở đâu? Giờ chúng ta đi tìm ông ấy nhờ giúp đỡ đi.”

“Thực ra, mấy ngày trước tôi với Duệ cũng đã thử đi tìm, nhưng trợ lý của ông ấy nói ông đang tham gia một hội nghị nghiên cứu học thuật ở nước ngoài, trong chốc lát chưa thể về được.” Tiêu Ngôn nhẹ nhàng nói, Tạ Đông cảm thấy một chút hy vọng le lói vừa được đẩy lên đã bị dập tắt không thương tiếc.

Bạch Vũ nhìn Tiêu Ngôn, nhăn mặt, “Cậu và Duệ đang dấu bợn tố chuyện gì?” Ngữ điệu kiên định khiến Tiêu Ngôn không thể phản bác, anh thở dài, “Vốn Duệ dặn tôi không được nói, nhưng dù sao chúng ta cũng là anh em nhiều năm, không tất phải dấu diếm” Nói tới đây, anh đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Bạch Vũ, “Tôi và Duệ bị đuổi ra khỏi nhà.”

Ánh mắt của mọi người đều dừng lại, một lát sau Tạ Đông run run hỏi: “Nghĩa là..... Nghĩa là sao?”

Tạ Đông gơ tay vuốt vuốt tóc của cậu, cười nhạt: “Bởi vì Duệ tỏ rõ thái độ không muốn giao Tề Ninh ra, nên người của Lý gia đã gây áp lực với Âu Dương gia, để không tổn hại đến lợi ích của bản thân, người kia quyết định thí xe giữ tướng, dù sao từ nhỏ tôi chỉ là vật bài trí trong căn nhà đó, cho nên ông ta đối xử với tôi thế nào cũng không quan trọng, nhưng mà Duệ..... Từ nhỏ anh ấy đã được đối xử như trung tâm của vũ trụ, còn thêm chuyện của Tề Ninh, tôi thực lo lắng anh ấy sẽ không chịu nổi.”

Người kia tất nhiên chính là chủ của Âu Dương gia, cha của Âu Dương Duệ và Tiêu Ngôn — Âu Dương Hiền.

“Vậy mẹ của anh ấy đâu? Con trai gặp phải chuyện này, bà ấy hẳn phải ra mặt chứ?” Tạ Đông vội vàng hỏi, cậu vốn tưởng Âu Dương Duệ là người đầu tiên có thể cứu được Tề Ninh, nào ngờ hy vọng này lại bất ngờ tan biến, trong lòng cậu nóng như lửa đốt.

Tiêu Ngôn lắc đầu, “Mẹ hai đã tận lực rồi, nhưng bà thân cô thế mỏng, con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi, cho nên, bà chẳng còn mấy sức ảnh hưởng với Lý gia nữa.”

Tiếp đó lại là một trận im lặng.

Bạch Vũ và Phương Giản ngoài chút kinh ngạc lúc đầu, thì vẫn vô cùng trầm tĩnh, dường như chẳng hề ngạc nhiên với tình cảnh này, chỉ là, hai người đều nhăn mày, không có bất cứ phương án giải quyết nào đối với chuyện xảy ra trước mắt.

“Bạch Vũ, có phải cậu và Phương Giản cũng gặp chuyện phiền toái hay không?” Tiêu Ngôn đột nhiên nhìn về phía hai người đối diện, tuy rằng dùng câu hỏi, nhưng ngữ điệu là tuyệt đối khẳng định.

Nghe vậy, Phương Giản gật gật đầu, “Việc kinh doanh của tôi gần đây xuống dốc không phanh, hình như có người âm thầm động tay động chân, còn có người viết thư nặc danh nói Bạch Vũ không biết kiểm chế sinh hoạt cá nhân, thích đàn ông, hiện tại cấp trên của anh ấy đang điều tra chuyện này.”

“Ha ha, xem ra lần này trước sau đều có địch a.” Tiêu Ngôn cười nhạt, uống cạn ly rượu trong tay.

Tạ Đông lo lắng nhìn anh, xem ra lần này, đối phương đến là có chuẩn bị sẵn, muốn đánh tan hết tướng tài đặc lực bên người Âu Dương Duệ, chiêu này thật quá độc ác!

“Duệ đâu?” Tiêu Ngôn đột nhiên hỏi.

Bạch Vũ lắc đầu, “Tôi đã mất liên hệ với cậu ấy một ngày.”

Nghe xong lời này, Tiêu Ngôn trợn mắt đứng dậy khỏi sô pha, đi thẳng ra ngoài, tại cửa thiếu chút nữa đụng phải Âu Dương Duệ đang đi tới, Âu Dương Duệ đỡ lấy anh, cười nói: “Lớn từng đó tuổi còn liều lĩnh như vậy.”

“Anh đi đâu bữa giờ?” Tiêu Ngôn kéo anh vào phòng, sau đó hỏi ngay, giọng điệu vô cùng lo lắng.

Ánh mắt Âu Dương Duệ hơi loé lên, rồi lập tức cười nói: “Đi lung tung một chút, không phải giờ tôi đã về rồi sao?” Bình thường anh luôn là người nghiêm túc, gương mặt gần như chưa từng xuất hiện nụ cười, giờ đột nhiên cười dịu dàng, phảng phất như gió xuân làm người ta cảm thấy thoải mái.

Tiêu Ngôn còn muốn nói tiếp, thì thấy mấy người Bạch Vũ đang nhìn hai người khó hiểu, vì thế đành phải ngậm miệng, nhàn nhò ngồi ở một bên.

“Mọi người hẳn là đói bụng rồi, ăn cơm đi, tôi mời.” Âu Dương Duệ nhìn sắc trời bên ngoài, mở miệng nói.

Bạch Vũ để Tạ Đông và Phương Giản đi trước, còn anh và Tiêu Ngôn ở lại, Âu Dương Duệ thấy cửa lại đóng, mới hỏi Bạch Vũ: “Sao vậy?”

“Duệ ca, anh đã đi đâu vậy? Có chuyện gì giấu bọn tôi?” Bạch Vũ hỏi anh liền hai câu, ép sát không lùi.

Âu Dương Duệ vẫn cười như trước, tự nhiên đáp: “Hôm qua tôi và tiểu Kì xuống cơ sở, di động hết pin nên không thể liên lạc với mọi người được, tôi thật sự không có chuyện gì giấu mọi người đâu.”

Bạch Vũ nhếch môi, rốt cục không tiếp tục hỏi nữa.

Tiêu Ngôn nhìn anh một cái, quay đầu đi chỗ khác không thèm nhắc lại.

Bọn họ đều biết Âu Dương Duệ đang nói dối, nhưng không có biện pháp đánh vỡ lời nói dối sứt sẹo này.

“Tôi biết mọi người đang trách Tề Ninh tùy hứng, nhưng, nếu cậu ấy không đi tự thú, thì cậu ấy đã không phải là Tề Ninh của tôi, kì thật cứu Tề Ninh chỉ là chuyện của một mình tôi, nhưng có các bạn bên cạnh tôi rất vui, nếu Tề Ninh biết nhất định cũng sẽ rất vui, địa vị của cậu ấy trong lòng tôi hẳn các bạn hiểu hơn ai hết, cho nên không cần hỏi lại, có một số việc sau này các bạn sẽ từ từ hiểu được.” Âu Dương Duệ thở dài một tiếng, đi qua ôm chặt hai người, dường như dùng hết sức lực của mình siết chặt họ, Tiêu Ngôn và Bạch Vũ đều không nói chuyện, đồng thời ôm lấy anh, ba người ôm chặt nhau, thật giống một bản thể không thể tách rời.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người đều tự lái xe đi, xe chạy như bay, Tạ Đông quay đầu nhìn người đàn ông đang lái xe, “Tại sao hôm nay anh lại quá lo lắng về việc Âu Dương Duệ đi đâu vậy? Giữa hai người có chuyện gì giấu chúng em à?”

Tiêu Ngôn siết vô lăng, sắc mặt có chút khó coi, nhưng anh nhanh chóng trở lại bình thường, cười nói: “Hiện tại bên ngoài rất phức tạp, nếu người của Lý gia muốn đối phó với anh ấy là chuyện rất dễ dàng, anh sợ anh ấy gặp chuyện không may.”

Tạ Đông nhìn anh, nói: “Chẳng lẽ anh ấy đã nghĩ ra cách cứu A Ninh?”

“Sao lại nói vậy?”

“Từ đầu đến cuối buổi anh ấy thậm chí chẳng nhắc gì đến A Ninh, dựa vào trình độ quan tâm A Ninh của anh ấy, chuyện này rất không bình thường, có phải cách đó rất khó khăn hay không?” Tạ Đông một lần nữa nhìn về phía người bên cạnh, phát hiện mặt Tiêu Ngôn đông cứng.

“Anh sao vậy?”

Tiêu Ngôn lắc đầu, dừng xe ở ven đường, đột nhiên nghiêng người ôm lấy cậu, “Trong khoảng thời gian này em phải đi theo anh, để em một mình anh không yên tâm.”

Lần này Tạ Đông ngoan ngoãn, không phản đối, bởi vì Tiêu Ngôn nói đúng, nếu những người đó đã xuống tay với Bạch Vũ, vậy thì kẻ là bạn thân từ nhỏ của A Ninh như cậu, tất nhiên cũng không thoát được.

Viện kiểm soát trung ương, cơ quan kiểm sát tối cao là cơ cấu trọng yếu của toàn bộ quốc gia, kiến trúc to lớn sừng sững đóng trên quốc thổ, trước cửa có sư tử đá canh giữ, khí thế hùng dũng, huy chương quốc gia được đóng kiên cố trên nóc toà kiến trúc, nhìn xa xa liền khiến người ta kính sợ.

Âu Dương Duệ bước qua cửa lớn, xuyên qua vô số văn phòng, cuối cùng đi tới trước cửa phòng viện trưởng viện kiểm sát.

“Âu Dương tiên sinh, kiểm sát trưởng ra nước ngoài trao đổi học thuật rồi, anh.....”

Trợ lý còn chưa nói hết, cửa phòng viện trưởng đột nhiên mở, một người đàn ông trung niên cười tủm tỉm đứng sau cửa, ôn hòa nói: “Tiểu Lý, cậu đi làm việc đi.” Trợ lý nghe thế mới xoay người rời đi, Trần Bách Nhiên để Âu Dương Duệ bước vào phòng, “Sao hôm nay Tiểu Duệ có thời gian rảnh đến đây vậy?”

“Thầy, em đến nhờ thầy giúp.” Âu Dương Duệ đứng giữa phòng, nói thẳng.

Bàn tay rót trà của Trần Bách Nhiên khựng lại một chút, sau đó ông ta lại khôi phục tươi cười, “Em nói đi.”

“Chuyện của Tề Ninh hẳn là thầy đã biết, em muốn cứu cậu ấy.” Âu Dương Duệ nhìn người đàn ông trung niên có diện mạo thanh tú trước mặt, chậm rãi nói.

Trần Bách Nhiên đặt chén trà tinh xảo trước mặt anh, nhẹ giọng nói: “Tiểu Duệ, tôi luôn đợi em nói ra những lời này.” Lúc nói chuyện, ánh mắt của ông ta vẫn dừng ở chén trà trong tay, giọng điệu thông dong, không chút dao động.

Ánh mắt của Âu Dương Duệ hơi loé lên, không nói gì.

“Tôi không ngờ có một ngày, em sẽ đến tìm tôi vì một kẻ vô danh tiểu tốt như vậy.” Trần Bách Nhiên ngừng đầu lên nhìn anh, nét mặt đã không còn dịu dàng như lúc trước, mà là âm trầm như đêm tối.

“Không, thưa thầy, em đang cầu xin thầy.” Âu Dương Duệ nhìn ông ta, thản nhiên nói.

Gương mặt thanh tú của kiểm sát trưởng phủ đầy phần uất và không cam lòng, ông ta rống lớn: “Cầu xin tôi? Em cầu xin tôi vì một kẻ như thế? Hắn có chỗ nào tốt? Tôi có cái gì thua hắn? Em nói cho tôi biết!”

Âu Dương Duệ đè nén sự khổ sở và khó chịu trong lòng, mắt vẫn là sáng ngời, “Trong mắt của em, cậu ấy cái gì cũng tốt.”

33. Chương 32: Âm Mưu

Warning: 21+

Gương mặt vẫn vẹo vì tức giận của Trần Bách Nhiên lập tức toả ra nét cười, hắn đứng dậy, đi đến bàn làm việc, cầm lấy remote trên bàn, bật TV ở góc tường, màn hình TV màu đen lập tức sáng lên, tiếng rên rỉ khò khè của đàn ông ngay tức khắc tràn vào trong tai.

Màn hình TV chiếu một căn phòng được bố trí nhiều dãy giường sắt cao thấp, ngoài các dãy giường được sắp xếp san sát nhau, ở trung gian chỉ còn lại một khoảng hành lang không tính rộng rãi, giữa hành lang có một đám người đang đứng, bọn họ đều ôm tay đứng ở một bên, mặt mày vui vẻ, khoảng không ở giữa, có một gã đàn ông đang cử động eo, dục vọng đứng thẳng liễu mạng tiến lên, ở dưới thân hắn, một thân thể gầy gò yếu ớt lay động theo động tác của người đàn ông, mặt của chủ nhân thân thể vùi dưới đất, tóc đen hỗn độn dính bết vào da, không hề có sức sống như người chết đuối, hiếm lắm có thể thấy được sắc mặt tái nhợt và đáy mắt chết lạng của người nọ qua kẽ tóc.

Hơi thở rách nát và hỗn loạn vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng, dù cách một màn hình.

“Giờ trong lòng em, hấn vẫn tốt sao? Chẳng qua chỉ là một thằng nhóc không chịu nổi khó khăn thôi, Tiểu Duệ, tôi không ngờ, em lại thích một người như vậy.” Trần Bách Nhiên quay người lại, nhìn học sinh ưu tú nhất của mình, cười đến dịu dàng mà tà khí.

“Kêu bọn họ ngừng tay!” Âu Dương Duệ nhìn chăm chăm màn hình, móng tay bấm vào da, đau lòng khiến giọng của anh càng thêm lạnh lùng, có vẻ đặc biệt vang vọng trong căn phòng không tính là im lặng.

Trần Bách Nhiên cười, đi tới, tuy đã qua tuổi bốn mươi, nhưng gương mặt thanh tú của hấn thường khiến người ta tưởng lầm là chỉ mới ba mươi mấy, thân thể cũng không bởi vì tuổi tác mà biến chất, ngược lại càng thêm cường tráng, hấn chậm rãi đến gần Âu Dương Duệ, cười nói: “Em nhận ra khát vọng của tôi với em từ lúc nào vậy? Tiểu Duệ thân yêu của tôi.”

Âu Dương Duệ nhìn về phía hấn, bình tĩnh nói: “Bảo bọn họ ngừng tay, ông muốn gì tôi cũng cho ông.”

“Nếu không?” Trần Bách Nhiên nhìn người trước mặt, cười hỏi lại.

Thị trường trẻ tuổi đột nhiên nhếch môi, lộ ra một nụ cười dễ nhìn, “Nếu cậu ấy chết, tôi sẽ không sống một mình.”

Nụ cười trên mặt Trần Bách Nhiên cứng đờ, sau một lát do dự, hấn lấy di động bấm số, không bao lâu, màn hình TV xuất hiện bóng cảnh ngực, Âu Dương Duệ nhìn chăm chăm màn hình, anh thấy cảnh ngực kéo Tề Ninh dậy, phần hông của cậu chảy ra chất lỏng hỗn hợp giữa máu và chất nhầy màu trắng, anh thấy gương mặt tái nhợt và đôi mắt đóng chặt của chàng trai trẻ, cùng với đôi môi cắn chặt rướm máu.

“Cậu ấy vô tội, dù thế nào, ông cũng không nên tổn thương cậu ấy.” Ngay trước khi Tề Ninh biến mất trong màn hình, Âu Dương Duệ mới xoay người lại nhìn Trần Bách Nhiên, người thầy mà anh từng tôn kính nhất.

“Hấn rất may mắn, được học sinh tôi đặc ý nhất coi trọng, chỉ là, từ thời khắc em thích hấn, cũng đã ấn định xong bi kịch trong vận mệnh của hấn.” Trần Bách Nhiên đang pha trà, ngón tay thon dài càng nổi bật trên chén trà màu đen, động tác của hấn rất dịu dàng, mỗi một trình tự pha đều tiến hành đến mức hoàn mỹ, “Tiểu Duệ, em là học sinh thông minh nhất mà tôi từng gặp, tôi nhìn thấy bóng dáng của tôi bên trong em, cho nên tôi đặc biệt xem trọng em, quan tâm em, thậm chí bố trí cho em lên vị trí thị trường dù tuổi còn rất trẻ, đương nhiên, em cũng rất xứng đáng với vị trí này, chỉ là,” Đột nhiên hấn đổi giọng, từ bình thản trở nên âm trầm vô cùng, “Em lại báo đáp tôi như thế, em coi tình cảm của tôi là gì!”

Âu Dương Duệ không hề dao động, thản nhiên nhìn hấn, “Giữa tôi và ông chỉ có duy nhất quan hệ thầy trò, đến hôm nay, ngay cả quan hệ duy nhất này cũng đã không còn tồn tại.”

Trần Bách Nhiên dời mắt từ chén trà qua mặt anh, cười đến dịu dàng, “Không, quan hệ này chấm dứt là để chứng minh, một quan hệ khác được sinh ra, Tiểu Duệ, chúng ta lập tức sẽ thành bạn hữu, tình nhân thậm chí là người yêu.”

Sau đó hấn chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Âu Dương Duệ, giơ tay vuốt gương mặt mà hấn ngày nhớ đêm mong.

Tay hấn chậm rãi trượt xuống đôi mày kiên nghị, đi qua sống mũi cao thẳng, tiếp là đôi môi mà hấn đã khát vọng từ lâu, hấn chậm rãi nghiêng người, vội vàng ngậm lấy làn môi mỏng nọ.

Âu Dương Duệ đứng thẳng tại chỗ, lẳng lặng nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, ánh mặt trời là thứ sáng lạng, rạng rỡ nhất trên đời, nơi có nó dường như không có bóng tối và tuyệt vọng, người thiếu niên có nụ cười sáng ngời kia là thứ trân quý nhất trong lòng anh, ai cũng không thể chạm vào, ai cũng không thể nhúng chàm, giống như niết bàn tây phương, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể đùa giỡn.

Anh bị đẩy ngã lên sofa, quần áo bị nhanh chóng cởi bỏ, đối phương nâng đôi chân thon dài của anh lên, không do dự đẩy vào.

Tiếng rên rỉ của người nọ phảng phất vang lên ở một nơi rất xa, cơn nhói đau truyền đến từ phía sau, người đàn ông anh tuân ở dưới vẫn mở to mắt như trước, ánh mắt bình tĩnh, phảng phất như mặt nước bằng phẳng không sóng gợn, trên gương mặt anh tuân là sự trầm tĩnh đến đáng sợ, phảng phất ý thức đã hoàn toàn thoát ly khỏi nhục thể, tới một cảnh giới bất đồng.

Những điều này Trần Bách Nhiên không chú ý đến, hắn đang toàn lực va chạm thân thể trẻ tuổi dưới thân, sự co thắt khiến hắn thoải mái rên rỉ, càng muốn nhiều hơn nhiều hơn, muốn kéo dài vĩnh viễn, không bao giờ ngừng lại.

Không biết qua bao lâu, ánh mặt trời dần ảm đạm, toà kiến trúc được ánh sáng vàng bao phủ dần trở nên u ám, Trần Bách Nhiên hét lớn một tiếng rồi bắn trong thân thể người bên dưới, thể này mới thỏa mãn nhồm dầy nhìn người đàn ông nằm trên sô pha, “Tiểu Duệ, thoải mái không?” Khát vọng lâu dài cuối cùng đã được thỏa mãn nên tâm trạng của hắn cũng khoái trá hơn.

Âu Dương Duệ mở mắt ra, nhìn hắn, “Hôm nay đủ chưa?”

Trần Bách Nhiên biến sắc, “Nếu không muốn thẳng nhóc kia chết thì phải làm tôi thoải mái.”

“Vậy ông thoải mái chưa?” Âu Dương Duệ nhìn chằm chằm hắn, bình tĩnh đến mức làm người ta giận sôi gan.

Bị anh nhìn như vậy, Trần Bách Nhiên hơi sững người, sau đó chậm rãi đứng dậy, nhặt quần áo rải rác bên cạnh mặc vào người.

Âu Dương Duệ cũng chậm chậm ngồi dậy, đau đớn khiến động tác của anh trở nên chậm chạp, nhưng anh vẫn không chịu tỏ ra yếu thế, thân thể gầy gò của anh phủ đầy những dấu vết nhàn nhạt, dưới ánh đèn càng hiện rõ dâm loạn, Trần Bách Nhiên nhìn anh mặc lại quần lót, vết đỏ trong vể đùi khiến kiểm sát trưởng không tự chủ nuốt nước miếng, “Tiểu Duệ.....”

“Ba ngày nữa tôi sẽ đến, hy vọng thầy có thể tuân thủ lời hứa, không gây phiền toái cho cậu ấy nữa.” Âu Dương Duệ kéo khoá quần, giọng nói lãnh đạm như người xa lạ.

Trần Bách Nhiên nheo mắt, chậm rãi nói: “Tôi không hứa hẹn gì với em, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ không động đến hắn.”

Nghe vậy, Âu Dương Duệ gật gật đầu, “Vậy tôi đi trước.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, trừ bỏ bước chân có chút hỗn loạn, người khác căn bản nhìn không ra chút dấu vết, Âu Dương Duệ cứ như vậy từng bước một đi ra phòng của viện trưởng viện kiểm sát, đi ra khỏi thế giới bị bóng tối bao phủ.

Hic, thương anh Duệ quá:(:(

34. Chương 33: Hy Vọng

Trong căn phòng tắm được hơi nước bao phủ, thị trưởng trẻ tuổi đứng dưới vòi hoa sen, nước làm ướt mái tóc đen của anh, rồi chảy xuống trán, chảy qua từng dấu hôn thật sâu trên da thịt, anh chậm rãi giơ tay dè mắt, dùng sức đến mức gần như chà rách mắt, nhưng anh vẫn cảm giác được có gì đó nóng ướt trào khỏi khóe mắt, nhỏ xuống mặt sàn.

Mặt gương đặt thẳng trước mặt, anh ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trong gương, gương mặt anh tuần đó tràn ngập bi thương.

Nước ấm đã rửa sạch vết thương ở phía sau, nhưng anh vẫn đứng thẳng, vẫn mặc dòng nước ấm chảy qua một lần lại một lần, chỉ mím môi, đôi mắt u ám càng trở nên âm trầm.

Rốt cục, anh phủ thêm áo choàng, bước ra phòng tắm.

Vết thương khiến bước chân của anh trở nên thông thả, nhưng từng bước vẫn kiên định hữu lực.

Khi anh đi đến phòng khách, trên sô pha đã có người ngồi, người nọ đứng dậy nhìn anh, ánh mắt dừng ở cần cổ mà áo tắm không thể che khuất, ai cũng biết những vết hồng đó đại biểu cho điều gì, Tiêu Ngôn bước lại gần, đứng trước mặt anh, “Anh đã hứa là sẽ không làm chuyện điên rồi!”

Âu Dương Duệ cười nhẹ, vỗ vỗ vai anh, “Anh không sao.”

Anh vừa nói vừa bước sượt qua Tiêu Ngôn, ngồi xuống một bên sô pha, Tiêu Ngôn đi sau anh, giọng nói run rẩy, “Âu Dương Duệ, anh điên rồi! vì một Tề Ninh, thậm chí cả tự tôn anh cũng không cần ư!”

Nghe vậy, người đàn ông ngồi trên sô pha ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén dừng trên gương mặt dữ tợn của Tiêu Ngôn, “Tiêu Ngôn, đừng cho anh cơ hội đánh em.”

Giọng điệu tuy nhẹ, nhưng hiệu quả phi thường lớn.

Tiêu Ngôn mím môi, không thềm nhắc lại, ngược lại chạy đến ngồi ở sô pha đối diện sinh khó chịu.

Âu Dương Duệ thấy vẻ mặt của anh, trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Kỳ thật mọi người không cần phải nhúng tay vào chuyện này, dù sao, Tề Ninh là chuyện của một mình anh, anh biết Bạch Vũ và Phương Giản đang gặp rắc rối, anh cảm thấy rất có lỗi với tất cả mọi người, anh.....”

“Đừng nói nữa.” Tiêu Ngôn ngắt lời anh, “Anh biết là bọn em không thể bỏ mặc anh mà, Tề Ninh..... Tuy rằng cậu ta và bọn em không có giao tình gì, nhưng, cậu ta là người mà anh thích, bọn em tất nhiên sẽ coi cậu ta như anh em.”

Âu Dương Duệ nhìn anh, khẽ cười, “Cám ơn.”

Tiêu Ngôn khoát tay, đảo mắt khắp người anh, “Ông ta..... có làm anh bị thương không? Để em bôi thuốc cho anh.”

“Không cần, chút thương vặt có đáng gì đâu.” Âu Dương Duệ vẫn cười thản nhiên, nhưng ánh mắt lại vô cùng khát máu, sau đó tiếp tục nói: “Em nói Bạch Vũ nghĩ cách cho người trà trộn vào đi, Tề Ninh..... Ở trong đó thật sự rất vất vả.” anh cúi đầu xuống, giọng nói cũng theo đó mà trầm thấp, Tiêu Ngôn nhú mày, lập tức hiểu được ý của anh, không khỏi mắng: “Khốn khiếp! Trước đây đúng là mù mắt mà! Giờ em sẽ cho người đi xử lão!”

“Bây giờ chưa phải là thời điểm thích hợp, ông ta có rất nhiều nanh vuốt, không cẩn thận sẽ đánh rần động cỏ, còn nhớ tên Lý Lượng lần trước không?” Âu Dương Duệ khoát tay, nhẹ giọng nói.

Tiêu Ngôn suy nghĩ trong chốc lát, mờ mịt hỏi: “Ý anh là thằng đã bỏ thuốc Tề Ninh?”

Âu Dương Duệ gật gật đầu, “Anh mới ghé bar Lam Tình, chủ bar nói, đúng là Tề Hạ bị A Phong bắt, nhưng, sau đó A Phong và đàn em của nó bị người ta trói trong phòng, mà có người thấy, Lý Lượng từng xuất hiện ở đó, thời gian này và thời gian Tề Hạ ở Lam Tình tương đối trùng khớp.”

Tiêu Ngôn nói: “Ý của anh là, Lý Lượng có liên quan đến cái chết của Tề Hạ? Lý Lượng cũng là người của ông ta!”

“Rất có khả năng, ông ta quan sát chúng ta không phải chỉ ngày một ngày hai, đáng tiếc, anh biết được quá muộn.” Anh giơ tay bóp trán, vẻ mặt mệt mỏi, Tiêu Ngôn nhìn anh, “Hôm nay Bạch Vũ lại gọi điện thoại cho em.”

Âu Dương Duệ trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói: “Tìm lúc nào đó nói với cậu ấy.”

Tiêu Ngôn gật gật đầu, nháy mắt trong phòng lại rơi vào yên tĩnh.

Lại ngồi trong chốc lát, Tiêu Ngôn mới đứng dậy rời đi, Âu Dương Duệ đợi lúc anh đi đến trước cửa phòng mới gọi lại, “Nghĩ cách để Tạ Đông đi thăm cậu ấy, đưa chút đồ ăn và đồ dùng nữa.”

“Em biết.” Tiêu Ngôn trả lời, trong lòng bất giác bị thương.

Âu Dương Duệ đi đến gần anh, đột nhiên ôm chặt lấy anh, giọng nói trầm thấp, “Ngôn, anh không phải là anh trai tốt, anh xin lỗi, vì Tề Ninh anh có thể chẳng màng đến gì, cho nên, anh hy vọng em và Tạ Đông không bị cuốn vào, có một số việc anh muốn tự mình đối mặt.”

Tiêu Ngôn ôm lấy tay của anh, đột nhiên mỉm cười, “Anh ngốc quá, em là em trai của anh, chúng ta chảy cùng một dòng máu, huống chi, dựa vào tính tình luôn lo lắng cho Tề Ninh của A Đông, anh cảm thấy có thể thuyết phục cậu ấy khoanh tay đứng nhìn sao?”

Âu Dương Duệ bật cười, “Xem ra là anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Hai người ôm nhau thật lâu mới buông, Tiêu Ngôn nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt, nhẹ giọng nói: “Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi, anh.”

Cho đến khi bóng của Tiêu Ngôn khuất sau cửa thang máy, Âu Dương Duệ mới xoay người vào nhà, căn nhà cực kì im lặng, như thể một phần mộ cực lớn không hề sức sống, anh đứng ở cửa, nhìn căn phòng anh ở chưa đến một năm mà đột nhiên muốn cười, người ta nói thế sự vô thường, nào biết khi cuộc sống muốn hủy diệt một người, thì chỉ mất chốc lát mà thôi.

Tiêu Ngôn tìm lúc hẹn Bạch Vũ và Phương Giản ra gặp mặt, Tạ Đông cũng đi theo.

Có một số việc thực khó để bắt đầu, Tiêu Ngôn trầm mặc gần một giờ, mới bắt đầu chậm rãi nói chuyện.

Mỗi một lời anh đều phải gằn rất nặng, tốc độ nói chuyện rất thông thả, Bạch Vũ và Phương Giản từ lúc đầu khiếp sợ đến không dám tin rồi đến phần nộ chẳng qua chỉ mất nửa giờ ngắn ngủi, Tạ Đông vẫn ngồi ở một bên không lên tiếng, nhưng nắm tay siết rất chặt.

Cậu quả nhiên không nhìn lầm người, người kia yêu A Ninh đã đến mức không thể yêu thêm.

Có thể được một người như vậy yêu sâu đậm, là phúc của A Ninh, cũng là phúc của thị trưởng.

Chỉ mong trời cao mở mắt, cho hai người đó có thể thành thân thuộc, cả đời mạnh khỏe.

Đây là nguyện vọng tha thiết chân thành nhất của Tạ Đông lúc này.

Thường thường nguyện vọng càng thật lòng càng không có khả năng thực hiện, kết quả điều tra của Bạch Vũ rất nhanh đã có.

Hung thủ hại chết Tề Hạ là Lý Lượng.

Lý Phong bị Tề Ninh ngộ sát.

Đây là một âm mưu đã được bố trí từ lâu.

Toàn bộ chứng cứ đều hướng về một người, một người cao cao tại thượng, nho nhã đáng kính, một viện trưởng viện kiểm sát trung ương được quân chúng nhân dân tin tưởng — Trần Bách Nhiên.

“Vậy có thể lý giải là, Lý Phong chỉ là một quân cờ mà Trần Bách Nhiên dùng để bỏ tù Tề Ninh bằng tội danh giết người?” Tạ Đông siết chặt kết quả điều tra trong tay, thấp giọng nói.

Bạch Vũ gật gật đầu, “Lý Lượng cướp Tề Hạ khỏi tay Lý Phong, rồi đổ tội danh giết Lý Phong lên đầu cậu ấy, Tề Ninh đã mất đi lý trí, hiển nhiên không thể phán đoán ra ai là hung thủ, cho nên, liền tạo thành kết quả Lý Phong bị ngộ sát, sự thật chứng minh, Trần Bách Nhiên là một cao thủ đánh cờ, ông ta chỉ cần nói mấy câu, là có thể làm cho đối phương không thể đánh trả, sau đó giành được thứ ông ta muốn.”

Bạch Vũ vừa nói xong, những người còn lại đều không nói chuyện, không khí có chút nặng nề, Tạ Đông đột nhiên nói: “Nếu A Ninh biết trên đời này còn có một người sẵn sàng làm mọi chuyện vì cậu ấy như vậy, thì nhất định sẽ rất vui.”

“Tôi nghĩ có lẽ cậu ấy sẽ đau lòng hơn.” Phương Giản lãnh đạm nói, tầm mắt dừng ở máy tính trên đầu gối.

Tạ Đông gật gật đầu, cúi đầu, “Cậu ấy nhất định sẽ rất khổ sở, vậy mới đúng là A Ninh.”

“Dù sao đi nữa, nhất định phải nghĩ cách kéo ông ta xuống ngựa.” Tiêu Ngôn nhìn nhìn Bạch Vũ, tổng kết lại.

“Vậy còn chờ gì nữa, giờ chúng ta lên Bắc Kinh tố cáo Trần Bách Nhiên thôi!” Tạ Đông nói liền muốn đứng lên, lại bị Tiêu Ngôn ngăn lại, “Bây giờ còn chưa được.”

“Tại sao?” Tạ Đông sốt ruột hỏi.

Phương Giản ngẩng đầu khỏi máy tính, “Những chứng cứ này đều được thu thập bằng những thủ đoạn phi pháp, không thể trở thành chứng cứ, cho nên, cho dù chúng ta hiện tại đi Bắc Kinh, cũng không có kết quả gì, pháp luật chỉ tin tưởng chứng cứ.”

“Vậy phải làm sao đây? Chẳng lẽ cứ để A Ninh tiếp tục ở trong đó? Chỗ đó đâu phải cho người ở, giờ A Ninh gầy chỉ còn da bọc xương, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, tôi không muốn thừa nhận cái người mặt xám như tro tàn, ánh mắt ảm đạm kia là Tề Ninh tôi quen.” Tạ Đông cắn răng nói, cảm xúc bất ổn, Tiêu Ngôn vội vàng kéo cậu vào trong lòng, an ủi, “Chúng ta nhất định sẽ cứu được Tề Ninh.”

Ngày 15 tháng 9.

Tháng thứ ba sau khi Tề Ninh bị bỏ tù, Lý Lượng được phát hiện chết ở trong nhà mình, khi chết toàn thân trần trụi, trên người không có một khối đầy đủ da thịt, ánh mắt trợn to, vĩnh viễn không nhắm được.

Ngày thứ ba, Âu Dương Duệ thiếu chút nữa chết ở trên giường Trần Bách Nhiên.

“Tiểu Duệ, tôi không ngờ em sẽ phản kích.” Trần Bách Nhiên đứng ở đầu giường, cúi nhìn người đàn ông nằm xụi lơ trên giường.

Âu Dương Duệ ngược mắt nhìn hẩn một cái, hơi hơi mỉm cười, “Thầy, chuyện ông không ngờ được còn nhiều lắm.”

Kiểm sát trưởng nắm tóc của người trên giường, cắn răng nói: “Nếu muốn thẳng nhóc kia không chịu khổ, thì tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không, tôi không dám cam đoan sáng ngày mai em có nghe được tin nó chết hay không đâu, nguyên nhân là sợ tội tự sát.”

Nghe vậy, Âu Dương Duệ sững lại, nhưng không nhiều lời.

Trần Bách Nhiên vừa lòng cười cười, cúi đầu hôn lên gương mặt anh tuần kia một cái, rồi mới vừa lòng rời đi.

Thời gian, chậm rãi trôi qua, thông thả như rùa bò, gian nan khắc sâu quá khứ.

Mùa hè năm thứ ba, thị trưởng 28 tuổi, thế sự đã tạo thành dấu vết trưởng thành và thâm trầm trên gương mặt anh tuần của anh, anh không hề mỉm cười, trên mặt vĩnh viễn chỉ có một vẻ mặt, một loại tên là không có cảm xúc.

35. Chương 34: Nếu Có Kiếp Sau

Bọn Tiêu Ngôn nhìn anh mà trong lòng rất khổ sở, nhưng chẳng thể nói gì, lúc này có một chuyện đáng để mọi người vui mừng, đó là, dưới sự cố gắng của Âu Dương Duệ, rốt cục Tề Ninh đã được chuyển vào phòng giam của tội phạm kinh tế, tuy vẫn là ngồi tù, nhưng tóm lại tốt hơn so với chỗ cũ.

Người ở đây tuy cũng là tội phạm, nhưng có nhân cách và đạo đức cơ bản, cuối cùng có thể yên tâm một chút.

Vì thế, bọn họ càng thêm ra sức tìm kiếm chứng cứ bị Trần Bách Nhiên che dấu.

Sau khi Tề Ninh bị bỏ tù, dường như mọi người đều sống rất vất vả, cảm giác áp lực luôn thời khắc quanh quẩn trong tim, Tạ Đông không còn để tóc màu rượu đỏ nữa, rốt cục cũng học được chín chắn, học Phương Giản tìm kiếm các loại dấu vết.

Sau lần gặp gỡ trong buổi tiệc sinh nhật đơn giản, thị trưởng tự tay cởi chiếc dây chuyền trên cổ đưa cho Tạ Đông, “Đem cái này cho cậu ấy, đừng nói là của tôi.”

Tạ Đông yên lặng tiếp nhận, cảm thấy hốc mắt nóng lên.

“Dẫn bạn gái đi gặp cậu ấy, tôi nghĩ, cậu ấy nhất định sẽ rất vui.” Âu Dương Duệ khẽ nói, ngữ khí dịu dàng.

“A?” Tạ Đông và Tiêu Ngôn đồng thời liếc nhau.

Âu Dương Duệ tiếp tục cười nói: “Người như cậu ấy nhất định không thể chấp nhận chuyện hai người đàn ông yêu nhau, nếu cậu dẫn Tiêu Ngôn đến gặp, sẽ tạo thành gánh nặng trong lòng cậu ấy, cho nên, dẫn theo một cô gái, tốt nhất là kiểu dịu dàng hiền thực nhé.”

Tạ Đông không nói nữa, chỉ dùng sức gật gật đầu, siết chặt chiếc nhẫn dùng làm mặt dây chuyền kia trong lòng bàn tay, thật lâu không buông ra.

Thời gian tiếp tục lướt qua khe hở, như thể qua thật lâu thật lâu, lâu đến mức mọi người đều đã quên đi trên đời này còn có một người tên là Tề Ninh.

Quên cậu vĩ đại thế nào, tốt bụng thế nào, làm người ta tâm động thế nào.

Mọi người chỉ nhớ rõ, ngày mai muốn làm cái gì, thời gian cho bọn họ ký ức, nhưng cũng tàn nhẫn dạy bọn họ quên đi.

Thời gian bảy năm, rất ngắn, nhưng trong trái tim luôn nhung nhớ thì lại đặc biệt dài lâu.

Thị trưởng 32 tuổi, thân thể anh rất gầy, nhưng ánh mắt vẫn thâm thúy trong suốt như cũ, anh mặc áo vest phẳng phiu, đi giữa hành lang im lặng quý dị trong ngục giam, cảnh ngục lên nhìn anh một cái, muốn nói nhưng rồi ngoan ngoãn ngậm miệng.

Rốt cục, anh dừng bước.

Đôi mắt nhìn chằm chằm người đang vui đùa đọc sách trong phòng giam cách đó không xa.

Thời gian bảy năm đủ để cho một thiếu niên trưởng thành trở thành một người đàn ông thâm trầm khép kín.

Âu Dương Duệ đứng ở chỗ cũ, lẳng lặng nhìn người kia, khuôn mặt trắng nõn cùng với đôi môi hơi hơi nhếch lên, người kia vẫn giống như anh từng thấy rất nhiều năm trước, thanh tú dịu dàng, chỉ là càng thêm trầm ổn và im lặng, thời gian đã để lại quá nhiều dấu vết trên người cậu, thế cho nên, làm người ta đột nhiên cảm thấy thương cảm.

Anh cứ đứng im lặng ở đó, trong mắt tràn đầy thâm tình và hoài niệm, không biết có phải vì ánh mắt đó quá rõ ràng, mà người đàn ông đang vui đùa đọc sách kia đột nhiên ngẩng đầu lên, vừa vận dụng phải tầm mắt của anh.

Có lẽ vì không ngờ sẽ có người nhìn mình, người đàn ông kia hơi sững sốt một lát, sau đó nhếch môi cười khẽ.

Chỉ một cái liếc mắt này, đã đủ rồi.

Âu Dương Duệ khẽ gật đầu với cậu, rồi xoay người bỏ đi.

Anh đi rất chậm, như thể, mỗi một bước đều đang do dự có nên quay đầu nhìn thêm một cái nữa không, rốt cục, anh vẫn bước từng bước một đi ra ngoài, đón nhận ánh mặt trời chói lọi bên ngoài.

Tề Ninh, nếu có kiếp sau, nguyện có thể nắm chặt tay em, đi tiếp.

Trong lòng anh liên tục lặp lại những lời này, sau đó mỉm cười đi ra khỏi cửa nhà giam.

Năm thứ bảy sau khi Tề Ninh bị bỏ tù.

Thị trưởng Âu Dương Duệ của thành phố Kiến Ninh qua đời tại thư phòng, nguyên nhân tử vong là làm việc vất vả quá độ.

Cùng năm, viện trưởng viện kiểm sát trung ương tối cao bị tình nghi tham ô, lừa gạt bắt cóc, thành lập bang phái xã hội đen, bị phán tù chung thân, tước đoạt quyền lợi chính trị chung thân.

Rất nhiều người nói, trong phòng giam mà kiểm sát trưởng từng ở, mỗi đêm đều truyền đến những tiếng động vừa thê lương vừa đau khổ, trong đó còn có hỗn loạn tiếng rống và tiếng gầm gừ của động vật họ chó, làm người nghe rợn tóc gáy. (đừng tưởng bác ấy hóa điên nhá, là mấy anh nhà mình thả chó ấy)

Kỳ thật, đó là một buổi chiều thực bình thường, bởi vì ngày mai sẽ đi thăm Tề Ninh, lại thuận đường đi ngang qua nhà thị trưởng, vì thế Tạ Đông quyết định đi lên thăm, thuận tiện hỏi thị trưởng có muốn đưa gì cho Tề Ninh.

Cả tòa nhà vẫn im lặng như thường, Tạ Đông đi thang máy lên nhà Âu Dương Duệ, cửa phòng khách khép hờ.

Trong lòng cậu đột nhiên có dự cảm khó hiểu, chậm rãi đẩy cửa vào.

Trong phòng rất im lặng, cậu có chút sợ hãi, từng bước một hướng về phòng ngủ, bên trong không có người, vì thế cậu rời khỏi rồi đi hướng thư phòng, ghé bành màu đen quay lưng về phía cậu, có thể thoáng thấy ngón tay thon dài của thị trưởng đặt trên tay vịn, Tạ Đông thở phào một hơi, cười nói: “Ban ngày ban mặt ở nhà cũng không lên tiếng, làm tôi sợ muốn chết.”

Thật lâu sau, vẫn không có trả lời.

Tạ Đông ngẩn người, chậm rãi đi qua, thấy gương mặt anh tuấn của thị trưởng xám như tro tàn, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi cũng là một màu xám nhạt, trên người thị trưởng mặc một cái áo sơ mi trắng, quần kaki chỉnh tề bao lấy hai chân thon dài của anh, trên bàn chân là một đôi dép lê đã cũ, Tạ Đông nhận ra, đó là quà sinh nhật 17 tuổi anh đã tặng A Ninh.

Nụ cười của cậu sượng lại trên môi, chẳng còn làm ra được vẻ mặt dư thừa nào.

“Âu Dương Duệ.” Cậu vội vàng la lên, chậm rãi vươn tay ra, xúc cảm hoàn toàn lạnh lẽo và không có sức sống.

Cậu cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, trong đầu nháy mắt trống rỗng.

Thật lâu sau, cậu máy móc lấy di động ra, ấn phím tắt, cậu nói thật chậm: “Tiêu Ngôn, Duệ ca chết.”

Đầu bên kia nửa ngày không có tiếng động, sau đó, là tiếng điện thoại bị rút mạnh.

Tiêu Ngôn tới rất nhanh, phía sau là Bạch Vũ và Phương Giản, mọi người gần như đều chạy đến, miệng còn thở phì phò, Tiêu Ngôn bước vào thư phòng, Tạ Đông đã đứng bên ghế bành được một lúc lâu, lâu đến mức thân thể đều cứng ngắc.

“Anh ở đây nói chuyện với anh ấy một lát đi.” Tạ Đông nghe thấy động tĩnh, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tiêu Ngôn mím môi, đi qua ôm chặt lấy thân thể lạnh lẽo của Tạ Đông, gần như không thể kiềm nén bị thương sắp bùng nổ.

Bạch Vũ và Phương Giản đứng trước ghế bành, nhìn người đàn ông nhắm nghiền hai mắt trên ghế, môi dưới gần như sắp bị cắn bật máu.

Trong phòng, ngoài tiếng hít thở, dường như chẳng còn bất cứ tiếng động nào.

Không biết từ lúc nào, Phương Giản cầm trong tay một tờ giấy trắng, dòng chữ mạnh mẽ hữu lực trải ở phía trên, như con ưng cô độc bay lượn đầy tang thương.

‘Gửi ngô huynh Tiêu Ngôn, Bạch Vũ, Phương Giản, Tạ Đông:

Thứ lỗi cho tôi ra đi vô trách nhiệm, nhưng bảy năm quá dài, đã hao hết tất cả tâm huyết của tôi, tôi yêu Tề Ninh, so với trong tưởng tượng còn muốn khắc sâu.

Tôi biết mệnh của mình chẳng còn bao lâu, chứng cứ hữu lực đều đã trình lên trung ương, chỉ mong sau khi tôi đi rồi, ngô huynh có thể chăm sóc Tề Ninh thay tôi, cậu ấy là người Duệ yêu nhất suốt cuộc đời này, nếu có kiếp sau, tuyệt không tương phụ.

Cuối cùng, nguyện mọi người hạnh phúc bình an, trọn đời trọn kiếp.’

Sau lưng mảnh giấy có dính một tờ giấy chuẩn đoán ung thư của bệnh viện.

Bàn tay cầm thư của Tiêu Ngôn run rẩy, mảnh giấy trong tay tựa như một cánh bướm gầy cánh rơi xuống, sáu chữ ‘ung thư phổi thời kì cuối’ trên tờ giấy chuẩn đoán kia làm đau đớn ánh mắt của mọi người.

Nếu thời gian có thể đảo ngược.

Anh nhất định sẽ nắm chặt tay em, đi hết cuộc đời.

Mười lăm năm trước, vào một buổi chiều nắng đẹp, khi cậu đi ngang qua một ngõ nhỏ cũ kĩ mà ẩm áp, thì thấy một đứa bé xinh đẹp chừng bảy tám tuổi đứng ở ven đường, mặt của đứa bé rất nhỏ, đôi mắt lấp lánh rực rỡ, như ánh mặt trời làm người ta không thể nhìn gần, cậu tò mò đi qua, đứa bé kia cũng đồng thời thấy cậu.

‘Em đang nhìn gì vậy.

Ca ca, em đang đếm sao.

Giờ là ban ngày, buổi tối mới có sao.

Ừm, ba ba nói, chỉ cần thật sự muốn, thì có thể nhìn thấy sao.

Ca ca, mắt của anh có sao kia.’

Cả đời này, cậu đã sớm tìm được ngôi sao của riêng mình, một ngôi sao rực rỡ tên Tề Ninh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-thi-truong>